

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1927

έκει πού μιλούσαμε, εγώ ανέφερα κάποιο βιβλίο, το οποίο μου το ζήτησε να της δώσω να το διαβάσει. Της υποσχέθηκα πως θα της το φέρω σπίτι της σήμερα το πρωί. "Υγιάινε. Σ' αφήνω γιατί ή ώρα πού θά πάω έκει πλησιάζει.

XI

ώρα 2

Μόλις μπήκα σ' ένα δωμάτιο πού μου έδειξε ο ύπηρετης, παρουσιάστηκε μπροστά μου μιὰ γυναίκα, ως τριανταπέντε ετών. Ήταν τόσο κομψή ντυμένη πού, σε βεβαίω, θά ήταν αδύνατον να την περάσω για υπηρέτρια, αν δεν μου το έλεγε ή ίδια.

— "Η κυρία, μου είπε, εινε ακόμα στο κρεβάτι. Περιμένετε λίγα λεπτά. Δεν θ' άργήσει να έλθω.

Και άμέσως έφυγε γιατί ή κυρία της την εκάλεσε εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιό της.

Εγώ έμεινα κοντά στη θερμάστρα και παρατηρούσα τις ώρες εικόνες πού στόλιζαν τους τοίχους της αίθουσας. Την στιγμή εκείνη ή πόρτα της κρεβατοκάμαρας άνοιξε και ένα λεπτότατο και εκλεκτό άρωμα κυήθηκε στην ατμόσφαιρα. Έμεινα καθορισμένος στη θέση μου όταν σε λίγο, είδα την οικοδέσποινα να μπαίνει γρήγορα στην αίθουσα. Μ' έχαιρέτησε και έπηγε και κάθισε κοντά στη θερμάστρα, επάνω σε μερικά μαξιλάρια πού της είχε έτοιμάσει ή καμαριέρα της.

Η πρώτη της ερώτηση ήταν αν εξέχασα την υπόσχεσή μου. Εγώ τότε της έδωσα στα χέρια της το βιβλίο και την εκύταξα με θαυμασμό στα μάτια.

Την στιγμή εκείνη μου έφερε ή υπηρέτρια ένα κάθισμα στο οποίο κάθισα. Ένα μικρό σκυλάκι έτρεξε τότε επάνω στα πόδια της οικοδέσποινας ή οποία το έπηρε στα χέρια της και άρχισε να το χαϊδεύει.

Έμεινα εκεί ακόμα λίγο και ύστερα σηκώθηκα και άφουζήθησα συνγνώμη από την κυρία, η οποία, έφυγα. Δεν μπορούσα πια να μείνω εκεί. Δεν ξέρω ποιος δαίμον ανέκαλεσε στη φαντασία μου την εικόνα της Θηρεσίας. Έπρεπε να φύγω για να μείνω και πάλι μόνος μέτον εαυτό μου.

Υ. Γ. Τη στιγμή αυτή έλαβα το γράμμα σου Λορέντζε.

Γιατί με λές ερωτευμένο; Μου το λές για πέμπτη φορά αυτό. "Ε! ναι λοιπόν είμαι ερωτευμένος, είμαι πολύ ερωτευμένος. Η αγάπη δεν εινε εγκλημα, όταν εινε ειλικρινής, όταν εινε άγνη, όταν δεν προέρχεται από χυδαίους σκοπούς.

Αγαπώ την Θηρεσία! Σου το γράφω αυτό και ή καρδιά μου χτυπά και το χέρι μου τρέμει. Την αγαπώ! Αυτό εινε όλο, μη ζητάς περισσότερα...

XIII

Πατάβιο

Από την επιστολή αυτή καθήκαν δυο φύλλα στα οποία ο "Ιάκωβος" Όσις έγραφε στο φίλο του για κάποιο δυσάρεστο γεγονός πού συνέβη εξ αιτίας του όρμητικού του χαρακτήρος. Αιμοσιεύεται συνεπώς το υπόλοιπο της επιστολής αυτής.

Αισθάνομαι τις ευεργεσίες φίλε μου, αλλά αισθάνομαι πολύ περισσότερο τις ρωσιές και τις προσβολές. Έχω ευεργετηθεί εκείνους πού μ' έβλαψαν, έχω λυπηθεί εκείνους πού με προσόσαν, αλλά δεν άφησα ποτέ άτιμώρητες τις προσβολές έναντιον της τιμής μου.

Όταν ο άθλιος αυτός για τον οποίο σου γράφω εφάνηκε μπροστά μου αισθάνθηκα τον εαυτό μου να κοχλάζει από όργη. Θά τον έκοματίζα και στην άγια Τράπεζα αν τον έβρισκα. Του υπέδειξα τον τρόπο πού θά ελύναμε τις διαφορές μας, άλλ' απέφυγε την μονομαχία.

Ο δειλός! (Στο σημείο αυτό λείπει άλλο ένα φύλλο από την επιστολή του Όσις.)

Έτσι όμως εινε ο κόσμος, χυδαίος και έλεεινός! Με άποκαλείς και μισάνθρωπο. Δεν είμαι μισάνθρωπος Λορέντζε. Οι άνθρωποι εινε χυδαίοι...

XIV

Πατάβιο 2 Λεμεμβόλιος

Η ψυχή μου άηδισμένη από τη ζωή ύποφέρει φρικτά στον καθημένο αυτόν τόπο. Δεν ξέρω τι να κάνω στο Πατάβιο, στενοχωρημένος, άηδισμένος και χωρίς κέφι κάθουμαι να σου γράψω την άθλια αυτή επιστολή.

Ο πατέρας της Θηρεσίας έγύρισε στους λόφους Εγγκάνει και μου έγραψε. Του άπαντούσα γράφοντάς του, ότι δεν θά άργήσω να γυρίσω εκεί. Όσον να γυρίσω όμως ή μέρες θά μου φαίνονται χρόνια.

Μου γράφεις για τα βιβλία μου. Άφου βρήθηκε άγοραστής πούλησέ τα. Τι να τους κάμω τέσσερες χιλιάδες τόμους! Φύλαξε μου μόνον εκείνα στα οποία έχω γράψει σημειώσεις στο περιώριο. Είμαι πολύ άτελειμένος καθώς βλέπεις, ή καρδιά μου εινε μαύρη...

δύγαινε...

XV

Εγγκάνει λόφοι 3 Ιανουαρίου 1927

Γιατί μου συντρίβεις την καρδιά Λορέντζε; Γιατί με σπρώχνεις να φύγω μακριά από την Θηρεσία; Δεν καταλαβαίνεις εινε το ίδιο σά να μου λές να εγκαταλείψω, ότι μου κάνει τη ευχάριστη, να φύγω από το κακό και να πέσω στο χειρότερο; Ζητάς από μένα τα άδύνατα. Θά μείνω εδώ και άς γίνει ό,τι θέλεις. Δεν μπορεί να άποφύγει την μοίρα του.

Είμαι σάν τον πεθαμένο! "Ας γίνει, ό,τι γίνει... Μ' όλα ταίρια. Άναπνέω πάλι της παλής της αύρας, εδώ πέρα της θύρας κυττάζοντας κι' αγαπημένους λόφους.

XVI

10 Ιανουαρίου

Ο Όδοάρδος έλπιζε να τελειώσει της υποθέσεως, εντός ενός μήνα. Θά επιστρέψει λοιπόν εδώ κατά την άνοιξη. Θά έπιστρέψει. Και τότε έγω πρέπει να φύγω από δω για πάντα. Το σκέπτομαι. Λορέντζε και ή καρδιά μου σφιγγεται.

Θά φύγω και έπειτα; ... ό θάνατος ίσως...

XVII

19 Ιανουαρίου

Όνειρο, ό άνθρωπος βίος! Και όνειρο, άλλοιμονο, άπαισι. Η ευνυχία περνά γρήγορα και δεν μένει άπ' αυτήν πια τίς πίκρα των άναμνήσεων. Για να ξεχά τις πίκρες μου, τυλίγω σε στόνμανδία μου και τρέχω στην έρημις της έξοχης. Έκει όλα εινε μακριά και σιωπηλά.

Τό χιόνι σκεπάζει τους έρημους κάμους. Βαδίζοντας μόνος και περιλυσος συνάντω μιὰ μικρή, όμορφη χωριατοπούλα. Ήτο φρεμένη με δερμάτια ξύλων και μόλις μπορούσε περπατήσει.

— Είσαι κουρασμένη, μικρούλα μου; Έλεα.

— Όχι, κύριε, μου είπε. Αυτό το δέμα μου με πειράζει και μου έδειξε δυο ψωμιά πού τους έκατω από τη μασχάλη της.

— Θέλεις να σε βοηθήσω, μικρή μου; Έκοκκίνησε χωρίς να μου "δώσει άπάντη.

Άπλωσα και πήρα το δέμα της από μου.

— Έλεα, της είπα, θά σε βοηθήσω εγώ σπτή σου.

Τι δυστυχία στο πτωχικό αυτό καλή! Επήγαμε!

Η γορή μητέρα της κουβαριασμένη με στη φωτιά ψιθύριζε προσευχές στο Θεό πού μόντας τον θάνατο.

Έφυγα από κει με την καρδιά σφιγμένη. Πόσες δυστυχίες υπάρχουν στον κόσμο, Λορέντζε!

XVIII

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΗΡΕΣΙΑΝ

4 Φεβρουαρίου

(Η επιστολή αυτή καθώς και μερικές άλλες δεν ενθίσχονται πλέον οί λογισμοί εινε άφιερωμένοι σε σένα, σε σένα τη μόνη παρρησία της καρδιάς μου.

Εινε αλήθεια πως δεν μπορώ να σε κάνω ευτυχισμένη σκέψη αυτή με κάνει να κλαίω, με μαραίνει και θά με στελέξει τάφο.

Άρρωστος στο κρεβάτι μου μιλούσα σήμερα το πρωί με πατέρα σου.

Καθόταν κοντά μου και μου μιλούσε με καλωσύνη και ημετητα για τις μελαγχολίες μου.

Τού εξομολογούμην, ότι εκτός από σένα τίποτε δε μένει μένα σ' αυτόν τον κόσμο όρατο και θελητικό.

Όλα εινε μάταια σ' αυτόν τον κόσμο, γλυκερά μου φίλη, όταν το γλυκό όνειρο της αγάπης μου τελειώσει, όταν σ' άρρωστο από μένα, τότε πειά ή ζωή δεν θάχει καμιά αξία, δόξα, κούφουθη θάνε για μένα μηδέν. "Υγιάινε, δύγαινε, φίλη μου.

Εσήμεριαν μεσάνυχτα. Μ' όλο το κρύο πού κάνει, διαπνέω και κάθισα κοντά στην θερμάστρα για να γράψω στη μητέρα και σε σένα. Το γράμμα μου έγινεν αλήθεια πολύ μελαγχολικό.

Συγχωρήσέ με αν σε λυπή. Ή φωτιά σβήνει... Είμαι πονεμένος. Καλή σου νύχτα.

("Ακολουθεί

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜ

— Μά δχι, Μενέττα μου, δχι, να σε χαρώ: δεν έχεις δίκιο! Έλεγε συχνά ο κ. Μπαρφαρόνστη γυναίκα του. "Η ζωή δεν εινε τέτοια όπως τη νομίζεις εσύ! "Η φαντασία σου σε κάνει να τη βλέπεις διαφορετική άπ' ότι εινε στην πραγματικότητα!...

— Καλά, και δε μου λές, σε παρακαλώ: της φαντασίας μου πλάσμα εινε και ή προχθεσινή αυτοκτονία των δυο ερωτευμένων νέων, πάνω στη γέφυρα, ή όμη πραγματικότητα;... Εινε πραγματικότητα, — εινε αληθινή αγάπη!...

Ο σύζυγος άνασχεσε τους όμους, ψιθυρίζοντας:

— Ναι, αγάπη, άνισορόπων!... "Η αληθινή αγάπη εινε άπλη και άρμονική. Εινε, λοιπόν, καίριος να πάψης πια να διαβάσεις με τόση προσοχή τα διάφορα δράματα, από τα οποία εινε γεμάτες καθεμέρα οι στήλες των έφημερίδων. Πάψε να διαβάσεις... Κάνε κάθε πρωί ένα περιπάτο, τρία τέσσερα χιλιόμετρα με τα πόδια... Είδεμ, πολύ φοβάμαι μήπως πάθεις με την υπερβολική σου ευαισθησία!...

Όαυτόσο, ή νεοική κυρία Μπαρφαρόν βρισκόταν σε διαρκή υπερδιέγερση. Άναπνέουσε με τον παραμικρό θόρυβο πού άκουγε. Τα μάτια της φαίνόντανε σά νάρβλεπαν πάντα μπροστά τους κάποιαν άβυσσο γεμάτη μυστήριο.

Από την εποχή μάλιστα πού είχε δει στον κινηματογράφο μιὰ συγκινητική ταινία—τις "Ρωμαντικές ψυχές"—ή δίνα της για περιπέτειες και για έρωτικές ιστορίες ειναν αδύνατο να περιγραφεί. Κ' έλεγε στο σύζυγό της, στο χοντροκαμωμένο και ειοηνικό σύζυγό της για τον οποίο αισθανότανε κάποια κρυφή περιφρόνηση:

— Η ανθρωπότητα εινε μοιρασμένη σε δυο κατηγορίες. Άπ' τη μιὰ μεριά οι ρωμαντικές ψυχές—λιγότες βέβαια, άλλ' οι μόνες πού μπορούν να κάνουν κάτι άνώτερο—ύποφέρουν πολύ και, συχνά, προτιμούν το θάνατο άπ' τη μετριοτήτα. Κι' άπ' την άλλη, όλοι οι νοικοκυραίοι, οι άνθρωποι ήθελες πού τους φτάνουν και οι μηδαιμένες άπολαύσεις για ναίνε ευχαριστημένοι...

*** Ο δυστυχισμένος ο σύζυγος της κόντευε, κάθε φορά πού του έλεγε αυτά, να μπήξει τα κλάματα: — "Εσένα, παιδί μου, θά πάθει ή ύγεια σου, το μυαλό σου!... "Η γυναίκα αυτή θά τρελαθεί ή θά κάνει καμιά πολύ μεγάλη άνοση.

Και ή πάλι εξακολουθούσε καθεμέρα μεταξύ της λεπτοκαμωμένης και νευρικής γυναίκας πού λαχταρούσε δυνατές συγκινήσεις και είχε την Ελλάδα πού θά γνωρίσει υπερανθρώπινες περιπέτειες και του φοβισμένου συζύγου της, πού δεν είχε ποτέ του συγκινηθεί από άνώτερα ιδανικά.

Την εποχή εκείνη άκρίβως, ο Μπαρφαρόν γνωρίστηκε σ' ένα καφεείο, όπου πήγαινε κ' έβλεπε κάποιους φίλους του μ' ένα σκηνοθέτη κινηματογράφου.

Είδεξε έξαιρετικό ενδιαφέρον για την τέχνη της βωβής σκηνής και περνούσε ολόκληρα βράδια κουβεντιάζοντας με το μηχανικό, ρωτώντας να μάθει τα μυστικά της τέχνης του.

Μιά μέρα, μάλιστα, πήγε και τον επισκέφθηκε στο στούντιο, ένα άπέραντο οίκημα έξω άπ' το Παρίσι.

*** Ένας μήνας πέρασε άπ' την εποχή πού γνωρίστηκε με το σκηνοθέτη. Κ' ένα βράδι τόλμησε, τέλος, να του έμυστηρευθεί το σχέδιο πού είχε συλλάβει άπ' την πρώτη μέρα πού σχετίστηκε μαζί του.

— Για φαντάσου, φίλε μου: ή γυναίκα μου εινε ή πιο ρωμαντική ύπαρξη πού μπορεί να υπάρξει σ' αυτόν τον κόσμο. Συγκινείται τόσο πολύ μ' ό,τι έξαιρετικό ή άσυνήθιστο δει μπροστά της, πού βεγνάει την πραγματικότητα, ή, μάλλον, τη συχναίνεται και ζει μέσα σε μιὰ διαρκή όνειροπόληση...

Κοντοστάθηκε λίγο κ' ύστερα εξακολούθησε με κάποιο διασταγμό, σά να ντροπέντανε κ' ό ίδιος για κείνο πού θάλεγε:

— Και ή πραγματικότητα, την

όποια τόσο άποστρέφεται... είμαι εγώ!... Είμαι βέβαιος πως, αν εξακολουθήσει ακόμα λίγο καιρό ναίει αυτές τις ιδέες, θάχρσει να αισθάνεται άηδία και περιφρόνηση για μένα, πού δεν θά μπορεί πια να με κοιτάξει στο πρόσωπο. Και όλ' αυτά γίνονται έπειδή είμαι ένας άνθρωπος όμοιος μ' όλους τους άλλους ανθρώπους, έπειδή δεν άναποκρίνομαι στα ιδανικά της. Θά ήθελα λοιπόν να σας παρακαλέσω πολύ...

Κοκκίνησε, χαμήλωσε τη φωνή του και έλεγε με φωνή διστακτική στην άρχη πού όσο πήγαινε όμως, όσο εξέθετε το σχέδιό του γινότανε και πιο σταθερή.

— Καταλαβαίνετε τώρα; ρώτησε το σκηνοθέτη, όταν τελείωσε. "Αμα θά έχη την εντύπωση πως έζησε μιάν αληθινή περιπέτεια, ένα άγριο και συνταρακτικό δράμα, όταν καταλάβει πως όλ' αυτά δεν εινε και τόσο ευχάριστο πράγμα, θά επανέλθει στην πραγματικότητα, θά γίνει πιο πρακτική... Τι άσπεια πράγματα, αλήθεια, πού εινε αυτά τα άνώτερα ιδανικά, τα οποία κατά την γνώμη της, άποτελούν όλη την ουσία της ανθρωπότητας!... Δε φαντάζεστε νι χάρη θά μου κάνετε... θά ξανάβρω τη γυναίκα μου, πού την έχω χάσει, πού δεν την άναγνωρίζω πια... Μπορώ λοιπόν να βασίζομαι σε σας.

*** Ο σκηνοθέτης έδωσε τη συγκατάθεσή του μ' ένα σιωπηλό χαμόγελο.

— Είμαι πρόθυμος να σας ύπηρετήσω. "Η ιδέα σας εινε πρωτότυπη και ελπίζω πως φέρει καλά άποτελέσματα.

Και την άλλη μέρα, τέσσερες άγνωστοι έκαναν έπιδρομή στο σπίτι των Μπαρφαρόν. "Η νεαρά γυναίκα βρισκότανε κεινή τη στιγμή μόνη της.

Την άρραξαν — ψιθυρίζοντας κάτι ακατάληπτα, μυστηριώδη λόγια — την έδεσαν καλά, την κοβόλησαν σ' ένα αυτοκίνητο πού περιμενε στην πόρτα και ξεκίνησαν προς το άγνωστο, για το στούντιο δηλαδή...

Ο κ. Μπαρφαρόν έτριβε τα χέρια του από χαρά, σε μιάν άρχη του στούντιο, κ' έξομολογείτο στο σκηνοθέτη:

— Τι ευτυχισμένοι πού θάμαστε αλήθεια με τη γυναίκοίλα μου αν έλειπε αυτή ή μανία του «παθητικού» και του ρωμαντικού... Γιατί είμαι βέβαιος πως κατά βάθος μ' αγαπάει... Κι' όσο για μένα... θά το καταλάβετε και μόνος σας πως τη λατρεύω...

— Άκούω κάποιο αυτοκίνητο να πλησιάζει... Νά τους, έρχονται.

Άς ελπίσουμε πως ή μικρή αυτή κομωδία θά επιτύχει.

Η κομωδία αυτή εινε κάτι κοινότατο... Οί τέσσερες άγνωστοι κουβόλησαν την κυρία Μπαρφαρόν πού της είχανε δώσει ένα μαντίλι στα μάτια — σε μιὰ σκοτεινή γωνιά του άπέραντου στούντιο, πού την είχανε διασκεδάσει καταλλήλως σε ύποπτο περιβάλλον—σε καταφύγιο ληστών.

*** Οί άγνωστοι—δηλαδή οι ήθοποιοι—την έάπλωσαν κάτω της έλυσαν τα χέρια και τα πόδια, της έβγαλαν άπ' τα μάτια το μαντίλι και ο προσωποδόμος πρωταγωνιστής της κομωδίας, παίζοντας έθουσιείδητα το ρόλο του, έβρουχάτο όσο άγριότερα και... περιπαθέστερα μπορούσε:

Επί τέλους την έχω στα χέρια μου αυτή τη γυναίκα... Έλάτε τώρα, φευγάτε σεις, να μείνω μόνος μαζί της. Έμεις έχουμε πολλά να πούμε—ψέματα, μικρούλα μου; Πώς; Τι έκανε λεί; Δε με άναγνωρίζεις; Δεν πιστεύω!... Πάει ένας μήνας τώρα πού σε παρακολουθώ παντού, πού περιμένω την κατάλληλη στιγμή να σου πω την αγάπη μου. Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τρελλά, παρφορα. Και δεν έδιστασα καθόλου να βάλω τους άντρες μου να σε κλέψουν άπ' το σπίτι του συζύγου σου... Από τη στιγμή αυτή είσαι δικιά μου για πάντα... γά! γά!... Μά, τι έπαθες;... Βλέπω πως δε δείχνεις καμιά χαρά...

Η κυρία Μπαρφαρόν έτριβε. Κοίταξε με φόνη τον άγνωστο αυτό πού μοναχά τα άγρια μάτια του έβλεπε άνεμεσα άπ' τη μαύρη μάσκα...

— Έξοχα! θαυμάσια!... Επεδοκίμαξες ο σύζυγος, πού εινε κυριμένος πίσω από ένα παρβάν. Άς αφήσω να περάσουν ακόμα λίγα λεπτά της ώρας κ' ύστερα θαφάνομαι!...

*** Ο ήθοποιός, υποκρινόμενος τον τρελό ερωτευμένο, όπος είχανε συμφωνήσει με τον κ. Μπαρφαρόν, έκανε γάγκλαδες την άναίσθητη σχεδόν γυναίκα άπ' τη μέση.

Λέει δε βγήκε άπ' το στούντιο της. Ειναν κείνη οι λέμονι...

... Άέφωνα κείνους περισσότε-

ΠΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Διηγούνται ότι στην πόλη της Μουλτάνας, ένας πλούσιος έμπορος είχε έναν νέο γιό, ο οποίος μία μέρα που πήγε στον ναό της Βαχκούτης, είδε εκεί μέσα, μία κοπέλλα τόσο όμορπη, ώστε εύθελος βαθύς έρωτας πλήγωσε την καρδιά του. Ο νέος, γέροντας το κεφάλι του, παρακάλεσε θερμώς τον Θεό της πατρίδας του, να εκπληρώσει τον μεγάλο πόθο που τον είχε κυριεύσει. Και στο τέλος της προσευχής του υποσχέθηκε ότι ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και αυτή τη ζωή του ακόμη στον Θεό αν τον βοηθούσε να παντρευτεί την κοπέλλα που έλάτρευε. Ο έμπορος όταν έμαθε την αγάπη του γιου του ζήτησε άμεσως πληροφορία για τη κόρη και έπειδή οι πληροφορίες ήταν ενοχικές, έστειλε ύστερα από λίγο προξενήτη στον πατέρα της νέας για να την ζητήσει. Ο πατέρας της νέας δέχθηκε άμεσως την πρόταση. Έγινε ο γάμος και η χαρά του νυμφαντρου ήταν απεριόριστη. Λίγο καιρό έπειτα ο πατέρας της νύμφης ζήτησε να πάει η κόρη του με τον άνδρα της και να περάσουν μερικές μέρες κοντά του. Οι νυμφαντρες δεν είχαν καμιά αντίρρηση. Έφθγαν λοιπόν αφού πήραν μαζί των γιό συνοδό και έναν βοσκή-μυνο. Όταν έφθγαν στον ναό της Βαχκούτης τον ίδιο εκείνον όπου είχε δει ο νέος για πρώτη φορά την κόρη που τον έμάζεψε, έμειναν εκεί κοντά κάπου, για να ξεκουραστούν λίγο απ' τους κόπους του ταξιδιού. Αίφνης σπάραξε η καρδιά του νέου γιατί θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθεί στον Θεό να του θυσιάσει το κεφάλι του αν παντρευόταν τη γυναίκα που αγαπούσε. Μπήκε λοιπόν μες στο ναό και πιστός στο λόγο του έκοψε το κεφάλι του χωρίς να διατίσει στα πόδια του αγάλματος του Θεού.

Ο βοσκάνος καθώς δεν τον έβλεπε να βγαίνει και επειδή ήταν ώρα να ξεκινήσουν, έμεινε στον ναό για να τον ζητήσει. Αλλά εκεί είδε το νέο φοικτά ακρωτηριασμένο. Τό φοικτό αυτό περιστάτικό τον έλάρωσε τόσο πολύ ώστε έφερε ταράχη στις ιδέες του. Σκέφτηκε ότι μπορούσαν να τον κατηγορήσουν ότι αυτός είχε κόψει το κεφάλι του νέου για να τον κλέψει ή γ' αράπη την γυναίκα του. Τόσο δε τρώμαζε απ' αυτή την ιδέα ώστε μη μπορώντας ν' αντέξει έκοψε και αυτός το κεφάλι του με το σπαθί του. Η νυμφαντρή ως τόσο είχε αρχίσει ν' άνησυχά και μη ξέροντας τί συνέβαινε μπήκε και αυτή στην εκκλησία. Εκεί βλέπει τα δύο κεφάλια χωρισμένα απ' τα σώματα. Μ' όλον της τον τρόμο εν τούτοις έτοιμαζόταν να βάλει το σώμα του άντρός της πάνω σε μία φωτιά που άναψε για να καί μαζί του, όταν ακούστηκε μία φωνή απ' τα βάθη του ναού που έλεγε: «Α γυναίκα σε λυπούμαι και με την άδεια του Θεού σου δίνω την δύναμη να ξαναδώσεις ζωή στα δύο αυτά άτομα, κολώνοντας εσύ ή ίδια τα κεφάλια των, στα κορμιά των. Η νέα γυναίκα σαστισμένη απ' τη χαρά που της προξένησε η αιφνίδια αυτή είδηση, τάχισε τόσο πολύ ώστε το μόν κεφάλι του άντρός της το βάλε στο σώμα του βοσκάνου, το δε κεφάλι του βοσκάνου στο σώμα του άντρός της.

Ός τόσο οι δύο νέοι έζωντανέψαν, σηκώθηκαν και έπλησίασαν την γυναίκα, αλλά καθώς σώματα και κεφάλια ήταν ανακατωμένα άρχισε μεγάλος μεταξύν των δύο νεκραναστημένων καυγάς, γιατί και το κεφάλι του συζύγου και το σώμα του ζητούν την γυναίκα του. Και ο καυγάς αυτός άγνωστο πόσο θα βαστούσε ακόμη και αν θα τελείωνε ποτέ, αν την στιγμή εκείνη δεν ξανακούγονταν απ' τα βάθη του ναού η φωνή που έλεγε:

«Η γυναίκα ανήκει σ' εκείνον που έχει το κεφάλι του συζύγου, γιατί το κεφάλι είναι η έδρα του μυαλού και χωρίς μυαλό άνθρωπος δεν υπάρχει».

Η γυναίκα άκουσε την φωνή και έβγαλε το κεφάλι του άντρός της από το σώμα της και το έβαλε στο σώμα του άντρός της.

Μά... τι γίνεται δώ; είπε τότε ο προσωπιδόφορος ήθοποιος, με φωνή αλλομένη... Έ. κύριε Μπαράφον, που φαίνεται πως η γυναίκα σας... Τρεχάτε γρήγορα!...

Έτρεξαν άμέσως. Ο γιατρός του στούντιο, που είχε παρευρεθεί για καλό και για κακό στη σκηνή, σούφωσε τα φρούδια του μάλιστα αντίκρισε από κοντά το ξεπλωμένο σώμα, που το είχαν πιάσει δυο άτομα σπασμοί.

Ο κ. Μπαράφον άρπαξε τα χέρια της γυναίκας του και τίσφιγγε με άγνωση:

— Δεν είναι τίποτα, χρυσό μου, μη φοβάσαι... Έγώ είμαι, ο άντρουλης σου... Δε διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Τό κάνανε έτσι στάνταρ... Έλα τώρα, μίλησέ μου, πέσου πώς είσαι καλά, πώς δεν έχεις τίποτα.

Μά κείνη φαινότανε σα να μην τον άκουγε, μολονότι τον κοίταζε στο πρόσωπο. Τα μάτια της είχαν θλώσει παράξενα. Και, με μεγάλη προσπάθεια, μπόρεσε να τραβίσει:

— Σού... σου... έμ... έμεινα... πιστή...

Και τότε ο άντρας της είδε, στο δάχτυλό της, απ' το δαχτυλίδι που το είχε άγοράσει μόνη της, πρό καιρού να λείπει το διαμάντι του και στο βάθος του κοιλώματος να φαίνεται ακόμη λίγη σκόννη. Κατάλαβε: η γυναίκα του είχε βγάλει με τα δόντια της το διαμάντι και πήρε τη δηλητηριώδη σκόννη που είχε στη θήκη του!...

— ... σ' αγα... αγαπούσα... πολύ!... ψιθύρισε και πάλι εκείνη, ένθ ξεψυχούσε!...

Μετάφραση Ν. ΑΔ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΗΛΙΟΣ Ή ΦΕΓΓΑΡΙ;

Ο Ντυπόν και ο Ντυράν — χρόνιοι και διαπρεπείς μεκερήςδες γυροδούσαν ένα βράδι, δηλαδή ή ώρα τρεις απ' τα μεσάνυχτα, στους δρόμους, αλληλοσυγκρατούμενοι για να μην πέσουνε κάτω.

— Τόν καιμένο τον Ντυπόν! λέει ο Ντυράν από μέσα του. Βναι τάβλα στο μεθύσι!

— Τόν καιμένο τον Ντυράν! λέει κι' ο Ντυπόν από μέσα του. Δε βλέπει τη μύτη του!

Μ' όλον που δεν είχαν ο Ντυράν σέ θέση να δη τη μύτη του, μπορούσε θαυμάσια να βλέπει άλλα πράγματα. Όπως, λοιπόν, τον κύριο του "Αίφελ διπλό. Και κάτι άλλο ακόμη, — το οποίο έκανε να σπρώξει με τον άγκώνα το φίλο του Ντυπόν και να τον δείχνοντάς του ψηλά:

— Πώ, πώ! άργήσαμε... Βγήκε και ο ήλιος!...

Ο Ντυπόν σήκωσε — μετ' άπεριγράπτου δυσκολίας — το κεφάλι του, το κατέβασε άμέσως, έβυθίσθη εις σκέψεις, και άπαινε μογελώντας:

— Τό κρασί σέ βάρεσε άγαρμπα στο κεφάλι!... Άφού τό φεγγάρι γιά ήλιο!

— Δεν είσαι καλά παιδί μου. Τόν ήλιο θά μου μάθης τώρα.

— Φεγγάρι εινε σού λέω!...

Η φιλονεικία βάσταξε κάμποση ώρα. Έκαταν γάμο, σπασμοί, κ' έξακουλούδισαν τη συζήτηση αν έκείνο που ήταν πάνω απ' το κεφάλι τους ήταν ήλιος ή φεγγάρι.

Κάποιος εργατικός περνούσε κείνη τη στιγμή από μπροστά τους, λαλχώνοντας ν' αναλάβει νυκτερινή ύπηρεσία στην ηλεκτρική εταιρεία.

Οι δύο χρόνιοι και διαπρεπείς μεκερήςδες άπεφάσαν να παύσουν, εις τα... φώτα του και να τον παρακαλέσουν να τους δεί την άπορί.

— Δε μάς λέε, πατριώτη, τον ρωτάει ο Ντυπόν, φεγγάρι ή τοίτο — και το δείχνει ψηλά — ή ήλιο.

Ο εργατικός σήκωσε το κεφάλι του και είδε... έναν μεγάλου κεντρικό γλόμπο, άναμμένο. Είθε και τα χάλια των δύο φίλων — άπάντησε σοβαρώτως:

— Λυπάμαι πολύ, μα δε μπορώ να σας δώσω την πληροφορία που μου ζητάτε... Δεν είμαι απ' τό Παρίσι!...

Οι δύο φίλοι του ζήτησαν συγγνώμη και ξανακάθισαν στο ίδιο δρόμο περμένοντας να περάση κανένας ντόπιος Παρισιάνος να τους πληροφορήσει αν ο άναμμένος ηλεκτρικός γλόμπος είναι ήλιος ή φεγγάρι.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πρός το τέλος μιας μουσικής έσπερίδος, ή κυρία του σπουδαίου παρακαλεί τον κοσμικό τενόρο να δεχθή να τραγουδήσει ακόμη.

— Εδώριστος, κυρία μου, αλλά είνε πολύ άργά. Έως πότε θά ένοχώσε τους γείτονες.

— Μπα, είνε ή κυρία. Καθένας με τη σειρά του. Μήπως αυτό δεν μάς ένοχολών. Έχουν ένα σκύλλο που μάς ένοχολούσε κάθε βράδι. Τούς άνταποδοίσαμε τα ίσα.

Ένας ήθοποιός της Γαλλικής Κομωδίας πολύ γνωστός για το σκακιστικό του ήταν περιπόλετος.

Τί σάς συμβαίνει αγαπητέ τον έρώτησε ένας συγγενής Φαίνεσθε θυμημένος.

— Και είμαι, κύριε. Γνωρίζετε τον Πιέρ Βόλφ;

— Είμεθα συνάδελφοι.

— Τόν συνήνεμα χθές. Έμυλήσαμε περί τέχνης και τον σκεκάλεσα σέ γεύμα.

— Και σάς έκαμε καμιά προστυχιά;

— Μάλιστα, κύριε. Έδέχθη το γεύμα. Μπορούσε να είνε εύγενεια ν' άρνηθ.

Συγγενικός καυγάς.

— Με έπληξε γιατί είχα χρήματα.

— Όχι!... Σέ πληρα γιατί δεν είχα έγώ.

Σ' ένα σαργγάρο.

Πρώτη πελάτις. (Προτείνοντας το πόδι.) Αυτό το γόνατο σφιγγει λίγο.

Ο υπάλληλος. (ύποχρεωτικός.) Ω, κυρία. Μη φοβήσθε. Τό δέμα άνοίγει πάντοτε λίγο με τό βάδισμα.

Δεύτερη πελάτις. (κάνοντας μερικά βήματα.) Αυτό τό παπούτσι μου φαίνεται λίγο μεγάλο.

Ο υπάλληλος. (ύποχρεωτικός.) Κυρία, θά γνωρίζετε ότι τό δέμα όταν μάλιστα βραχί λίγο πάντοτε στενεύει.

Τρίτη πελάτις. Μπαρό. Αυτό τό παπούτσι μου έρχετε γάντι.

Ο υπάλληλος. (ύποχρεωτικός.) Και να είσθε σύγουρη, κυρία μου ότι ούτε θ' άνοίξη, ούτε θά στενεύση.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΤΙΕΔΓΕ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΤΗ

Ένα έλαφρό γλυκό άεράκι φυσούσε στο καταπράσινο λιβάδι. Μόλις είχε δώσει ο ήλιος πίσω απ' τα ψηλά βουνά και τό τραγοδι το γρύλλου άκούγονταν κάπου — κάπου, στην άπόλυτη αυτή ήσυχία του έρημου κάμπου. Η φύσις όλη έτοιμαζόταν ν' άναπαύη και σήμερα σήν άγκαλιά της νύχτας, όταν ο Ροβέρτος και ή Κλαίρεττη βγήκαν απ' τη καλύβα τους και άγκαλιασμένοι σφιχτά διηύθησαν τα βήματά τους, προς την πηγή εκείνη που έρημο δάσους όπου είχαν άλλοτε δώσει το πρώτο φιλή της αγάπης τους.

Με πόση νοσταλγία έπιγαιναν τώρα ν' άντιμυθούν και πάλι τό μαγευτικό εκείνο τοπίο, τό έρδ εκείνο μέρος του δάσους, που είχε ακούσει την πρώτη μουσική έξομολόγηση του έρωτά τους...

Πώς είχαν άλλαξει όλα εκεί! Τριγύρω τ' άγριολούδα είχαν φουντώσει και ή πηγή τώρα χροιάταν πάνω από τα πυκνά φυλλώματα των πεύκων και των άνθισμένων άμυγδαλιών.

Ο Ροβέρτος και ή Κλαίρεττη μόλις έφθασαν στην πηγή έσπλωθηκαν κάτω απ' την δροσερή σκιά των δέντρων. Η Κλαίρεττη σιωπλή πότε κυτούσε γελαστή τα γλυκά μάτια του Ροβέρτου της και πότε έκοβε κανένα άγριολούδο και τό μαδύσε κάτω στο νερό της πηγής που έτρεχε χαρούμενο μπροστά της...

— Κύττα, κύττα, έλεγε στον άγαπημένο της ή Κλαίρεττη. Κύττα τα δύο αυτά λουλουδάκια που έρω, πώς τρέχουν μαζί στο νερό, τό ένα κοντά στο άλλο, χωρίς να χωρίζονται... Κύτταξέ τα Ροβέρτε.

Και όμως, άγαπημένη μου Κλαίρεττη, της απήντησε ο Ροβέρτος, πώς έξερ αν δεν χωρίζονται πέρα, όταν πιά δεν θά τα βλέπουν τα μάτια μας...

Η όμορφη κοπέλλα έμεινε μία στιγμή σκεπτική και σκέπασε τό πρόσωπο με τα χέρια της... Τό φεγγάρι που είχε βγή στον ορανό την κυτούσε περιούλο και τό τραγοδι του γρύλλου άκούγονταν με λαλχόνο πέρα στα βάθη του δάσους...

Γιά πρώτη φορά τό βράδυ εκείνο ή Κλαίρεττη σκεπτότανε σοβαρά, για πρώτη φορά ή άγνή κοπέλλα αισθανότανε μία άόριστη μελαγχολία στη νύχτη της.

Πέρασαν έξη μήνες και ένας μεγάλος πόλεμος κηρύχθηκε. Ο άγαπημένος της πήγε να πολεμήσει.

— Φεύγω, άγαπημένη μου, της είπε ο Ροβέρτος... Φεύγω, ή πατρίδα με καλεί στον πόλεμο. Μη άνησυχές όμως Κλαίρεττη μου, να είσαι βέβαιη πως δεν θά σέ ξεχάσω ποτέ, πως όπου κι' αν βρωθ έσένα μόνο θά συλλογίζομαι.

Η Κλαίρεττη όμως δεν μπορούσε να πιστέψει πως ο Ροβέρτος θά έφτανε από κοντά της. Έκλαιγε όλη την ήμέρα και φώναζε στους δρόμους του χωριού:

— Μη μου τον παίρνετε, μη μου παίρνετε τον Ροβέρτο μου... Τί να τόν κάνετε; ο άντρας μου δεν έξερ να πολεμάει, δεν έξερ να σκοτώνη, γιατί από μικρό παιδί δεν έμαθε τίποτ' άλλο απ' την αγάπη, απ' τόν έρωτα... Μη μου τόν παίρνετε, λυπηθήτε με...

Μά το κίκου. Κανείς δεν άκουσε της διαμαρτυρίας της και ή εκάληρωσις του σκληρού πατριωτικού καθήκοντος, έχώρισε τούς δύο άγαπημένους συζύγους.

Και έτσι ή Κλαίρεττη μόνη και έρημη, αφού συνάδενσε τόν Ροβέρτο της ως την άκρη του δρόμου που θά έπαιρνε για να πάη στη πόλη, γύρισε σκυρτή και μελαγχολική στο σπίτι της. Δε μπορούσε πιά να κλάψη ή δυστυχισμένη γυναίκα. Μόλις μπήκε μέσα στη Παναγιά που κρεμότανε στο τοίχο και γονάτισε μπροστά της...

— Παναγία μου! Παναγία μου, παρακαλούσε ή Κλαίρεττη... Σ' έσένα έχω όλες τις έλπίδες.

Απ' την ήμέρα εκείνη ή Κλαίρεττη δεν εύρισκε ήσυχία που...

θενά. Τις νύχτες γύριζε άγρυπνη στους δρόμους, και ξημερώνότανε κάθε πρωί επάνω σ' ένα ψηλό βουνό απ' τό όποιο φαινότανε άμυγδα ή πολιτεία στην όποία νόμιζε πως είχε πάει ο άντρας της....

Έκεί ή Κλαίρεττη κάθε βράδυ, μόνη και έρημη, άλλωνε τα χερσάκια της και ψιθύριζε με πόνο και με δάκρυα στα μάτια.

— Ροβέρτε μου, Ροβέρτε μου... Πώς έξερ αν θά σέ ξαναβώ... Ο πρώτος χρόνος του πολέμου πέρασε και ο Ροβέρτος δεν φαινότανε πουθενά. Η Κλαίρεττη έλυωνε κάθε μέρα από τη λύπη της. Δεν ύπνηχε πιά γι' αυτήν ούτε άνοιξη, ούτε φθινόπωρο, ούτε καλοκαίρι.

— Όλα μπροστά στα μάτια της ήταν μαύρα κι' άραχλα... Οι άνθρωποι που συναντούσε στους δρόμους του χωριού της φαινότανε σαν μαύρες σκιές, σαν άληθινά φαντάσματα, ο ήλιος πιά δεν φώτιζε γι' αυτήν τόν κόσμο και ο σούρανος ήταν στα μάτια της γεμάτος μαύρα σύννεφα που μνημόσαν καταιγίδες και βροχή...

Άπελπισμένη πιά ή Κλαίρεττη, έφερε τα βήματά της προς την πηγή εκείνη του δάσους.

— Εδώ, είπε μόλις έφτασε εκεί ή κοπέλλα, εδώ ήτανε που τα δύο λουλουδάκια έτρεχαν μαζί στα ήσυχα νερά... Καλά τώλεγε ο Ροβέρτος. Πώς έξερ αν δε χωρίστηκαν πιά πέρα, αν δεν έχασε τό ένα τώλλο...

Και έτσι καθώς κυτούσε ή Κλαίρεττη σκυμμένη στο νερό της πηγής, τα μάτια της σκοτίστηκαν, ζαλόστηκε κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι. Τό ρέμα παρέσυρε τό σώμα της. Η Κλαίρεττη ξεψύχησε χωρίς να βγάλη λέξη. Μόνο όταν τό βράδι που τό φεγγάρι βγήκε πάλι να φωτίση τό ήσυχο εκείνο μέρος, κάποιος άγγελουδι γλύστρησε μέσα απ' τα δέντρα, έφθασε στην όχθη του μικρού ποταμού και σήκωσε στα χέρια του τη νεκρή Κλαίρεττη...

— Μη φοβάσαι κόρη μου, της ψιθύρισε τό άγγελουδι εκείνο... Μη φοβάσαι, είμαι ο έρωτας και ήθα να σέ πάρω στο παλάτι μου.

Και κρατώντας στην άγκαλιά του τό άψυχο κορμάκι της νέας κοπέλλας, ο έρωτας χάθηκε άγάμεσα απ' τα πυκνά δέντρα του δάσους.

Πέρασε ακόμη ένας χρόνος. Ο Ροβέρτος, που δεν είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, εξαγύρισε ένα πρωί στο χωριό του κι' έτρεξε με χαρά να πάη στην άγκαλιά της άγαπημένης του γυναίκας. Μ' αλλοίμονο! Η Κλαίρεττη δε ζούσε πιά! Μόλις τόμαθε ο δυστυχής Ροβέρτος έχασε τό λογικό του. Έτρεξε όπισς ήτανε τη στιγμή εκείνη, και γύριζε όλη τη νύχτα στα βουνά και στα λαγκάδια του χωριού για να τη βω... δεν τό πίστευε πως είχα πεθάνει.

Ο δρόμος τόν έβγαλε τα ξεμυριάματα στην έρημη εκείνη πηγή του δάσους. Ο Ροβέρτος γονάτισε μπροστά της και εκεί, στο ιερό αυτό μέρος της αγάπης του, παρακάλεσε τό θεο να τού δείξη τό μέρος που βρισκότανε ή Κλαίρεττη του.

Μόλις όμως τελείωσε την προσευχή του τό ίδιο εκείνο άγγελουδι παρουσιάστηκε μπροστά του:

— Άκολουθήσε με νύε μου, του είπε γελαστό τό άγγελουδι... Ο Ροβέρτος υπάκουσε και πήγε από πίσω του. Σε λίγο κάτω από ένα μεγάλο πεύκο, ο Ροβέρτος δέχθηκε έναν τάφο... Τρομαγμένος ο Ροβέρτος στάθηκε και φώναξε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! τίνας είνε ο τάφος αυτός; Τό άγγελουδι όμως ήθε άμέσως κοντά του και τού ψιθύρισε σιγά:

— Είνε ο τάφος της Κλαίρεττης...

Ο Ροβέρτος που μόλις τότε κατάλαβε ότι δεν θά ξανάβλεπε πιά την Κλαίρεττη του, έπεσε επάνω στο μνήμα και χωρίς να πη τίποτ' άλλο, χωρίς να ψιθύριση καμιά λέξη, άνοίξε λιγάκι τα μάτια κι' ύστερα τα ξανάκλεισε για πάντα... Μετάφρ. Τάκη Λιακέου

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΘΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Η μάχη στην παραλία της Κύθνου.— Ο Θάνατος του Λεωτσάκου, του Μωραϊτίνη, του Σκαρβέλη.— Μία άκαιρα σκημπερστική σκωτωμένη.— Βάρκα γεμάτη πτώματα.— Η έντονη στην άλλη Ελλάδα.— Μία σκηνή στην Αγία Ειρήνη.— Τό έπειστικό της Αμαλίας και της χήρας Δουβουνιώτου.— Και οι συνέπειες της τραγωδίας.

Στο περασμένο φύλλο άρχισαμε τη διήγησι του αδελφοκτόνου σπαρταγμού που γίνθηκε στην Κύθνο, στα 1862, και άφησαμε τα δύο αντίπαλα μέρη, τους βασιλικούς και τους αντιδυναστικούς, παραταγμένους άντικρύ και έτοιμους σε μάχη. Συνεχίζουμε και τελειώνουμε:

Εν' απόσπασμα βασιλικών με λίγους χοροφύλακες, βοηθούμενο από την άνομιλία της προς τ' άριστερά θέσεως, προχωρεί και καταλαμβάνει τα νώτα του επαναστάτου Μωραϊτίνη, ο οποίος το καταλαμβάνει και φωνάζει: «Αλ! τι είπατε!», του αποκοινούνται «άντρες!» και εξακολουθούν να πλησιάζουν. Όταν έφτασαν σε απόστασι λίγων βημάτων, φωνάζουν: «Κάτω τα όπλα! Παραδοθήτε!» Ο Μωραϊτίνη άπαντά: «Ζήτω η Έλευθερία, παιδιά!» «Ολοι είμαστε αδέρφια!» Συγχρόνως απομακρύνεται από τη θέση του ο Σκαρβέλης και τραγουδώντας ένα πολεμικό θούριο, διευθύνεται στο Μωραϊτίνη, και φωνάζει στους βασιλικούς:

— Δεν ντροπιάσατε, σεις Έλληνες, να πολεμάτε έναντιόν της Έλευθερίας και υπέρ της Τυραννίας; Ζήτω η Πατρίς! Ας ένωθούμε όλοι!...

Αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια του, γιατί άμέσως μετά σφαίρα τον έτύπησε στο άριστερό μάτι και τον έριξε χάμου νεκρό.

Ο Λεωτσάκος, βλέποντας το θάνατο του Σκαρβέλη και τον κίνδυνο του Μωραϊτίνη άρνησε το χαράκιμα και τρέχει με μόνο το σπαθί στο χέρι για να σώσει το Μωραϊτίνη που είχε περικυκλωθεί από τους βασιλικούς. Ο Λεωτσάκος φωνάζει:

— Μή, παιδιά! Μή σκοτωνόμαστε! Είμαστε αδέρφια. Ζήτω η Πατρίς! Ζήτω η Έλευθερία!

Μά ή ρονές του δε βρίσκουν πρόθυμα αυτιά, και άμέσως βλέπει το Μωραϊτίνη να σωριάζεται νεκρός και τον έαυτο του περικυκλωμένο. Ο Μητσάκης και ο Καμπάς τρέχουν τότε να τον προστατέψουν και αδειάζουν τα όπλα των κατά των αντιθέτων τραυματίζοντάς τον μόνον ένα. Οι βασιλικοί πυροβολούν μία μπαταρία κατά του Λεωτσάκου. Τρεις σφαίρες τρυπών την κοιλία του, το στήθος, το στόμα και τον ριχνουν νεκρό στο βρόχο που βάφεται με το αίμα του. Οι άλλοι αιχμαλωτίζονται.

Ενας από τους στρατιώτες όρμη να διατροπήσει το Μητσάκη, ο οποίος σώζεται χάρις στην παρέμβασιν του λοχία Λαγκλή.

Όταν έπαψε κάθε αντίσταση, φτάνει ο άρχηγός του βασιλικού στρατού λοχαγός Δημ. Τσίρος. Βλέπει το Μητσάκη περικυκλωμένο από τους στρατιώτες και του λέει: «Και σ' έδω;» Τσαβάζ άμέσως το ξίφος και διευθύνεται κατά πάνω του. Ατάραχος ο Μητσάκης, άπαντά: «Ματαίως πειά θυμώνεις έναντιόν μου. Είμαι αιχμάλωτος». Ο Τσίρος συνέχεται και σταματά. Στέκεται μπροστά στα πτώματα των πεσόντων νεκρών και άρχίζει να τα βρίζει άγρίως και να τα κλωτσά. Στο πτώμα του Λεωτσάκου φωνάζει:

— Κακοδοξο Μανιάτη, ένόμισες πως είχες να κάνης με Τούρκους; Είχες να κάνης με τον Τσίρο, που ήξερε τη δολιότητά σου. Έτσι είστε σεις οι Μανιάτες, μπαμπέσιδες! Φαντάστηκες να γίνης μεγάλος, χωρίς να σου άξιζ'η. Αχάριστε, ο Βασιλεύς παρ' άξίαν σε έτίμησε και σου έδωκε βαθμούς, μα σ' έφάνης έπίσκοπος και ιδού έλαβες τα έπαιχμα της κακίας σου. Σου το φώναξα: «Λεωτσάκο, είμαι ο Τσίρος, μα εσύ νόμισες ότι θα μου φύγης!...»

Ενθ έλεγε αυτά, οι στρατιώτες του έγύνωναν τους νεκρούς. Ένας από τους άντρες, επειδή δεν μπορούσε να βγάλ'η τη φανέλλα που έφορούσε άντι υποκαμίσου ο Μωραϊτίνη, την έσχισε με το σπαθί του κατά το χέρι και άφησε άπάνω του ένα μικρό κομμάτι.

Ύστερ' από ένα τέταρτο έφθασε στο ίδιο μέρος και ο ύπολοχαγός Χρυσόβέργης, ο οποίος, άμα άντίκρυσε τους νεκρούς, άσχεσε τις ίδιες βρυσές έναντιόν όλων και ιδίως κατά του Λεωτσάκου. Έπειτα διάταξε να κόψουν τα κεφάλια τους και να τα κρεμάσουν στις άντένες του καραβιού! Τρεις στρατιώτες μινούναι να εκτελέσουν τη διαταγή αυτή και θα το έκαναν, άν ο αιχμάλωτος Μητσάκης, για να μη ντροπιασθή ο

Έλληνικός Στρατός, δεν έλεγε στο λοχαγό Τσίρο, ότι και αυτοί οι βάρβαροι λαοί σήμερα εγκαταλείπουν το μέτρο αυτό. Ο Τσίρος ήρεμώτερος πειά, έλεγε:

— Αφήστε τους τα παλιοτόμαρα. Τους φτάνει αυτό που θα θανε!... Μόνο κοιτάχτε τούτον να μη ζή άζομη. Αποτελειώστε τον. Και έδειξε το Λεωτσάκο, ο οποίος εντυχώς είχε ξεφυγίσει από τους μολίς έπιασε.

Αφού έγνωνώθηκαν οι νεκροί, έπαψε κάθε πυροβολισμός και παραδόθηκαν όλοι. Ο Τσίρος έλεγε στους στρατιώτες του Λεωτσάκου ότι εινε έλευθεροι και τους διάταξε να τον παρακολουθήσουν. Άφησε τους νεκρούς και πήρε τη διεύθυνσι προς τον άπέναντι γκάζι όπου ήταν το μικρό επαναστατικό κανόνι με λίγους στρατιώτες και τριάντα πολίτες. Άμα έπλησιασε εκεί, οι επαναστάται άσχορπίστηκαν και οι περισσότεροι παραδόθηκαν. Ο Τσίρος άκουσε ότι εινε όλοι έλευθεροι και κατέβηκε στην παραλία, όπου περιβάσθη της «Καστεριάς» του πλοιού των επαναστατών, προς καμιά άντίστασι.

Στις 8 μ. μ. άνηγγέλη στον Τσίρο, ότι οι στρατιώτες του πέρβαν στην παραλία τους νεκρούς. Διάταξε να τους ρίξουν σε μία βάρκα. Έτσι λοιπόν εκατεβάσθηκαν σωρόμενοι στους πέδους και έτσι πετάχθηκαν γυμνοί με μόνο το εσώρουκα, μία μεγάλη βάρκα, σαν σφαγμένα πρόβατα. Η βάρκα έμεινε δεμένη όλη τη νύχτα στο πλευρό του πολεμικού πλοιού. Το πρωί ο Τσίρος διάταξε να τους μεταφέρουν πάλι στην ξηρά, ν'άνοιξουν ένα μεγάλο λάκκο και να τους ρίξουν μέσα, όλους μαζί.

Η «Καστερία» χρησιμοποιήθη ως προσωρινή φυλακή των αιχμαλώτων πολιτικών και αξιωματικών. Έκπαιθησαν εκεί οι Μητσάκης, Καλός, Παπαλής, Καλαμίδας, Καλλιπστής και άλλοι. Στο Μητσάκη έδόθη η άδεια να βγ'η στη ξηρά, ν' άσπασθ'η τους νεκρούς και φροντίση για την ταφή τους. Είχαν σκοτώσει άζομη, από τους επαναστάτες, ένας στρατιώτης και ένας πυροσβέστης. Και έτσι έγινε ο έγκαταρισμός τους.

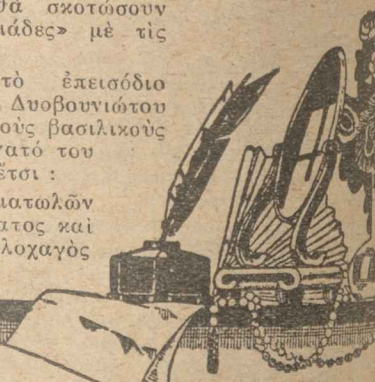
Επέτρεχε λοιπόν ο Όθων να κινήσει όλα τα επαναστατικά κινήματα. Άλλά δυστυχώς χύθηκε άδελφικό αίμα στο Ναύπλιο και στην Κύθνο και έτσι έγερσε από θλίψη την Ελλάδα. Ο Λεωτσάκος να βογγά έναντιόν του Βασιλέως άκλήρησά της Αγίας Ειρήνης, μία Κυριακή, την ώρα που ο λαός έμνημόνευε τα όνόματα του Όθωνος και της Αμαλίας, μία γυναίκα Αργίτισσα φώναζε:

— Τι τα μνημονεύετε τα σκυλλιά, που μ'ας σκοτώσανε τ' έρωμα μας; Άντρες είσαστε σεις;!

Στην άστυνομία που την πήγανε επανέλαβε τα ίδια και έρωσε ότι η γυναίκες θα σκοτώσουν τους «δολοφόνους βασιλιάδες» με τις ροκές τους...

Τραγικό όμως εινε το έπειστικό με τη μητέρα του Σπυρ. Δουβουνιώτου που έλεγε σκωτωθεί από τους βασιλικούς στα Ναυπλιακά. Το θάνατό του περιγράφει ο Ιστορικός έτσι:

«... Τότε ο έξ άρματωλός έλκων το γένος χωριστατος και φιλοτιμώτατος άνθυπολοχαγός

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η πρώτη έφημερίδα του κόσμου

Η πρώτη έφημερίδα του κόσμου ήταν τα «Έβδομαδιαία Νέα» (The Weekly News). Το πρώτο φύλλο της έφημερίδος αυτής έεδόθη και εκκλωφόρησε την 23ην Μαΐου 1522 στο Λονδίνο, εκδότης δ' αυτής ήτο ο Ιρλανδός Ναθαναήλ Μπύτερ.

Ποι κατασκευάζονται τα περισσότερα πιάνα

Από μίαν τελευταίαν στατιστικήν, η οποία δημοσιεύθηκε στο ύπόμνημα της παγκοσμίου εκθέσεως της Ουάσιγκτον, η οποία έγινε υπό όλιγων μηνών, φαίνεται ότι κάθε χρόνο κατασκευάζονται στην Εύρώπη και στην Αμερική πιάνα άξιας 100 εκατομμυρίων φράγκων. Από αυτά η Γερμανία κατασκευάζει πιάνα άξιας 65 εκατομμυρίων, η Γαλλία 25 εκατομμυρίων, η Αγγλία 4 και η Αμερική 6 εκατομμυρίων.

Ένα τεράστιο τηλεσκόπιον

Πρό όλιγων καιρού εις την Αγγλίαν κατασκευάσθηκε διά λογαριασμόν του Άστεροσκοπίου του Greenwich, ένα τεράστιο τηλεσκόπιον με το οποίο κοιτοφάναται να έλαττωθή η απόστασις, που χωρίζει τη Σελήνη από τη γ' σε 400 μόνο χιλιόμετρα! Έτσι μετά την κατασκευή του μεγάλου αυτού τηλεσκοπίου, θα μπορού να βλέπει την Σελήνη σε απόστασι 400 μόνον χιλιομέτρων από της γης. Οι άγγλοι άστρονόμοι, κατόπιν της έφευρέσεως αυτής έλπίουν, ότι ταχέστατα θα κατασκευασθή και τελειότερον άκόμη τηλεσκόπιον με το οποίο θα μπορούμε να βλέπουμε την Σελήνη σε απόστασι μόλις 40-50 χιλιομέτρων από το μάτι μας.

Πόσο κρέας τρώνε οι Παριζιάνοι;

Σύμφωνα με μίαν πρόχειρη στατιστική που έγινε τελευταίως στο Παρίσι η κατανάλωσις του κρέατος της Γαλλικής αυτής πρωτευούσης άνέρχεται κάθε χρόνο εις 380.000 βάρδια, 210.000 μοσχάρια, 1.850.000 όρνια και 280.000 χοίρους!...

το Πυροβολικό Σπυρίδων Δουβουνιώτη, μέχρις έσχάτων μαχόμενος, έπαιον άνδρως επί του τηλεβόλου αυτού έκηδεύθη δε μεγαλοπρεπώς υπό των Κυβερνητικών θαυμασάντων τον ήρωισμόν αυτού.

Λοιπόν, ύστερ' από λίγες μέρες, η γήρα Δουβουνιώτου, στα δόματα βουτηγμένη συνήνησε τη Βασιλίσσα στην πλατεία Όθωνος — σημερινή πλατεία Όμονοίας. — Η Αμαλία εύγυις έφαιπες από τον καθημερινό της περίπατο στον Ελαιώνα. Η Δουβουνιώτου στάθηκε μπροστά και της φώναξε κατά πρόσωπο:

— Τούρκα! Μ'ας έσχότωσαν τα παιδιά μας!...

Η Βασιλίσσα εκέντησε τ' άλογό της και έπροχώρησε. Στ' άνακτορα όμως την έπιασε η συνθησιμένη της νευρική ταραχή κ' έλαγχε επί δύο ημέρες. Τότε άκούστηκε στους δρόμους των Αθηνών, το σατιρικό δίστιχο:

Η Αμαλία κλαίει σαν το μικρό παιδί
κι' ο Όθωνας της λέει «μην είσαι παλαβή».

Τις ημέρες εκείνες εκκλωφόρησε και μία λιθογραφημένη εικόνα που παρίστανε το βασιλικό ζεύγος μέσα σε πτώματα, ένθ γύρω, την κορνίζα της εικόνας αποτελούσαν η προσωπογραφίες των φονευθέντων στην Κύθνο. Φυλλάδια σε όλες τις γλώσσες, άδρα έφηνερίδων και έπιστολές έξυβριστικές των Βασιλέων εκκλωφορούσαν στην Ελλάδα και στις ελληνικές κοινότητες του Έξωτερικού. Ποιητά, δραματικοί συγγραφείς, πεζογράφοι, έδημιούσαν έργα έμπνευσμένα από την τραγωδία της Κύθνου. Μεταξύ αυτών αναφέρουμε ένα βιβλίο του Στεφάνου Ξένου «Το άτέλεστον νημύσιον η δίκη νεκρών και ζώντων, έν Λονδίνο 1863». Ένα άλλο βιβλίο έχει τον τίτλο: «Ο Λεωτσάκος, ή οι μάστιγες της Κύθνου, δράμα τραγικόν εις πράξεις δύο υπό Δημοσθένους Ν. Αμπεριού, έν Έρμουπόλει 1863».

Αυτά και άλλα επακολούθησαν έφεραν την επανάστασι της νυκτός 10ης προς 11ην Οκτωβρίου και την έξωσι των Βασιλέων.

ΕΘΙΜΑ ΞΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

Οι γυναίκες στην Ιαπωνία επιχρυσώναν άλλοτε τα δόντια τους, στις Ινδίας δε τα βάφουν άκόμη κόκκινα. Η άσπριλα των δοντιών φαίνεται πράγμα άηδέστατο στους κατοίκους του Κουβέρν. Γι' αυτό και άφαιρα δόντια εινε γι' αυτούς μόνον τα βαμμένα με βαθύτατο μαύρο χρώμα. Στη Γεληνδία οι γυναίκες χρωματίζουν το πρόσωπό τους με ζωρότατη γαλάζια και κίτρινη βαφή.

Στην Άρχαία Περσία, γυναίκα με γροπμή, σαν του άετού μύτη, νομιζότανε πολλές φορές άξια γιά στέμμι βασιλίσσας. Όταν δε καμιά φορά διαμνησθητούσαν το θρόνο δύο ήμερονες η δύο ήμερονες, ο λαός προτιμούσε πάντοτε εκείνον που είχε γροπμή μύτη, γιατί το θεωρούσαν άλάνθαστο γνώρισμα κάλλους και ύπεροχής. Σχεδόν άπίστευτο φαίνεται σε μ'ας ότι οι ίδιες δι' ημετέρες σε μερικές μ'έν χώρες, σπάζουν τις μύτες των παιδιών των, άλλου δε ζουλούνε τα κεφάλια των άνάμεσα σε δύο σανίδια γιά να τα κάνουν... τετράγωνα.

Η Όττενβίτς παίρνει από τα χέρια του μέλλοντος συζύγου της, ως γαμήλια έδωρα, όχι μεταξένια ύφασματα ή στεφάνι από λουλούδια, αλλά... ζέοντα έντερα και κοιλίες, πού... άχνίζουν άκόμη, γιά να ντυθή και στολισθή με τα ζήλευτά αυτά στολινidia. Στην Κίνα θαμνίζονται τα μικρά και στρογγυλά μάτια οι δε κοπέλλες μαδούν διαρκώς τα φρύδια των γιά να τα κάνουν όσο το δυνατόν πιο μικρά και λεπτά. Όσο γιά τις Τονγκάλες δεν βάφουν μόνον τα νύχια των χειρών και των ποδιών των άλλα καμιά φορά και τα... φρύδια τους! Η Αφρικανική καλλονή συνίσταται σε μικρότατα μάτια, χείλια παχιά, μεγάλη και γοντή μύτη και δερμα κατάνερο. Κανένας άφρικανός ήμερον δεν θα συγγάτενε ποτέ ν' άνταλλάξη την χαριτόβουτή του αιδιόπιθα με την καλλιτερη Εύρωπαια.

Οι Περουβιανές κρεμούν στη μύτη τους κρέικους όχι εύκαταφρόνητου βάρους, των οποίων το πάχος εινε άνάλογο με την κοινογική θέση των συζύγων των. Άπ' τους κρέικους αυτούς κρεμούν διάφορα άντικείμενα, κρύσταλλα, χρυσάφι, πέτρες, κτλ. καμιά φορά δε δύο ή και περισσότερα χρυσά διακτυλινidia. Όταν το να σκουπίζει τις μύτες του εινε πράγμα άσχετα δύσκολο στις χώρες αυτές άν και βεβαιούν ότι οι Ινδοί κυρίες ούτε καν σκέπονται ποτέ να κάνουν την ταπεινή αυτή εργασία.

Οι Κινέζες φορούν στα κεφάλια τους τεχνητά πουλιά. Τα πουλιά αυτά κατασκευάζονται άλλοτε από χαλκό και άλλοτε από χρυσάφι, άναλόγως των μέσων της γυναίκας και τα μ'έν φτερά κρεμούνται άνοιγμένα και άπ' τα δύο μέρη σκεπάζοντας συγχρόνως τους κροτάφους της, το όμωρος κρέμεται με κάποια άφέλεια και σκεπάζει το επάνω μέρος της μύτης, ο δ' έλατός του ποικίλο συγκοινοει με το έπιλοκόν σωμα με λεπτό νήμα εις τρόπον ώστε πίστευε να μην έμποδίζει τις κινήσεις του, να σαλευθ'η δε και στην ελάχιστη ώθησι. Άλλ' άκούη άστεύσεως εινε ο τρόπος καλλωπισμού των γυναικών μιας Ινδικής φυλής. Αι γυναίκες της φυλής εκείνης βάφουν στο κεφάλι τους ένα λεπτό σανίδι μακροτέρων των 25 εκ. του μέσου και πλατύς ενός εκατοστού, το οποίο άφαι έφαρμόζουν καλά, εις τρόπον ώστε να σκεπάζη άνόκληρη την κόμη, το σφράγιζον έπειτα με κέρι. Οι γυναίκες αυτές δεν μπορούν να έκλινουν γιά ν' ανακαθώσιν ούτε να σκύψουν χωρίς ο λαμός των να εινε τεκτωμένος, επειδή δε ο τόπος των εινε διασπάρης συνότατα σανατά κανείς γυναίκα ήπλεγμένη από τα μαλλιά στα δέντρα γύρω του όφαιου αυτού καλλωπισμού. Οσάκις δε πτενίζουν τα μαλλιά των εινε ύποροφωμένοι να μ'ένουν κοντά στη φωτιά όρες ώρες γιά να λυώσ'η το κέρι. Έυτυχώς όμως μιά από φορές μόνον τον χρόνο πτενίζονται.

Τέλος οι κάτοικοι της Νατάλης σκεπάζουν το κεφάλι των με σκούρους ύφους δέκα ως δεκαπέντε έκατ. τριώντων των οποίων κατασκευάζουν από λίπος βοδιού. Κατόπιν αλείφουν και το κεφάλι των με ένα λεπτότατο λίπος, το οποίο άνταναμμένο καλά με την κόμη, αποτελεί μιά λίπαρή ούσα που σφραγίζει τ' όσφ' έως στερεά προσημοσμένους τους σκούρους αυτούς στο κεφάλι τους.

*

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΚΟΦΑΝΤΑΣ!

Το Γαλλικόν περιοδικόν «Κερρέ» δημοσιεύει και αυτός μιά πολύ περσιμένη είδηση. Στο Παρίσι ίδρύεται έντός όλίγων ημερών, μιά μεγάλη εταιρεία, άποτελουμένη από πολλούς Ιατρούς και φυσιολόγους, της οποίας ο σκοπός εινε ν' αποδείξη σ' όλο τον κόσμο με διάφορα έπιστημονικά παραδείγματα, ότι έντός του σημερινού κρέατος των ζώων που τρώμε, ύπάρχουν και άλλα κρέατα, τα οποία εινε δε ίσου θρεπτικά. Τα κρέατα αυτά, των οποίων την θρεπτικότητα προκείται να αποδείξη η μέλλουσα ν' ανασταθή Γαλλική εταιρεία, εινε τα κρέατα των κοράκων, των ασπαλάγων, των... ποντικών και των χελωνών!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΒΑΝΔΑ

Από τα χρονικά της παλιάς Πολωνίας. — Κράκος, ο ήγερων και ο δολοφόνος γιός του. — Όπου άναγορεύεται δούκας πεντάμορφη κόρη του. — Η δραματική συνάντησις της Βάνδας με τον πρίγκηπα Ρίτιγκερ. — Έρωσις ιπποτικής και πονηρίας. — Ένα συμπόσιο στη γέφυρα του Βιστούλα κ.λ.π.

Στην ιστορία της Πολωνίας τ' όνομα της πρίγκηπισσας Βάνδας, κόρης του Κράκου ιδρυτού της Κρακοβίας, είναι συνώνυμο με τον ήρωισμό. Η όραία και περήφανη αυτή πρίγκηπισσα έγινε ολόκληρος θόλος που απασχόλησε και αυτόν το μεγάλο ιστορικό Δουγκλός. Η δημόδης ποιήσις της Πολωνίας έξιμνει τα κατορθώματά της. Ο ίδιος ο Σιέγκεβιτς έγραψε γι' αυτήν. Και να η ιστορία της :

Βρισκόμαστε στα μέσα του δού αιώνας. Κάθε πρωί, ο μέγας και δυνατός δούκας Κράκος, κατά τα τελευταία του έτη έβγαίνει στον έξωστη του Πύργου του κι' από κει, εύχαριστημένος παρατηρούσε τους βοεβόδες, τους ιερείς, τους πολεμιστάς, τους έμπορους, τους τεχνίτες, όλο το λαό του που μαζεύονταν εκεί να διαδηλώσει την άγάπη του στον ήγερμόν και να λάβη τις διαταγές του. Με τέτοια όνόνοια και συστηματική εργασία ιδρύθηκε η Κρακοβία κ' έζησε ευτυχισμένη...

Ο λαοφίλος δούκας πέθανε τέλος κι' άφησε δυό γιούς και μιá κόρη νεοαύτη. Ο μικρότερος γιός, μόλις έλθε το μεγαλύτερο, τον Μισλάς, να κλείνη τα μάτια του πατέρα τους, τον έδολεφόνισε λέγοντας : «Θέλω να γίνω εγώ βασιλιάς!». 'Αλλά η δολοφονία αυτή έκανε τρομερή έντυπωσι στο λαό, που έπαναστάθηκε, έναντιον του δολοφόνου πρίγκηπου και τον άναγκασε να φύγη νύχτα από την πατρίδα του.

Οι άξιωματοδμοί της Κρακοβίας έκαναν συμβούλιο.

— Και ποιάς από μιάς θά γίνη δούκας ; είπαν μεταξύ τους.

Ο γεροντότερος είπε τη γνώμη του :

— Υπάρχει μιá κόρη του Κράκου.

— Άς γίνη αυτή δούκισσα μας !

Οι βοεβόδες το παραδέχθηκαν.

Έβγαλαν τα σπαθιά τους και όρμισαν πίστι και άφοσιωσι στη δούκισσα Βάνδα, που πέθανε κάτω από την άριδα των δασταυρομένων σπαθιών γοητευτική, με το κεφάλι ψηλά. Η Βάνδα είχε και φρονιμάδα και έκτακτη γενναίωση. Έν τούτοις μερικοί γέροι έμουρμούριζαν.

— Μας χρειζότανε άντρας για να διοικήση, όχι ένα κορίτσι.

Όταν όμως είδαν τη Βάνδα καθισμένη άπάνω στο άνυπόμονο άτι της μάχης, οι πολεμιστές έσυραν και πάλι τα σπαθιά ένθουσιασμένοι και όρμισαν να πεθάνουν για τη δούκισσα τους. Και οι γέροι δεν είχαν πιά καμιά άντιρόσην...

Όταν, ο Ρίτιγκερ, ο πρίγκηπας των Βορώσων έμαθε ότι στο θρόνο της Κρακοβίας άνέρθηκε μιá κοπέλλα, είπε στους δικούς του : «Τώρα είναι καιρός να κατακτήσουμε την Κρακοβία !»

Υστερ' από λίγο, οι δυό στρατοί βοεβόχανε άντιμέτωποι στην άπέραντη πεδιάδα της Νιεμένης. Όλοι οι Βορώσοι, με την έλπίδα λαφυραγωγώσεων, είχαν άκολουθήσει τον Ρίτιγκερ. Άλλά και κανένας Κρακοβιανός, από άγάπη στην πατρίδα του και στην κόρη του Κράκου, δεν έλειψε από το πολεμικό προσκλητήριο...

Πριν άρχισή η μάχη, ο Ρίτιγκερ έστειλε προσβεία και είπε ότι ο ήγερών των Βορώσων επιθυμεί να συννομλήση ιδιαιτέρως με τη δούκισσα. Μπροστά στη θυγατέρα του Κράκου, ο Βορώσος έμεινε αστισμένος. Για άρκετή ώρα την έθαύμαζε άμίλητος. Έπειτα, είπε :

— Έκ φύνης, ο δούκισσα, έμαθα την τρομερή όμορφιά σου. Και όμως ότι λεγάνε για σένα είναι κατώτερο της αλήθειας ! Σου χρειάζεται σύζυγος. Πάρε μένα. Το δούκατο σου και το Πριγκιπάτο μου θά ένωθούν, και θά εύτυχήσουν περισσότερο !.. Θά περμένω, Βάνδα, την άπάντησή σου ως άριο το πρωί.

Η Βάνδα άνέφερε την πρόταση του Ρίτιγκερ στους βοεβόδες. Εκείνοι την έσυμβούλεψαν να την δεχθί. Άλλά η Βάνδα είπε :

— Θά ήτανε σάν να παραδώσω την Κρακοβία στον Ρίτιγκερ, γιατί οι άνδρες είναι ίσχυρότεροι από τις γυναίκες τους και θά κάνουν αυτός, ότι θέλει... Δουλόν, δεν παντρεύομαι τον Ρίτιγκερ και για να με πιστέψετε κάνω έναν έπίσημο όχο : Όρκίζομαι ο γενναίο βοεβόδα, ένόπλιον του Θεού ότι θά μείνω παρθένα, ότι έτσι θά πεθάνω !.. Σαλπικαί, σημάνατε συναγεμιά ! Βοεβόδα, πηγαίνουμε στη μάχη άμέσως !..

Ο Ρίτιγκερ μέσα στη σιγήν του, ήτανε ξεπλωμένος έπάνω σ'

άποχρυσώ, να μην άκούσω, ότι με συνεβούλευσαν οι βοεβόδες να όρκισθώ να μείνω παρθένα... Δεν μπορώ πιά να ζήσω. Η Κρακοβία να μην ύποφέρει από το σφάλμα της δούκισσας της !..

Έπειτα, έγύρισε κατά τον ήλιο, που βαίλευσε μέσα στη πότμα, και φώναξε :

— Σε άγαπώ, Ρίτιγκερ ! Χωρίς να παραβώ τον όρκον μου, είμαι μαζί σου !

Και η πεντάμορφη δούκισσα της Κρακοβίας, με το βασιλικό όμο της, έπρεσε στο Βιστούλα.

Τό πτώμα της Βάνδας μόλις μετά δυό ώρες μύρεσαν να βγάλουν από τα νερά και να το θάσουν στον πατριό της, όπου έθαψαν και τον Ρίτιγκερ.

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

Ο συγγραφέας Βολνέ εις τον όποιον παρεπονείτο κάποτε πολλόν, ότι είχαν μαζευθεί στην αύλη όλοι οι διεφθαρμένοι άνδρες, του είπε : «Η έξουσία Μεγαλειότητας, είναι μαγνήτης, ό οποίος έλκε όλες τις άκαθαρσίες».

Εις τον τάφον του Ροβιεσπέρου ετέθη τό έξής επιτύχιον :

«Διαβάτη μήν κλαίς την τύχη του, γιατί άν ζούσε θά έλεγε τη δική σου τύχη».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο τυχοδιώκτης θριάμβευε. Χάρης σ' ένα φίλτρο που του είχε έτοιμάσει η μητέρα του, είχε βυθιστεί για άρκετό διάστημα σ' ένα λήθαργο που ήταν έντελώς όμοιος με το θάνατο, έτσι που γελάστηκε κι' ο τρομερός εκείνος κατάσκοπος, ο όποιος, υπό το ράσο του φραγκικανού, είχε πάει για να ψάλλη τάχα τις επικηδίες προσευχές.

Γειώτος χαρά για την επιτυχία του, βάδιζε χωρίς να βιάζεται ως δτου έφτασε σ' ένα άγροτικό προάστειον που βρισκονταν άπάνω σ' ένα λόφο, στο Άντοιάγ.

Εκεί σ' μιá φτωχική καλύβα, ζούσε ένας φτωχός περιβολάρης που πήγαινε κάθε μέρα στην Τουραίνη για να πουλήη τα είδη του. Ο Βρινδινός τον ήξερε πολύ καλά γιατί τον είχε δει πολλές φορές να σταματάει τό άμάξι του μπρός στο σπίτι του. Η μητέρα του άγόραζε άπ' αυτόν τα λαχανικά της και συχνά έκανε κουβέντα μαζί του. Εκείνος της παραπονιόταν για την τύχη του, της έλεγε ότι είχε άπληρθεί από τη δουλειά του, και ότι, με την πρώτη εύκαιρία θά πουλούσε το περιβόλι του.

Ο Βρινδινός θυμήθηκε την τελευταία αυτή λεπτομέρεια και παρουσιάστηκε στον περιβολάρη ως συνάδελφός του και ζήτησε ν' άγοράση το κτήμα του. Ο κηπουρός τον δέχτηκε με χαρά, και ύστερα από άρκετά παζάρια ο Βρινδινός έγινε ιδιοκτήτης του περιβολιού. Άς τό βράδυ ο Βρινδινός έκανε με τον παλιό ιδιοκτήτη στον όποιο προσέφερε γενναίωφωνα και τη φιλοξενία του.

Τη νύχτα ο τυχοδιώκτης άποζημιώθηκε για τον ύπνο τον όποιο είχε στερηθή δυό μήνες τώρα. Το σχέδιον του είχε άρχισει περιφάνεια. Ένα πράγμα φοβόταν μόνο τώρα. Μήπως ο Έξάδελφος του Διαβόλου θεωρώντας τον έαυτό του, μετά τό θάνατο του Βρινδινού, έλευθερό του λόγου του, του άρπαζε τό θησαυρό, πριν έκείνος προφτάσει και τον μεταφέρει σ' ασφαλές μέρος.

Γι' αυτό την άλλη μέρα πρωί-πρωί φόρτωσε τό άμάξι με διάφορα λαχανικά και πήγε στη Τουραίνη, συνοδευόμενος από τον γέρω περιβολάρη, ο όποιος παρουσίαζε και συνιστούσε τό διάδοχό του στους πελάτες τους. Πήγαν και στο σπίτι της Φρέας, που τη βόηχαν μαυροφορεμένη. Εκείνη άγόρασε κάτι και βεβαίως μ' ένα βλέμμα τό Βρινδινό ότι δεν είχε συμβή τίποτε τό δυσάρεστο.

Γειώτος χαρά ο Βρινδινός, ξαναγύρισε στο Άντοιάγ. Την άλλη μέρα, μόνος του πιά, ξαναπήγε στην Τουραίνη. Καθώς και την προηγούμενη μέρα, ύστερ' από πολλούς σταθμούς, στάθηκε μπρός στο σπίτι της Φρέας. Χτύπησε την πόρτα κ' η μάγισσα βγήκε έξω.

Γύρω του άπλωνόταν η μοναξιά.

— Άύριο ! της ψιθύρισε ο Βρινδινός σ' σιγήν φωνή.

— Και γιατί όχι σήμερα ; ρώτησε εκείνη άνυπόμονα.

— Γιατί δεν πρόφτασα να προμηθευθώ τά ζώα που μου χρειάζονται.

— Πάντοτε άγοπορίες θάχουμε... Τέλος πάντων, τά σακιά είναι έτοιμα.

— Πόσα είναι ; ρώτησε ο Βρινδινός.

— Τέσσερα. Το ένα έχει τό χρυσάφι, τό άλλο τό άσήμι, τό τρίτο τά νομίσματα και τό τέταρτο τά διαμαντικά.

— Θά χορέσουν άρα γε και τά τέσσερα στο βάθος του άμαξιού μου ;

— Έτσι μου φαίνεται.

— Καλά, τότε τούλιξε τα με άχρως, και βάλτα έξω από την πόρτα σου για να περίσω άύριο με τό άμάξι μου να τά πάρω. Θά πάω μ' αυτό στο Καλαί, κι' από κει θά φύγω για την Άγγλια, όπου θάρθεis κατόπι και σύ να με βρής. Όσο για την Μαγδαληνή χάψε την ότι θέλεις... Δουλόν, περιμένε με άύριο.

Και ο Βρινδινός έφυγε.

Την άλλη μέρα δεν είχε ακόμη ξεμερώσει καλά όταν ο Βρινδινός ξεκίνησε από τό Άντοιάγ για την Τουραίνη. Μά καθώς περνούσε τη μεγάλη πόλη έμαθε ότι μετά πέντε λεπτά θά έκλειναν για όλη την ημέρα οι πύλες της πόλεως και θ' άληγορεύετο η έξοδος και η είσοδος σ' κάθε πολίτη. Και τούτο έπειδή αί άρχαι της Τουραίνης είχαν πληροφορηθεί ότι ο άρχηγός των μισοφόρων Ταυερέδ, που ήταν κρυμμένος μαζί με τους άνδρες του στα περιχώρα θά προσπαθούσε να καταλάβη και να λεηλατήση την πόλη έταφευγόνους της μεγάλης έορτής που θά έδίδετο εκείνη την ημέραν στο άνάκτορο του άρχιστρατήγου των Ισπανικών στρατευμάτων και διοικητού της Τουραίνης τον Ίωσήφ Έρμαν δέ Κάστρο Γκρόν.

Πράγματι σ'έντε λεπτά έκλεισαν όλες οι πύλες της πόλεως και έτσι ο Βρινδινός ήταν άναγκασμένος όχι μόνο να διημερεύση αλλά

και να διανυκτερεύση στην Τουραίνη, γιατί μόλις την άλλη μέρα τό πρωί θά έπετρέπετο η έξοδος.

Μεσ' από τό πλήθος που έτοιμαζόταν για την έορτή, ο Βρινδινός τράβηξε για τό σπίτι της μητέρας του. Την βόηκε να τον περιμένη στην έξώπορτα γεμάτη άνυπομονή. Μπρός στα πόδια της βρισκόντουσαν τέσσεροι σάκκοι γεμάτοι.

Ο Βρινδινός τη βοήθησε να τους μεταφέρουν πάλι μέσα στο σπίτι κ' έπειτα τράβηξε για να βοή κατάλυμα σ' κανένα πανδοχείο.

Όλ' η μέρα πέρασε για τους κατοίκους της Τουραίνης γεμάτη εύθυμια. Κατά τό βράδι παρετέθη συμπόσιο στους πιο εύπολους πολίτας της έπαρχίας. Η έορτή θά έτελείωνε μ' ένα μεγαλοπρεπή χορό, ο όποιος θά έδίδετο στο άνάκτορο του διοικητού, έξω από τό όποιο είχε μαζεφτεί άπειρο πλήθος.

Μεταξύ του πλήθους αυτού ήταν κι' ο Βρινδινός, ο όποιος είχε πάει εκεί για να σκοτώση την ώρα του.

Έκάρνα την προσοχή του την τράβηξε ένας άνθρωπος ο όποιος βγαίνοντας από τον όχλο προχώρησε και μίληκε μέσα στο μέγαρο.

VII

Ο Έσχατος τόν έπαίτων

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Στέφανος ο Στραβοζόνης. Αφού μίλησε στο άνάκτορο, τράβηξε κατ' εύθειαν στο έστιατόριο, όπου τό πολυάριθμο προσωπικό καταγινοταν με την προετοιμασία των φαγητών και των γλυκισμάτων. Κανείς δεν έπρόσεξε την παρουσία του γιατί τον πήραν ως έναν από τους πολλούς που είχαν προσλάβει την ημέρα εκείνη για να βοηθήσουν τους ύπηρέτες. Άρχισε μάλιστα κι' αυτός να βοηθάει, βάζοντας ποτήρια στους δίκους. Σε μιá στιγμή βρέθηκε μόνος του μπρός σ' μιá πινακοθήκη. Εκεί έβγαλε από την τσέπη του μιá μικρή υποτίλια και έβριξε τρείς τέσσερες σταγόνες ενός ύγρου κοκκινωπού σ' ένα ποτήρι γεμάτο από κρασί της Κύπρου.

Έβγαλε τό ποτήρι σ' ένα χρυσό δίσκο κ' έτράβηξε προς την αίθουσα του χορού. Άλλά στο σκαλοπάτι της αίθουσας ένας λαμπροστόλιστος ύπηρέτης του άπαγόρευσε να περά σή.

— Πού πιάς εσύ ; τον ρώτησε. Δεν ξέρεις ότι στο έκτακτο προσωπικό άπαγορεύεται η είσοδος στην αίθουσα.

— Δεν τό ήξερα, τρανήως ταπεινά ο Στραβοζόνης, αλλά οι άλλοι μου είπαν ότι κάποιος άρχων έβήτησε ένα ποτήρι κρασί της Κύπρου και τού τό πηγαίνα.

— Και πώς ονομάζεται αυτός ο άρχων ;

— Κομής της Θούνης...

— Καλά, δώσε μου τό ποτήρι και τού τό πηγαίνα εγώ...

Ο άκόλουθος πήρε τό δίσκο και μίληκε

στον άκόλουθό του, μέσων στην αίθουσα. Ο Στραβοζόνης, άντι να φύγη, τον παρακολούθησε με τό βλέμμα.

Έκείνη τη στιγμή ο χορός βρισκόταν στη μεγαλειότητα του ζωηρότητας. Οι πολυτελείς και πολυποίκιλες σκεδές, τό χρυσάφι τά μαργαταρία, Όμορφέκινος ο πλούτος, έδωσαν στην αίθουσα κάτι τό φαντασμαγορικό.

Άπ' όλες τις εύγενείς δέσποινες, ή πιο όραία κ' ή πιο λαμπρά ντυμένη ήταν χωρίς άλλο η Δολόρα. Η όμορφιά της ήλέκτριζε όλους. Οι εύκατοίδοι στομυγνόνοντοσαν γύρω της για να της όποβάλουν ταπεινά τό θαύμασίον της.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας, ντυμένος στα δολολευκά, ήταν ο στόχος των βλέματων πολλών γυναικών. Άν και όλοι, οι παρευρισκόμενοι ύπεκλίνοντο όταν εκείνος μιλούσε και τού έξεδήλωναν βαθύτατο σεβασμό, έντούτοις ο κομής έννοιασε τον έαυτό του μέσα σ' ένα έχθρικο περιβάλλον.

Και σ' αλήθεια ή ή όμνηνός άπετελείτο από Ισπανούς, έκτός όλλων έξαγορασμένων φλαμανδών εύγενών που έτρεφαν άσπονδο μίσος κατά του κομήτη της Θούνης. Τον έκολάκειαν ύπόποιο γιατί φοβόντουσαν τη δύναμή του.

Όταν ο άκόλουθος με τό δίσκο κατάβηκε να βρή τον κομήτα αυτός συνέπρεσε με τον δού Έρμάν των Ισπανών άρχιστρατήγου και διοικητή.

— Τι είναι αυτό ; ρώτησε ο κομής τον άκόλουθο ο όποιος είχε διακλινήσει μπροστά του.

— Τό κρασί της Κύπρου που έβήτησε ή Ύψηλότης σας.

Ο Γοδεφρείδος δέ είχε ζητήσει τίποτε, αλλά έπειδή η έορτή ήταν ύπερβολική, διψούσε. Χωρίς λοιπόν να προσέχη στην άπάντησή του άκόλουθου πήρε τό ποτήρι και ήπιε τό κρασί.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΦΙΛΜ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

(Νέα κωμωδία Γαλλικής παραγωγής).

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΕΡΜΗΝΕΥΤΑΙ
Μπικάρ	ΤΡΑΜΕΑ
Πρίγκηψ Λαδίσλαος	ΠΡΕΖΑΝ
Καθηγητής Γκαλικάρι	ΜΑΛΑΒΙΕ
Πριγκήπισσα Μίτσι	ΖΑΝ ΦΕΡΡ
Σέττελ Κίλντν	ΦΕΑΝΤΕΡΥ

Ο ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΜΠΙΚΑΡ δεν έννοιωθε κανένα ενδιαφέρον για τη ζωή ύστερ' από τις συνεχείς έρωτικές αποτυχίες του. Γι' αυτό ρίχνεται κάτω απ' τις ρόδες ενός τράμ για ν' αυτοκτονήσει. Εύτυχως τραυματίζεται μόνο και μεταφέρεται στην κλινική του δόκτορος Γκαλικάρι, ο οποίος, μόλις τον

...και τις πρόσφε-
ρε μι' άνθοδέσμη.

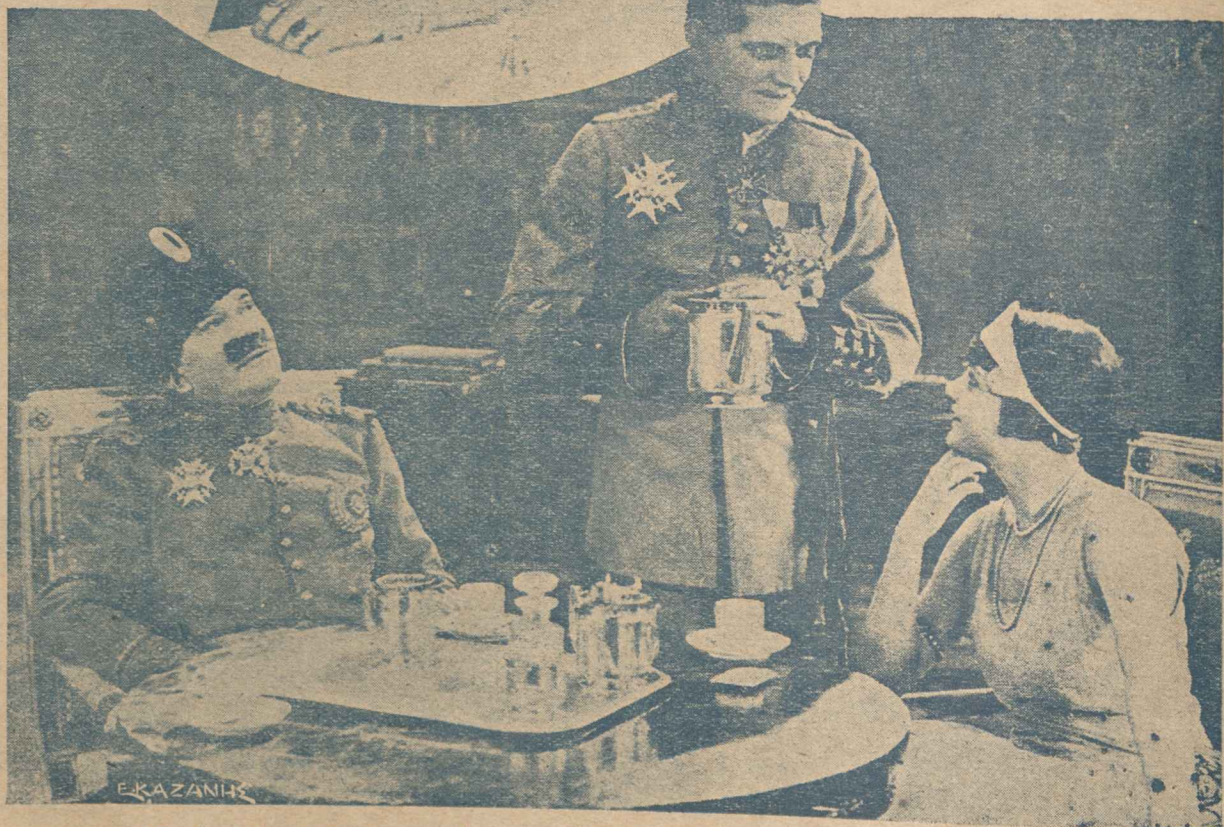

έκανε καλά, του έπροτεινε το έξης:

— Άφησέ με να σε χρησιμοποίησω για ένα πείραμα που προετοιμάζω και θά κάνω την τύχη σου...

Ο Μπικάρ δέχθηκε, μά όταν ήρθε η ώρα του πειράματος κ' είδε τις προετοιμασίες του γιατρού φοβήθηκε και τώσασε.

Ο Μπικάρ είχε γνωρίσει σ' ένα νυχτερινό μπάρ το νεαρό πρίγκηπα Λαδίσλαο Σαμπορσώφ, ο οποίος επρόκειτο να πάη στη Σεττονία όπου θά γινόταν βασιλεύς και όπου τον περίμενε η όμορφη πριγκήπισσα Μίτσι. Ο πρίγκηπας όμως έπεισε τον Μπικάρ να τον αντικαταστήσει στο θρόνο. Ο Μπικάρ δεχεται κι' έτσι γίνεται βασιλεύς. Μά μόλις ανέλαβε τ' βασι-

Ο νέος βασιλεύς έπερνε το τσάι του με τον πρίγκηπα και την πριγκήπισσα.

πρωταγωνιστήσει σ' αυτή την ταινία.

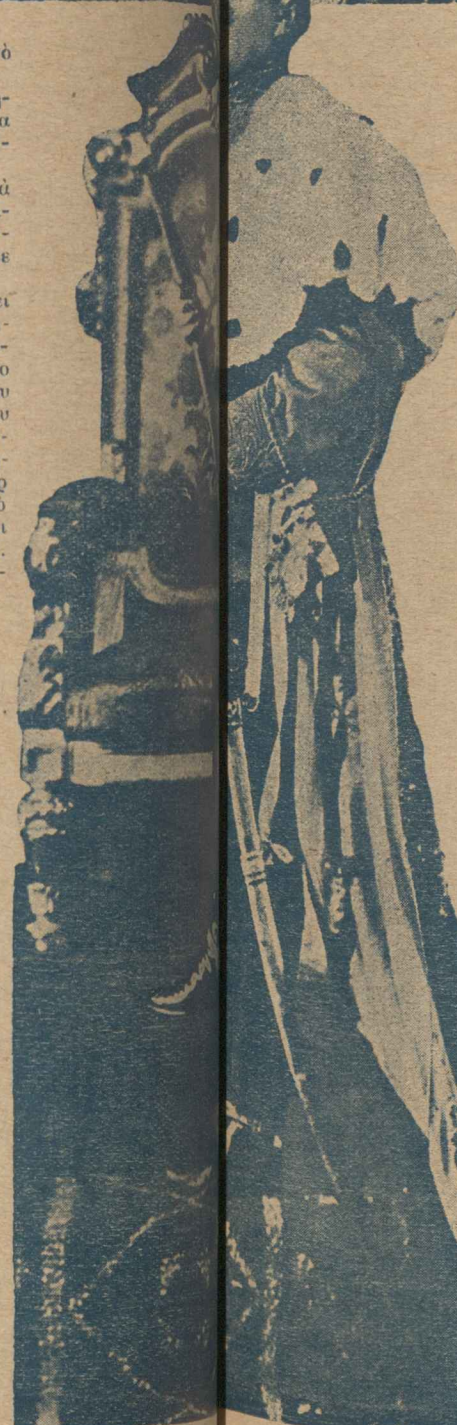
Ο θίασος πλουτισθείς διά της παρουσίας του Μπικάρ, της πριγκήπισσας και του Λαδίσλαου αναχωρεί για τὴν Παρίσι. Τὸ γύρισμα ἀρχίζει ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πρίγκηψ εὐρέθην ἀναμειγμένος σὲ μιὰ ὑπόθεση πλαστών νομισμάτων καὶ ὁ Μπικάρ ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὸν πρίγκηπα. Θὰ πῇ στὴν καθηγητὴ Γκαλικάρι γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποίησιν γιὰ τὸ πείραμά του γαὶ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ πάρῃ θὰ τὸ δώσῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πρίγκηπα. Πράγματι ὁ γιατρός τοῦ δίδει τὸ ποσὸν καὶ προετοιμάζεται γιὰ τὸ πείραμα μὰ ὁ πρίγκηπας μαθαίνοντας τὴ θυσία τοῦ Μπικάρ ἐπεμβαίνει καὶ τὸν σώζει ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Γκαλικάρι.

Ἐξάφνα ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Σεττονία ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν ἐκεῖ τῆς πριγκήπισσας μετὰ τὸν Λαδίσλαον. Ο Μπικάρ συνοδεύει εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς δύο τοὺς φίλους οἱ ὁποῖοι τὸν ἀφήνουν εἰς τὴν Παρίσι νὰ δεξιολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν ὑπαρξίν του.

Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ
τὸ γυαλί.

κά του δικαιώματα, κίνημα ἐπαναστατικὸ ἐξεργάσῃ στὴ Σεττονία καὶ οἱ ἐπαναστάται τὸν συλλαμβάνουν. Ο Λαδίσλαος ὁμολογεῖ ἐντομετὰς τὴν πριγκήπισσα Μίτσι τὴν πλαστοπροσωπία καὶ, μετὰ τὴ βοήθειά του, ὁ Μπικάρ δραπετεύει. Τότε κι' οἱ τοῖς φεύγουν ἀπὸ τὴ Σεττονία μ' ἓνα πηδαλιουχοῦμενο, μὰ ναυαγοῦν καὶ πέφτουν σὲ μιὰ ἀγνωστὴ ἀκτὴ. Ο Μπικάρ ἓνα πρῶτ βλέπει στὴν ἀμμοτῆχνη βημάτων. Τ' ἀκολουθεῖ καὶ βρίσκειται μπρὸς σὲ κάτι ἀγρίους οἱ ὁποῖοι ἐτοιμάζονται νὰ φάνε ἀνθρώπινο κρέας. Ἀποφασίζει τότε νὰ ἐπέμβῃ, μὰ βρίσκειται μπρὸς σ' ἓναν ἱερεσσάριο κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος μαζί μετὰ τὴν πρωταγωνιστριά του Σέττελ Κίλντν καὶ τὸ θίασό του, παίρνει μιὰ ταινία. Τοῦ ἐξηγοῦν τι συμβαίνει καὶ τὸν πείθουν νὰ

Ο Μπικάρ ἐτοιμαζότανε νὰ μπῇ στ' ἀερόστατο, ὅταν ἓνας ἀγνωστός τὸν ἐπλησίασε.

Ο Μπικάρ ἐτοιμαζότανε νὰ μπῇ στ' ἀερόστατο, ὅταν ἓνας ἀγνωστός τὸν ἐπλησίασε.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CLAUDE FARRER

Η ΞΑΝΘΗ ΚΙΡΚΑΣΙΑ

(Μαρεκινή Παράδοση)

Τον καιρό ε-
κείνο, τα άγρια
βουνά του Μογ-
κρέμ, στο Μαρό-
κο, ήταν γεμάτα
λυστές. Το Μαρό-
κο δεν ήταν πά-
ρα ακόμα οι Γάλλοι, κι' οι λυστές αυτοί τρο-
μοκρατούσαν ελεύθερα κι' ανένδοχτα όλη
τη χώρα, γιατί η κυβέρνηση του Σουλτάνου
δεν είχε τη δύναμη να τους επιβληθεί. Έκει
ψηλά λοιπόν, στ' άγρια βουνά του Μογκρέμ
οχι και πολύ μακριά απ' το ποτάμι Ουμρέ-
Ρεμπίς, ζούσε ένας άνθρωπος πολύ γενναίος
και δυνατός, ένας φημισμένος λήσταρχος που
τον έλεγαν Καϊδ-Αμράο.

Ο περιβόητος αυτός λήσταρχος, αφού κα-
τέλαβε μαζί με τα παλληκάρια του όλες τις
καλύτερες θέσεις στις χαράδρες που βρίσκουν-
ται κοντά στις όχθες του ποταμού Ουμρέ-
Ρεμπίς, εγκατεστάθηκε
δυστυχώς εκεί, σταματούσε όλους τους ταξιδιώτες που τύχαινε να
περάσουν κοντά απ' τα λιμνία του, και ή τους έπαιρνε λύτρα, ή
τους λήστευε άγρια και τους σκότωνε αν τούφεραν καμιά αντί-
σταση. Γι' αυτό κι' αυτός κι' όλη του η φυλή,
ζούσανε θανατία και δεν έστερούντο τίποτα.

Έτυχε όμως τον καιρό εκείνο να πεθάνη
ο Σουλτάνος του Μαρόκου. Και τον διαδέ-
χτηκε ένας άλλος. Κι' ο Σουλτάνος αυ-
τός θέλησε να φέρη το Μαρόκο σε μια καλύ-
πτερη κατάσταση. Θέλησε να γίνη άρχοντας
παντοδύναμος, που μπροστά του να σκώβουν
όλοι οι υπήκοοί του το κεφάλι...

Ο Καϊδ-Αμράο όμως, όζω στα βουνά,
εξακολουθούσε να πιάνη τους ανθρώπους και
να τους λήστευη. Ο νέος Σουλτάνος σκέ-
φθηκε πως αυτό ήτανε το πρώτο που έπρε-
πε να εμποδισθή, και τούτσιε διαταγή να
πάγη να πέρη λύτρα και να ληστεύη τους
ταξιδιώτες.

Ο Καϊδ-Αμράο όμως, αφού σκέφτηκε
πρώτα καλά τη θέση του, αποφάσισε να μνη-
διακούρη στη διαταγή του Σουλτάνου.
Σκέφθηκε πως αν άκουγε το Σουλτάνο,
κι' αυτός και τα παλληκάρια του κι' όλη η φυλή του δεν θα
ζούσανε πια καλά, γιατί θα γίνανε τα εύκολα κέρδη τούχα-
νε τώρα. Και προτίμησε να μη τον άκουση. Κι' εξακολου-
θησε τις ληστείες του...

Όταν τόμαθε αυτό ο Σουλτάνος θυμόσε, κι' έδhlωσε
πως θα τον τιμωρούσε άλύπητα. Τον έκηρυξε επανάστατή, κι'
έστειλε ένα μεγάλο απόσπασμα στρατού στα βουνά του Ουμ-
ρέ-Ρεμπίς, με τη διαταγή να πιάσουν ζωντανό τον επανα-
στατή και να τον φέρουν στο Φέε, την πρωτεύουσα του Μαρόκου,
χερσποδαρα δεμένον. Και μ' αυτό το σκοπό τ' απόσπασμα πήγε μα-
ζί του κι' ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί, για να τον βάλουν μέσα.

Ο Καϊδ-Αμράο όμως είχε καταλάβει όλες τις θέσεις των βου-
νών του Ουμρέ-Ρεμπίς. Το απόσπασμα του Σουλτάνου δεν μπο-
ρούσε να κινή τίποτα, κι' αναγκάστηκε πολύ γρήγορα να υποχωρή-
ση μ' άρκετους νεκρούς και πολλούς τραυματίες και πολλές άλλες
απώλειες. Όσο για το σιδερένιο κλουβί, ο Καϊδ-Αμράο το πήρε
κι' αυτό, και μέσα έκλεισε δυό απ' τα λιοντάρια του.

Αγανακτισμένος ο Σουλτάνος κάλεσε τους ύπουλους του και
τους ζήτησε τη γνώμη τους. Έκείνοι δεν τούπανε τίποτα, γιατί
δεν ξέρανε τί να πούνε... Ο Σουλτάνος κάλεσε τότε κι' άλλους...
Κανέναν δεν τούδωκε συμβουλή. Τέλος, ρώτησε μια από τις δούλες
του, την πεϊό ήλικωμένη. Κι' αυτή, σά γυναίκα πούτανε, τούδωκε
μια έξυπνη συμβουλή. Τούπε να στείλη στα βουνά του Μογκρέμ
μια από τις γυναίκες του χαρεμιού του. Τούπε ότι μόνο αυτή θα
μπορούσε να καταφέρει τον περιβόητο Καϊδ-Αμράο.

Κι' έτσι, με λίγες μέρες, μια ξανθή Κιρκασία του χαρεμιού του
Σουλτάνου, μια Κιρκασία πάρα πολύ όμορφη, άφησε το Φέε, την
πρωτεύουσα του Μαρόκου, και τράβηξε με τη συνοδεία της κατά
τα βουνά του Μογκρέμ.

Σε μια χαράδρα του Ουμρέ-Ρεμπίς, τα παλληκάρια του Καϊδ
Αμράο τη σταμάτησαν και της είπαν να τους πληρώση λύτρα.
Με περιφρόνηση μεγάλη, η ξανθή Κιρκασία άρνήθηκε να τους δώση
πεντάρα. Οι άνθρωποι του Καϊδ-Αμράο την πιάσανε τότε και την
πήγανε στον άρχηγό τους. Κι' ο άρχηγός τους, ο τρομερός Καϊδ-
Αμράο, την αγάπησε από την πρώτη στιγμή που την είδε... Και
την αγάπησε τρελλά...

Η Κιρκασία αυτή ήτανε ξανθή σαν το καθαρό χρυσάφι. Γρή-
γορα ο Καϊδ-Αμράο άρχισε να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο από την
όμορφη αιχμάλωτο. Κι' άφοσιώθηκε σ' αυτή.

Οι άνθρωποι του Σουλτάνου πε-
ριμέναν απ' έξω...

ρα, άμέσως, τράβηξε κι' έβγαλε μια
τρίχα απ' τα ξανθά μαλλιά της. Άμέ-
σως έπειτα, έδωσε μ' αυτήν την τρίχα
μαζί τα δυό χέρια του Καϊδ-Αμράο. Ά-
μέσως έπειτα με μια άλλη τρίχα, τούδε-
σε τα δυό πόδια.

Έπειτα σηκώθηκε απότομα, χτύπησε
τα χέρια της και φώναξε δυνατά...

Κρυφά, με το σκοπό να προσδώη τον
αντάρτη που την είχε αγαπήσει, η ξαν-
θή Κιρκασία είχε συνεννοηθεί με άν-
θρώπους του Σουλτάνου... Τους είχε
πή να περιμένουν απ' έξω απ' τη σπηλιά
του Καϊδ-Αμ-
ράο, και να
μπούνε μέσα να
τον πιάσουν τη
στιγμή που θα
την άκούσανε να
χτυπά τα χέρια
της και να τους
φωνάζη...

Άμέσως, μό-
λις άκουσαν τη
φωνή της, οι
στρατιώτες του
Σουλτάνου ώρ-
μησαν μέσα στη
σπηλιά κι' άρπα-
ξαν άμέσως τον
Καϊδ-Αμράο.

Ο Σουλτάνος κάλεσε τους ύπουλους του...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Απόψε

Του Richter

Απόψε πάλι ή όμορφιά σου πρόβαλε γλυκιά και θελκτική...
Η άνοιξη ήθελε, αγαπημένη, τα πουλάκια κελαϊδούν και φέρουν
την αγάπη στα φτερά τους...

Έλα! Απόψε, έπιθυμώ την αγάλιά σου... Έλα! Το χελιδόνι
έκείνο τη φωλιά του χτίζει στην αυλή μας, τα φύλλα της τριαν-
ταφυλλιάς άρχίζουν να σαλεύουν στην αύρα που έρωτικά φυσάει
απ' τακροχίλι... Όλα αγάπη μου γύρω στη φύση, ψάλλουν την
αγάπη, που μονάχα σου πάντοτε ξέρεις να χαρίζης...

Και ή καρδιά μου ά τόψε σε προσιμένε... Και τα φίλια σου, όσο
ποτέ, έρωτικά άπόψε, τα χείλη μου να βρούν προσιμένουν...

Ένα όνειρο

Του Heine

Ένα όνειρο απ' το ύπνο μου με ξύπνησε πάλι... Τί όνειρο, ά-
λήθεια! Τι γυγιά βαρειά και αλητιάνητη...

Τριγύρω απ' το κρεβάτι μου είδ' άγγελουδία... Πόσ' άγγελου-
δια! κι' μέσα σ' όλ' αυτά, ένα μονάχα ένα με κυττούσε γλυκά,
και με συμπάθαι...

Τό κούτα κι' έγώ, γλυκιά μου αγάπη, τό άγγελουδί έ-
κείνο... Τό κούτα κι' έγώ... Κι' εσύς καθώς τα μάτια μου, τα
δυό του μάτια αντίκρυσαν, άκουσα τη φωνή του να μου λέει:—
Έγώ είμαι. Ήρθα να σου πώ. Πως ή αγάπη μακριά μας πέταξε,
μακριά... Πεταχτήκα και τρωμαγμένος ζήτησα να ιδώ καλύτερα ποιός
είμαι. Μά ξάνηκα... και πιά κανείς δεν είταν στο πλευρό μου...

Γιατί; Γιατί;
Όνειρο ήταν πλανηρό ή ήσουν σύ,
γλυκιά μου αγάπη, που ήρθες γρή-
γα να μου πής το χωρισμό που έμελλε
σκληρά να μάς χωρίση...

Μαρεκμός

Του Tiedge

Τα μάγουλά σου τα όμορφα, τα
δρoσερά σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Και τα μάτια μου άσπρίσανε, κα-
μιά έλπιδα πιά δεν τρέφω στην καρδιά
μου...

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς στών ματιών σου, τό μαβί,
τό γαλανό χρώμα, ώραία μου, στέκο-
μαι και κυττάζω και θαυμάζω... Πόσες
στιγμές, πόσα φίλια πόσα λουλούδια,
μιά άνοιξη δλόκληρη γεμάτη από
χαρά επέταξε κι' έχάθη... Τα μάγουλά
σου τα όμορφα, τα δρoσερά σου χείλη
μαράθηκαν, και τα μαλλιά σου άσπρί-
σανε.

Εγέγρασα γλυκιά μου αγάπη,
Έμπαρς σου χείλη, μαράθηκαν.

Έχθροι και φίλοι του καπνίσματος...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Η νήσος Ταμπακό.— Η ανακάλυψις της Αμερικής και ο
καπνός.— Ένας έχθρος του καπνού.— Ο «μισέκαπνος» και ο
«φιλέκαπνος».— Πώς έτιμωρούντο οι καπνιστάι, κλπ. κλπ.

Ο καπνός (ταμπακός) την όνομασία του την όφειλε στη νήσο
Ταμπακό, ή στην όποιαν φέεται εν άφθονία. Οι Ισπανοί, οι
όποιοι ανέκαλυσαν πρώτοι την εν λόγω νήσο, εισήγαγον από κεί
τον καπνό στην Εύρώπη και τού έδωσαν τόνομα ταμπακός. Μερι-
κόν όμως ιστορικοί ισχυρίζονται ότι ή όνομασία του αυτή όφείλεται
σ' ένα είδος πίπας που έλέγετο «ταμπακό» και την όποιαν
χρησιμοποιούσαν οι Ινδοί όταν ο Χριστόφορος Κολόμβος ανέκα-
λυψε την Αμερικήν. Ο περίφημος αυτός Ισπανός θαλασσοπόρος
έκτός της ανακάλυψις της Αμερικής έγγνώρισε στους ευρωπαίους
και τίν καπνό, τον όποιον φρόντισαν οι σύντροφοί του να μετα-
φέρουν στην Ισπανία.

Ύστερα από λίγα χρόνια έγινε και ή έπίσημη άναγνώρισις του
καπνού, όταν, τό 1518, ο θαλασσοπόρος Φερνάνδος Κορτές απέ-
στειλε την πρώτη ποσότητα καπνού στον βασιλέα Κάρολο τον δον.

Οι ευνοήτοδομοί της Αμερικής τον καπνόν τον όνομάσανε
τε εν και πίστευαν ότι με τό κάπνισμα διώχνανε τά πονηρά
πνεύματα. Όλοι σχεδόν οι Ιθαγενείς του Νέου Κόσμου είχαν τρο-
μερό πάθος με τον καπνό. Και στην Εύρώπη όμως ο καπνός δεν
έτυχε άσχημη ύποδοχή. Οι πρώτοι ευρωπαίοι που τον κάπνισαν
τόν βόηξαν θανατίσθαι.

Η καλλιέργεια του καπνού στην Εύρώπη άρχισε τό 1560. Πρω-
τοφροντιστής στην Αισσαβώνα από τον Άνδρεά Θεβέ. Τους καρ-
πούς της πρώτης αυτής καλλιέργειας τούς έδωσε ο περίφημος δι-
πλωμάτης Ιωάννης Νικότ, κατά την έπο-
χήν της βασιλείας του Φραγκίσκου
2ου της Πορτογαλίας. Ο εν λόγω πολι-
τικός ανέκαλυσε και εφήρμοσε και τάς θε-
ραπευτικές ιδιότητας του καπνού.

Με τον καπνόν δε έδεδράπευσε και την
Μαριαν των Μεδίκων, ή όποία έπασχε
από τρομερή ίμμηρνα.

Η νιζοτίνη σ' αυτόν όφειλε τό-
νομά της.

Όλίγον κατ' όλίγον ο καπνός άρχισε
ν' άποκτά στην Εύρώπη άρκετούς δια-
δόχους. Ο Φραγκίσκος Δράζε τον εισήγαγε
στην Αγγλία τό 1585. Ο Βάλερ Ράλεχ
έπίσης, αφού καλλιέργησε τον καπνό στην
Βιοργινίαν, τον διέδωσε άμέσως στην Με-
γάλην Βρετανίαν, την έποχήν που βα-
σίλευε ή Ελισάβετ.

Άργότερα όμως ο καπνός βόηξε έναν
άσπονδον έχθρό στο πρόσωπο του τυραν-
νικού Άγγλου βασιλέως Ιακώβου Στού-
αρτ του 1ου. Ο βασιλεύς αυτός συνέ-
ργησε ένα έργον εναντίον του καπνίσμα-
τος με τον έλληνίζον τίτλον, ο «Μις ό-
καπνός». Έπειτα από λίγο, αφού ο-
μως έξεδόθη κ' ένα άλλο έργον, μ' έλλη-
νίζον τίτλο κι' αυτό, ο «Φιλέκα-
πνός» λέγεται ότι τό έργον αυτό, τό
έργον τούτο συνέγραψαν οι Ιησουίται.

Με τήν έκδοσι αυτών των δυό βιβλίων ο κόσμος διηρέθηκε σε
δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Στους ένθερμους λάτρεις του καπνού
και στους σφοδρούς κατηγόρους του.

Οι πρώτοι ισχυρίζονταν ότι, ο καπνός ήτανε τό περ δρα-
στικά φάρμακο που προέλαμβανε κι' έδεδράπευε την παραίσθη-
ση, την ήμισυ, τον λήθαργο, τον ύστερισμό, τη δυσπεψία και τή φθορά
των πνευμάτων. Και μαζί μ' όλα του αυτά τά προτερήματα οι
ήμισυ τού έβεβαίαν ότι άποβόηται και την σκέψιν. Μεταξύ
των έχθρων του καπνού ήτανε κι' ο Σάκης της Περσίας Αμπάς. Ο
μονάρχης αυτός, τις γυναίκες που είχαν την μανία του καπνίσμα-
τος, τής έπαύονε να καπνίζουν κομπιά ζωόν. Έξωζε δε τη νύτη
και τό κάτω χείλος των άδισυμπτών καπνιστών. Ο άνεμος του, ο
Σάκης Σίφω έζησε κατό μολυβιστά στόματα δύο Ινδών καπνι-
στών. Πολλοί Σουλτάνοι της Τουρκίας είχαν επιβλήσει την ποινήν
του θανάτου σε όσους καπνίζανε. Ένας απ' αυτούς, ο Μωαμεν δ
4ος, παρού κρεμίσθη έναν καπνιστή πέρας απ' τη μύτη του την
πλά με την όποια έκάπνιζε και στόλισε τό λαμό του με φύλλα
καπνού.

Λίβελλον εναντίον των καπνιστών έχει γράψει και ο Έλλην
Νικόλαος Μανουσοδάτος, και τούς άποδίδει τά χειρότερά των επι-
θέτων. Συγχρόνως ένας Έλλην διάκος έξέδωκε και αυτός βιβλίον
στο όποιον έξυμνει τον καπνό.

Η. Α.

Κλώντ Φαρρέρ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΜΑΝΤΕΛΟΝ

Ήταν Κυριακή. Οι καμπάνες της γειτονικής εκκλησίας είχαν χτυπήσει μεσημέρι... Τό μεγάλο πάρκο ήταν γεμάτο από κόσμο, που είχε ξεχυθεί από νωρίς για ν' απολαύσει τη θανμασία λιακάδα.

Όλα γελοῦσαν τριγύρω στο καταπράσινο εκείνο πάρκο. Ένα σωρό διαβάτες περνούσαν και ξαναπερνούσαν γάχνοντας να βρουν κανένα παγκάκι να καθήσουν, άλλοι πάλι στωικωμένοι στην πλατεία, έρωσαν μ' ευχαρίστηση το γλυκιά τους...

Λίγο πιο πέρα απ' τον πολύ κόσμο, σε μία γωνιά ενός ερημικού δρομίσκου καθόταν στο μόνο παγκάκι που ήτανε εκεί, ένας γεροντάκος μαζί με τη γυναίκα του.

Τού γέροντα τα μαλλιά ήταν κάτασπρα και στο πρόσωπό του φαινόταν καθαρά τα ίχνη μιάς μεγάλης και πρόσφατης λύπης. Η γυναίκα του ντυμένη με μαύρα ρέπια με όλη και κορσασμένη φυσιογνωμία καθόταν σιωπηλή κοντά του. Κανείς τους δε μιλούσε, μόνο κάπου-κάπου ο γέροντας αναστενάει κι' έβγαζε τό μαντήλι για να σκουπίσει τα δακρυζόμενα μάτια του...

— Άγνοῦλα, Άγνοῦλα, έλεγε ο δυστυχισμένος...
— Μα μην άρνησαι, Παῦλε μου, τόν έαυτο σου να τόν καταβάλει έτσι ή λύπη... Χρειάζεται και λίγο θάρρος...

— Όχι, όχι! άπαντούσε εκείνος στερεότυπα. Δέν μπορώ να τήν ξεχάσω. Άγνοῦλα, Άγνοῦλα μου.

Και άρχισε πάλι να κλαίει σάν μικρό παιδί... Πέρα από τούς άλλους δρόμους του πάρκου έφταναν ως εκεί ο θόρυβος τών φωνών του κόσμου, τά γέλια τών παιδιών και οι ήχοι της μουσικής του καφενείου που είχε άρξισι να παίζει...

— Θυμάσαι; είπε εκείνη τη στιγμή ο γέροντας στη γυναίκα του με σβυμένη φωνή. Δέν θα ήταν άκόμα ξη χρονών. Ήταν την εποχή που μέναμε σε κείνη τη νεκρή πόλη. Μου φαίνεται πως ήταν χύδης άκόμα. Γι' άναμνήσεις; Κάποιο βράδυ. Παίζανε στο θέατρο τίς «Δυό Όρφανές» κι' εγώ, θυμάσαι πηγά την Άγνοῦλα μας και τήν πήγα στο θέατρο. Πόσο μου μιλούσε για τήν υπόθεση του έργου... Τής είχε κάνει μεγάλη έντύπωση... Τήν καμένη την μικρούλα... τήν Άγνοῦλα μας...

Λίγες ήμέρες είχαν περάσει απ' τό θάνατο της μικρής τών κόρης Άγνης και ο γιατρός Μαντελόν με τη γυναίκα του δέν έβρισκαν πιά τίποτε στον κόσμο που να μπορούσε να τούς παρηγορήσει. Η Άγνη, ή μόνη έλπίδα της ζωής τους είχε πεθάνει δέν άνηγα πιά...

Είχε πιά άρξισι να σκοτεινιάζει όταν ο γιατρός Μαντελόν με τη γυναίκα του σηκώθηκαν απ' τό παγκάκι για να φύγουν.

Μόλις προχώρησαν λίγα βήματα, ο γιατρός στάθηκε μια στιγμή και είπε σάν να μονολογούσε:

— Και όσο σκέπτομαι πως τώρα τελευταία που είχε μεγαλώσει δέν άφηνα να βγαίνει απ' τό σπίτι συχνά... Πόσο ήθελε να διασκεδάσει τό καμένο τό κορίτσι μου. Μα εγώ... «Ό! θεέ μου, τί τύψεις που έχω! Δέν την άφηνα να πάει πουθενά. Δέκα όκτώ χρονών κορίτσι και δέν είχε πάει σ' ένα χορό, σ' ένα ντάνσιγκ, σε μία φιλική διασκέδαση. Πόσο αισθάνομαι τώρα τη λύπη της. Μου φαίνεται πως τήν βλέπω άκόμα μπροστά μου να με παρακαλεί:

— Μπαμπά, να πάω σήμερα τό άπόγευμα στο τοάϊ της Μαίρης;

— Όχι! της άπαντούσα. Όχι! Άχ! αυτό τό όχι πόσο τήν στενοχωρούσε! Πόσο τήν έθλιβε τήν Άγνοῦλα μου.

— Ησύχασε, Παῦλε τού άποκρίθηκε ή γυναίκα του παίρνοντάς τον απ' τό χέρι. Ησύχασε. Δέν μπορούσε να γίνη άλλωώς. Είχαμε άποφασίσει και οι δύο να τήν αναθέρψουμε με άυστηρές ήθικες άρχές. Μη περάσεις γι' αυτό.

Ο γιατρός Μαντελόν έσπυρε τό κεφάλι και προχώρησε σιτηζόμενος στο χέρι της γυναίκας του, χωρίς να της άπαντήσει καθόλου. Έπέρασαν και οι δύο μέσ' απ' τό πάρκο, απ' τό όποιο είχε άρξισι πιά να φεύγν ό κόσμος και έβλεπαν τό δρόμο που θα τούς έφερνε στο σπίτι τους...

Πέρασαν από τότε τέσσερα χρόνια. Ο χειμώνας είχε τελειώσει και ή άνοιξη έμπαινε, όπως πάντα γελοστή σκορπίζοντας παντού τά μεθυστικά άρώματα τών λουλουδιών της. Ήταν ένα χλιαρό άπόγευμα τού Μαρτίου. Στο ίδιο εκείνο άπομερο παγ-

γκάκι τού πάρκου καθότανε τώρα ένας γέροντας, μαύρα ρούχα και με βαρύ πένθος στο καπνέλο. Κανείς διαβάτης δέν περνούσε από εκείνο τό μέρος. Ο γέροντας καθότανε μόνος και συλλογίζονταν. Άνδρόνια κελαιδούσαν γύρω στα δέντρα τών τριών τού πάρκου και πέρα από μακριά άκούγονταν τραγουδιό σιγαλό:

Μικρή, μικρή μου αγαπημένη
ό! νάερες, πόσο καμένη
Σε συλλογίζομαι τήν όρ' αυτή
χωρίς να ξέρω τό γιατί.

Ο γέροντας, που δέν ήταν άλλος απ' τόν Μαντελόν, άφού έβριξε ένα μελαγχολικό έλαιο γύρω του, έβγαλε ύστερα από τήν τσέπη του ένα μικρό πένθιο μαντήλακι και σκούπισε τά δακρυζόμενα μάτια του. Έκλαιγε...

Τέσσερα δόλοκληρα χρόνια είχαν περάσει άπό χερμονιάτικο εκείνο ήλιολουμένο πρωί που άπ' στον ίδιο αυτό πάρκο, καθόταν με τη γυναίκα του στην Εύρώπη άρκετές οικογένειες με είκοσι και περισσότερα παιδιά και σάς άναφέρουμε χωρίς περιγραφείας μερικά ρεκορ... πολυτεχνίας.

Στά 1907 μία γυναίκα στο Βέλιγο γέννησε τόν ίδιο χρόνο... Ξη παιδιά, δηλαδή τρία τό Γεννάριο και τρία τό Δεκέμβριο τού αυτού έτους. Στο Παρίσι άλλην μία, γυναίκα ενός φούρναρη, γέννησε... είκοσιένα παιδιά σε διάστημα έπτά ετών!

Ένας Σκώτος άπόκτησε από τη γυναίκα του... έβδομήντα δύο εν όλω παιδιά και τά πενήντα άπ' αυτά έζησαν περισσότερα από είκοσι χρόνια τό καθένα.

Ο Θωμάς Γρηγοράς, διάσημος γιατρός, είχε ζωντανά τριαντασέξι υδέρφια του από τόν ίδιον πατέρα και τήν ίδια μητέρα.

Επίσης κάποια κυρία Χόνεβουδ στο Κέντ που πέθανε στα 1620 είχε άρξισι δεκάξη παιδιά, 114 έγγονία, 228 διαέγγονα και έννιά τριέγγονα ήτοι εν όλω 367 άπογόνους.

Η Λαίδη Τέμπλ ήταν εύτυχέστερη γιατί πρόφτασε να χαϊδέψει τόν 1000ν άπογόνό της!

Άλλά όπτε κι' αυτή, είχε τό ρεκόρ της πολυτεχνίας: "Ένα άγνικό ήμερολόγιο τού 1776 άναφέρει ότι κάποιος χωρικός από τήν Ουαλία 105 έτώνειξ άποκτήσει 30 παιδιά από τήν πρώτη γυναίκα του, 10 από τη δεύτερη και τέσσερα από τήν τρίτη κι' ό μεγαλύτερος γιός του περνούσε τό μικρότερο κατά τήν ηλικία 80 χρόνια!

Ο ίδιος χωρικός εύτύχησε να ιδή 800 εν όλω άπογόνους!

Στά 1900 ή Ούρσουλ Λάιτρντ από τήν Άγγλία άφησε πεθαίνοντας 163 άπογόνους που άντιπροσώπευαν μαζί μ' αυτή 5 γενεές, ή δέ χίρια τού Άμπερκορν της Άγγλίας άφησε 200 άπογόνους.

Άλλά τό ρεκόρ της πολυτεχνίας τό έχει άσφαλώς κάποιος Ουέμπ, ό όποιος μετρινάστενος στην Άμερική πρό έκατόν τριάντα ετών και τού όποιου ή οικογένεια μετά τριές γενεές, άρθιμει 1600 μέλη!...

Δέν είχαμε όμως ό θυρώρος αυτός τελειώσει καλά τά λόγια του και άξαφνα ένας υπόκοφος χροτός πιστολιού έτάραξε τη μεγάλη ήσυχία που άπλωνότανε σ' όλη εκείνη τήν έρημη περιοχή τών τάρων...

— Πιστολιά; είπε ό νεκροθάφτης... άκουσες...
— Ναι, και μένα θύει μου φάνηκε.

Και οι δύο άντρες τότε, χωρίς να χάσουν καιρό έτρεξαν μέσα και απ' τήν είσοδο τού νεκροταφείου τράβηξαν προς τά δεξιά χωρίς να ξέρουν που πρέπει να διευθυνθούν...

— Άπ' εδω νάναι; ρώτησε ό θυρώρος...
— Άπ' εδω μού φαίνεται πως τόν είδα να τραβά ή χθές, αυτό τό γέρο...

Πραγματικώς δέν είχαν προχωρήσει πολύ και κοντά σ' ένα μεγάλο μνημείο με δύο άγάλματα, κάτω από τόν μαρμαρίνο σταυρό, βρισκότανε βαλπωμένος άνάσκελα ό γιατρός Μαντελόν, με άνοιγμένο τό χροάτι του. Είχε βάλει τό πιστόλι του στο στόμα και ή σφαίρα τού είχε άνοίξει τό κεφάλι... Δέν άνάστανε πιά ό δυστυχής...

— Καλά τάλεγα εγώ, χαίμαι φορά που τόν έβλεπα, είπε ό νεκροθάφτης... Δέν μού φαινότανε στα καλά του... Τού μίλαγες και δέν σου άπαντούσε ποτέ...

— Τόν κοιμοίρη, είπε ή θυρώρος, κοιτάζοντας τό νεκρό σώμα τού γιατρού...

Και άμέσως οι δύο άντρες σκύψανε και πήραν τό πτώμα στα χέρια τους, τό μετέφεραν στην εκκλησία και ύστερα συνεννοήθηκαν ν' άναφέρουν τό γεγονός στην άστυνομία.

Κλείσε τήν πόρτα. Είχε περσάμενες έπάνω... Ο Νεκροθάφτης τόν κτύπησε μία στιγμή και...

Θά είχε περάσει πιά περισσότερο από μισή ώρα ό ήλιος είχε δύσει και οι πρώτες σκιές της νύχτας πλωνόντουσαν γύρω στα πυκνά δέντρα που στήριζαν τήν κατοικία τών νεκρών. Ο θυρώρος που έβγαζε έξω στήν πόρτα, ένας συμπαθητικός γεροντάκος είπε σ' ένα νεκροθάφτη που καθότανε εκεί πάλι τού και που φαινότανε πως τόν περίμενε να φύγει...

— Κλείσε τήν πόρτα. Είχε περσάμενες έπάνω... Ο Νεκροθάφτης τόν κτύπησε μία στιγμή και...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΠΩΣ ΕΝΤΕΜΠΟΥΤΑΡΙΣΕ Ο ΠΩΛ ΝΤΕ ΚΟΚ

Ο Πώλ ντε Κόκ δεκαοκταετής.— «Τό παιδί της γυναίκας μου».— Η πρώτη ψυχρολουσία.— Όπου άποδεικνύεται ότι ή ελκίρνεια προς τούς νέους είναι επικίνδυνη.— Μία κακή άπόφαση.— Ο καλός και τυχερός πατριεύς.

Σε όλους σχεδόν είναι γνωστός ό Πώλ ντε Κόκ, ό περίφημος αυτός Γάλλος μυθιστοριογράφος ό όποιος έγραψε 400 εν όλω τώ-μους μυθιστορημάτων, ήθογραφιών, βαντεβίλλ και τραγουδιών, μεταφρασθέντας σε όλες τίς γλώσσες τού πολιτισμένου κόσμου.

Όταν ήτο 17 ετών ό Πώλ ντε Κόκ είχε προσληφθεί στην ύπηρεσία κάποιου τραπεζίτου ό όποιος τόν χρησιμοποιούσε για άνα-ρές γραφικές δουλείες. Έν τούτοις χωρίς να παραμελεί τήν άλλην του εργασία, ό νεαρός γραφέας διασκεδάζε διαβάτοντας κορυά από τόν προϊστάμενό του τά έργα τού Πιγκώλ-Λεμπρέν. Ένός συγγραφέως που ήμαζε τότε. Γοητευμένος ό Πώλ ντε Κόκ από αυτά που διάβαζε, θέλησε να γράφη κι' αυτός και έγραψε πρόχρητι ένα ρομάντζο—τό πρώτο του μυθιστόρημα—με τόν τίτλο «Τό παιδί της γυναίκας μου». Τό έργο αυτό θύμιζε λίγο ένα άλλο έργο τού Πιγκώλ-Λεμπρέν, «Τό παιδί της Άποκρήας».

Τά χειρόγραφα τού «Παιδιού της γυναίκας μου» άποτελούσαν δυό τόμους και ό Πώλ ντε Κόκ με τόν ένθουσιασμό και με τήν αυτοπεποίθηση της νεότητος ήταν βέβαιος ότι σ' όποιον έκδότη κι' αν παρουσίαζε τά χειρόγραφα του, εκείνος θα τά έδέχετο και θα τά έέδιδε εύχαρίστως.

Άπεφάσισε λοιπόν ν' άποτανή στον βιβλιοπώλη Φάξ, ό όποιος έέδιδε θεατρικά έργα και τού όποιου ήταν τακτικώτατος πελάτης. Με τά χειρόγραφα του υπό μάλης παρουσιάστηκε ένα άπόγευμα εις τό βιβλιοπωλείον τού Φάξ και έήτησε να τού μιλήσει ιδιαι-τέρως.

Ο Φάξ τόν ωδήγησε στο ιδιαιτερό γραφείο και όταν ό νέος τού έκανε τήν πρότασί του, τού άρνήθηκε με τρόπο, λέγοντάς του ότι αυτός έέδιδε μόνο θεατρικά έργα. Τόν συνέβουλεύσε δέ να άπο-ταθή στους άλλους έκδότας, τόν Μπαρμπά, τόν Νταντό, τόν Πιγ-κορώ ή τόν Πολλά. Ο τελευταίος μάλιστα έσκόπευε να έκδώση μυθιστορήματα.

Ο Πώλ ντε Κόκ έστρεψε με τήν καρδιά γεμάτη έλπίδες στον Πολλά, ό όποιος τόν παροκάλεσε να τού άρήσει τά χειρόγραφα και να περάση έπειτα από όκτώ ήμέρες. Όταν όμως άναπαρουσιάστηκε ό νέος, έπειτ' από μία βδομάδα ό Πολλά τού είπε:

Δέν είναι άσχημο, αλλά είναι λίγο μίμηςις τού Πιγκώλ-Λεμπρέν. Ήταν ή πρώτη ψυχρολουσία τού νεαρού συγγραφέως, ό όποιος με λιγότερες έλπίδες πήγε κατόπιν σε καμιά είκοσαριά στη σειρά έκδότας, κανένας όμως δέν έδέχθη τό βιβλίο του. Παρουσιάστηκε άκόμη και σε μερικούς διευθυντάς άναγνωστηρίων, παρ' όλignon δέ να άρξισι με της γροθιάς έναν απ' αυτούς τόν Φουά που είχε τήν άναίδια να τού πη ελκίρνεως τήν γνώμη του. Ο Πώλ ντε Κόκ τόν άρπάξε απ' τόν λαιμό.

— Θά τό έκδώστε, τού έφώναξε. Η θά τό έκδώστε ή σές σκο-τώνα!

Εύτυχώς στη στιγμή εκείνη κάποια άναγνώστρια έμπήκε στο ά-ναγνωστήριο και έσπασε χωρίς να θέλη τόν Πώλ ντε Κόκ από τήν φυλακή.

Άπελπισμένος ό νέος άφησε τά χειρόγραφα του να κοιμηθούν δυό δόλοκληρα χρόνια στο συρτάρι του. Έπειτα μία μέρα ξαναδιά-βασε τό «Παιδί της γυναίκας μου» και τό βρήκε τόσο καλό που ά-πεφάσισε να τό έκδώση μόνος του. Άλλά πως; Ο μισθός του ήταν μόλις 200 φράγκα τόν μήνα.

Τότε μία τρομερή ιδέα τού κατέβηκε. Έσκέφθηκε ότι μπορούσε να κερδίση τό ποσό που τού χρειαζόταν στη μ π ο υ γ ι ω τ α (ένα λαϊκό τυχερό παιχνίδι που έσυνειθιζόταν τότε υπερβολικά). Μόλις λοιπόν έπήρε τόν μισθό του έτρεξε στην Λέσχη τών Ξένων, όπου έπαίζονταν ή απονύμια. Τήν στιγμή όμως που περνούσε τήν πύλη τού Άγίου Διονυσίου άκούσε να τόν καλούν. Έγύρισε και είδε τόν Γκουνά, τόν τρίτον άνδρα της μητέρας του, ό όποιος τόν ρώτησε που πηγαίνει.

Ο Πώλ ντε Κόκ τού έήτησε τόν σκοπό του. Ο πατριεύς του, που ήταν μανιώδης παίκτης της μπουγιώνας και ήξευρε τόσο επι-κίνδυνο ήταν τό πάθος της χαρτοπαιξίας, τού έφώναξε:

— Δυστυχισμένε, θά παίξεις! Στην ηλικία σου!

Και τού έπρότεινε να παίξη εκείνος για λογαριασμό του. Ο νέος άποφάσισε να παίξη με άγονία τρομερή.

Λοιπόν, τόν ρώτησε ό Πώλ ντε Κόκ.

— Αιτούν, τόν ρώτησε ό Πώλ ντε Κόκ, έγώ ήμνα να σε κινή κανείς να ύποψέθης. Με τό δικό σου φράγκα σου έπέδωσα ένα χι-λιόκο. Νά, πάρε.

Με τά λεφτά εκείνα ό Πώλ ντε Κόκ έέδωκε σ' ένα μικρό τυ-πογραφείο της όδου Τσοέν, τό «Παιδί της Γυναίκας μου» τό όποιο τού έκοίχισε 800 φράγκα μόνον.

Georges Beaume

Τὰ χαρτιά ως μέσον μαντείας. Ποιοί τὰ ἀνεκάλυψαν. Ἡ τελειοποίησί των. Αἱ εἰκόνες των. Τράπουλες περιήρμας χαρτὶς στη Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Ἡ παλινέθρως τῶν βασιλέων, κ.λ.π. κ.λ.π.

«Οἱ μας μπορεῖ νὰ ξέροντε νὰ παίξουνε κολοίνα, μπακαρῶ, πόκερ κ' ὅτιδήποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ χίλια διὰ παιγνίδια τῆς τράπου-
λας—μὰ λίγοι ὅμως εἶνε ἐκεῖνοι πού ξέρουν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς.
Μὴ σὰς φανῇ παράξενο. Ὅπως καθεὶ ἄλλο πράγμα εἶται καὶ ἡ τρά-
πουλα εἶται καὶ αὕτη τῆς δικῆς ἱστορίας.

Ἄν δὲν βαρύνετε ἀκούστε τὴν, τώρα μάλιστα πού—καὶ μετὰ τίς
γιορτὲς ἀκόμη εἶνε ὁπωσδήποτε ἐπικαίρη.

Οἱ εἰδικοί, λέγουν ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ τῆς διασκεδάσεως τὸ εἶχαν
πρῶτον ἀνακαλύψει οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Σῖναι ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια καὶ
ὅτι ἀπ' αὐτοὺς τὰ πῆραν κατόπιν οἱ Ἑσπεῖοι καὶ τὰ ἐτελειοποίη-
σαν. Ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν εἶνε καθόλου παράξενο ἡ
ἐφευρέσις τῶν χαρτῶν νὰ εἴναι ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοὺς Ἑσπεῖους
ὅπως εἶναι καὶ ἡ ἐφευρέσις τῆς τυπογραφίας, τῆς πυρίτιδος καὶ τό-
σων ἄλλων.

Τὸ βέβαιον ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε ὅτι τὰ παιγνίσματα δὲν
ἐχομένησαν στὴν ἀρχὴ ὅπως σήμερον γιὰ τὸ γνωστὸ παιγνίδιον. Τὰ
γορησιμότητων τότε ἰδίως γιὰ παντικὸς σκοποὺς διάφοροι εἰδικοί,
ὅπως ἄλλως τε καὶ σήμερον συμβαίνει μετὰ τῆς χρονομάντισεως. Γι' αὐτὸ
τὰ χαρτὰ τότε εἶχαν ζωγραφισμένους ἀπάνω διάφορες περιέργους
μορφές, διαβόλους μετὰ κόκκινα χρώματα μετὰ οὐρές χωρίς ἀριθμοὺς
καὶ χωρίς τίποτε ἄλλο διακοσμητικόν.

Ἔτσι αἰγὰ—αἰγὰ ὄχισαν νὰ γίνονται ἀπὸ μέσον μαντείας μέσα
οἰκογενειακῶν διασκεδάσεων καὶ τυχερῶν παιγνιδίων. Τότε ἀκριβῶς
ἐχομένησαν καὶ τίς κοκκίδες καὶ ὅστερ' ἀπὸ λίγο τοὺς ἀριθμοὺς.
Ἀλλὰ ἦσαν τόσα πολλά τὰ φύλλα τῆς τράπουλας—ἐκατὸ ἡ καὶ
διακόσια ἀκόμα—ὥστε καταντήσαν δυσμεταχειρίστα. Μετὰ τὸν καιρὸ
τὰ λιγότερα καὶ τάχα μὲν ὅσα εἶνε σήμερον.

Ἡ ὀνομασίς *κοὺπα, ντάμα, μπα-
στούνι* κ.λ.π. εἶνε ἰταλικαῖς: *corpa, danata,*
bastone, οἱ δὲ γάλλοι συνειθίζαν παλαιότερα νὰ
βάθουν ἀπὸ κάτω στὶς εἰκόνες καὶ ὀνόματα: Ἄ-
λ *έανδρος, Παλλὰς, Ἰοὺδιθ* καὶ
λοιπὰ. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς στὴν ἀρχὴ ἦσαν πολὺ κα-
κογραφισμένους καὶ πρόστυχες, κατόπιν ὅμως ὄχισαν
νὰ ἀναθεῖτον τὴν κατασκευὴν τοὺς εἰς καλλιτέχνους
πολλὰ δὲ τέτοια τραπουλόχαρτα μετὰ εἰκόνες ἐφῆσαν
ἀπὸ κάτω τὰς ὑπογραφὰς περιήρμων ζωγράφων τῆς
ἐποχῆς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν φυλάσσονται ἀκόμη
καὶ σήμερον εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον καὶ καθεὶ
ἐνας μπορεῖ νὰ τὰ βλέπῃ ὡς ἀνάμνησι παλαιᾶς
ἐποχῆς.

Μεταξὺ τῶν χαρτῶν τοῦ Μουσείου αὐτοῦ δια-
τηρεῖται πολὺ καλὰ ἀκόμη καὶ μιὰ περίφημη καὶ
ἱστορικὴ τράπουλα τοῦ 1500, πού εἶνε ζωγραφι-
σμένη ἀπὸ διάσημον ζωγράφον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατὰ παραγ-
γελίαν τοῦ δούκους τῶν Μεδιολάνων Φιλίππου Βισκόντι, ὁ ὁποῖος
καὶ τὰ ἐπλήρωσε μετὰ 1500 δουκάτα! Ποσὸν σημαντικὸν βέβαιον γιὰ
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Στὴ Γαλλίαν μέχρι τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τὰ τρα-
πουλόχαρτα ἔφεραν τὰ τρία χρίνα τῆς Δυναστείας τῶν Βουρβόνων
ἀλλ' ὅταν ἐξέσπασε ἡ ἐπαναστατικὴ θύελλα καὶ ἐξεριζώθη ὁ βασι-
λεὺς Θεοδὸς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν ἄθικτα καὶ τὰ χαρτὰ τῆς
τράπουλας καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παριστάνουν ἀκόμη βασιλεῖς
καὶ βασιλισσὲς ὅπως πρὶν.

Ὁ μὲν λοιπὸν βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐξωρίσθησαν ὀριστικῶς
ἀπὸ τὴν ὕμνην τῶν ἀσπίων τοῦτων χαρτῶν καὶ ἀντικατεστάθησαν
ἀπὸ περιήρμους σοφοὺς ἡ ὠραίας κυρίας τῆς ἐποχῆς ἡ καὶ ἡσώας.
Ὁ φάντης ἀντικατεστάθη μετὰ Ρωμαίους ἡ Γάλλους στρατηγούς ἡ καὶ
μετὰ Sansculottes (*) ἀκόμη σύμφωνα μετὰ τὴν ὁρῆσιν τοῦ κατασκευα-
στοῦ.

Ἄλλ' ὅταν ἐπεκράτησε κατόπιν ὁ Ναπολεὼν καὶ ἐπέβαλε τὴν
Αὐτοκρατορίαν τότε ἐπ' ἀνέφερε πάλιν ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ τοὺς πα-
λαιοὺς βασιλεῖς καὶ τίς βασιλισσὲς. Ἐδόθη δὲ ἐιδικὴ παραγγελία εἰς
τὸν ἐνδοξον ζωγράφον τοῦ καιροῦ ἐκεῖνον Δαβὶδ νὰ κατασκευάσῃ

(*) Sansculottes, οἱ περιήρμοι ξεβαρκαῖοι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

μετὰ καλλιτεχνικὸν τρόπον τίς βασιλικὰς αὐτὲς εἰκόνες.

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἐπετέλεσαν τὸ πρότυπον, κατεσκευάσθη
δὲ ἀναρίθμητα ὑστερὰ ἀντίτυπα αὐτῶν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χρονολογοῦνται καὶ οἱ σημερινοὶ
σὺλεις τῆς δικῆς μας τράπουλας.

Οἱ ποιῆτες ἐναντίον τῶν χαροποιζόντων κατὰ τίς διάφορες
χρῆς ἦσαν αὐστηρότατοι. Στὴ δι' ἡμᾶς τὴν ἐπ' ἡμᾶς, σὺλεις
τῆς κατοχῆς, ἀπέσπασαν τὸ χεῖρ ἐκείνων τῶν ὁσίων συνειθι-
σαν νὰ παροπαλίσουν.

Καὶ σημερον οἱ νομοθεσίς τῶν περισσοτέρων κρατῶν παρο-
ποιοῦν χαροποιζόντας μετὰ φυλάκισιν καὶ μετὰ χρηματικὴν ποινὴν.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΗΔΟΝΙ, ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ΤΟΥ ΚΑΤΣΟΥ ΜΑΝΩ

Τ' ἀηδόνι κελαιδόσσε παραπονεμένο:

— Ἀλλοῖμονο, εἶμαι δίχως εὐωδίαν!

Τὸ μαργαριτάρει εἶπε:

— Ἀλλοῖμονο, δὲ μπορῶ νὰ τραγουδήσω!

— Ἐγὼ τὸ φτωχὸ λυποῦμαι πού δὲν ἔχω οὔτε τὴν ἰαλὴν
ἀηδονίαν οὔτε τίς ὥρες ἀναλαμπῆς πὺν τριαντάφυλλον τὸ μαρ-
γαριτάρει, ἀπαντοῦσε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά τὸ τριαντάφυλλον.

Περώνοντας ἀπὸ καὶ ἄκουσα τ' ἀηδόνι, καὶ
μαργαριτάρει καὶ τὸ τριαντάφυλλον νὰ λέν αὐτὰ πρὸς
ἄλλη καὶ δὲ μύροσε νὰ κρύψω τὸν πόθον μου
ἐνῶσα βαθεῖα μου. Γι' αὐτὸ προσάφησα νὰ
παρηγορηθῶ.

— Εἶνε ὀδύνη, τοὺς εἶπα, νάχετε ὅλα νὰ
οἰσμήναται μαζί. Ἐσένα ἀηδόνι σὲ ζῆλεον ὅλα
τὸ γλυτὸ κελαιδίμια σου πού σκορπᾷ χαρὴν
στὴν ἡσυχὴ νύχτα. Ἐσένα μαργαριτάρει καὶ
χρῶμα σου μοιζεῖ μετὰ δάκρυ ποδοῦσε ἀπὸ τὸ
κρυφὸ φεγγάρι. Κι' ἐσένα τριαντάφυλλον γλυτὸ
διζέει σάν τὴν χεῖλιν τῆς παρθένου ποῦνε πρὸς
βαλὰτὴν στὴν ἀγάπην!

Τότε τ' ἀηδόνι, τὸ μαργαριτάρει καὶ τὸ τριαντά-
φυλλον μὲν ἀποκριθῆσαν ὅλα μαζί.

— Ὡς τὰ χεῖς αὐτὸ νομίζαμε κι' εἶπε, καὶ
διὰ, τὸ φῶς καὶ τὸ τραγούδι μᾶς γέμισαν χαρὴν
μᾶς ὑψώσαν ξεχωριστὰ πάνω ἀπὸ τ' ἄλλα πλά-
της γῆς. Μὰ σήμερον στάθηκε κατὰ παρῆσαν
σας κοντὰ μᾶς μὴ κῆρη.

— Πού τραγουδοῦσε καλλίτερα ἀπὸ μένα, εἶπε τ' ἀηδόνι.

— Ποῦλαμπε περισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε τὸ μαργαριτάρει.

— Πού εὐδίαζε καλύτερα ἀπὸ μένα, εἶπε τὸ τριαντάφυλλον.

Καὶ τὰ τρία μαζί τώρα πρόσθεσαν μετὰ ζήλεια:

— Μόλις τὴν εἶδαμε κοντέψαμε νὰ οὐστῶμε ἀπὸ τὸ καλὸ
εἶχε ἐνωμένα στὴν ὁγν τῆς καὶ τὰ τρία χαρίσματα μαζί πρὸς
ροῦσαμε πὺς ἐμᾶς μονάχα στολίζανε.

Ἐγὼ συλλογίστηκα λίγο κι' ὑστερὰ τοὺς εἶπα:

— Τὰ ἔξεω ὅλα! Πέρασαν ἀπὸ δῶ, καθὼς φαίνεται, ἡ κῆρη
ἀγάπης... Λησμονήσατε τώρα τὸ καλὸ πού σὰς ἔκανε ἀδελφὰς
τὴν παρακαλέσω ἀργότερα νὰ μὴν ξεαναπαράσῃ πρὶν ἀπὸ δῶ καὶ
δὲ θὰ ταπεινωθῇ ποτὲ μπροστά τῆς, γιατί πρὶν νὰ ἔξεω
ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα ἡ κῆρη πού ἀγαπᾷ ἐμᾶς
ποῦχε στὸ πρόσωπὸ τῆς ἐνωμένα τὴν εὐωδίαν σου, τριαντά-
φυλλον σου, ἀηδόνι, καὶ τὴν λάμψην σου μαργαριτάρει...

ΕΠΙΛΟΓΕΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» κάποιος
γῆματος «Ματωμένο Κορμί» τοῦ Ρώσου συγγραφέως
Γκογκὸλ ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη ἡ ὑπογραφή Δέροντωφ.

Εἶχε βραδυάσει κιόλα στὸ Νεγί, στὸ θανάσιμον Παρισινὸ προά-
στιον, ὅπου τὴ μέρα ἐκείνη εἶχε δοθεῖ κάποια γιορτὴ. Ὁ ζωγρά-
φος Γιάννης Ὀρντινὸ περπατοῦσε μετὰ τὸ φίλον τοῦ Καίσαρα Λωράν,
ἐνὰ κατώτερον Ὑπουργικὸν ὑπάλληλον. Τὴ στιγμὴ πού περνοῦσαν
ἀπὸ ἐνα σκοπευτήριον, ὁ ζωγράφος εἶδε μιὰ πλούσια ντυμένη γυ-
ναῖκα, ἡ ὁποία δοκίμαζε τὴν σκοπευτικὴν τῆς ἱκανότητά μαζὶ μ' ἕνα
δολιχὸν νέον μετὰ οὐκίαν.

— Μὰ, ἡ Λώρα Μιλίων, εἶπε ὁ ζωγράφος.

— Πού εἶνε;

— Ἐκεῖ, μπροστά σου, στὸ σκοπευτήριον.

Ὁ Καίσαρ Λωράν μολὶς κύτταξε τὸν περίφημον αὐτὸν χορευτι-
κὸν «ἀστέρα» τοῦ Παρισίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφημερίδες ἐξεθεάζαν
τὸ πλαστικὸν σῶμα καὶ τὰ μαργαριταρένια κολλίε, ἔκανε μιὰ κίνησιν
ἐκπλήξεως.

Μὰ αὐτὴ εἶπε ἡ Ἀλίκη!... Ἡ Ἀλίκη Μπερτέν!...

Κατόπιν, φοβούμενος μήπως ἀκούσθῃ, χμύλωσε τὴ φωνή του.

— Δὲν εἶναι περιέργου, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, τὸ κατὸ κατὰ
μπορεῖ καὶ νὰ λῆξαι τὸ ὄνομά της. Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἡ Λώρα
Μιλίων;

— Πῶς, ἂν εἴμαι βέβαιος; Κατοικεῖ στὴ Λεωφόρον Βιλιέ... Τὴν
συναντῶ ὅποτε σὺνὰ, τὸ βράδυ, ὅταν γυρίζει μετὰ τὸ αὐτοκίνητό
της ἀπ' τοῦ δάσους.

— Αὐτὸ εἶναι περίφημον! εἶπε ὁ Καίσαρ Λωράν.

Ἡ δὲ ὁμοῦ τῶν νέων ξεανάγκριζε νὰ περπατῇ καὶ ἀπεμακρύ-
νεται ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Τοὺς δύο φίλους τοὺς συνεπῆρε, τοὺς ἐξήλθε τοὺς ἐχώρισε ἐνα
κῆμα πλήθος. Ὅταν ξεαναφῆσαν σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ ἡσυχίου πεδ-
ιοῦ, ὁ Λωράν ἐπανελάβε:

— Λώρα Μιλίων!... Ἡ Ἀλίκη Μπερτέν πού εἶνε Λώρα Μιλίων!...

Ἡ δὲ ἀντίο ἔξεω, λέει! Πέρασαν ἐπὶ χρόνια τώρα ἀπ' τὴν ἱστορίαν
αὐτὴν πού θὰ σοῦ πῶ. Ἦμιον τότε εἰκοσι—δύο χρονῶν... Τὴν συνή-
τησα στὴ Λεωφόρον ντὲ Τεγν, τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς τὸ βράδυ.

Ἦμιον μετὰ τὸν Σαζαρέ, ὁ ὁποῖος βρισκεται

τώρα στὸ Ἀλγέρι... Ἐνῶ περπατοῦσαμε, ὁ φί-
λος μου ἔξεω μὲν εἶπε: «Κύτταξε τὴν ὁμορφὴν
πού εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλα... Ναί, δὲν εἶνε ἀσχη-
— Τί λές, τῆς μιλοῦμε; — Ἐμπρός!»

Ἀντὶναι ἐνῶς ὑπαίθριος χορὸς στὸν ὁποῖον

χορεύουν οἱ νέοι τῆς συνοικίας. Ὁ Σαζαρέ τῆς

εἶπε νὰ χορεύω, ἐγὼ τῆς ἐπρόσφερα ἐνα

τριαντάφυλλον καὶ τὰ πράγματα εἵμαιν ἐκεῖ.

Εἶχε ἐξάσει κιόλα τὴ συνάντησιν αὐτὴν, ὅταν

ὑστερὰ ἀπὸ ἐνα μῆνα ὁ Σαζαρέ μὲν εἶπε: «Ἐξέ-
— Τὴν μικροῦλάν τῆς 14ης Ἰουλίου, τὴν ξανα-
— δὲ πάμε πολὺ καλὰ μαζί». Μετὰ τὴν ἐπὶ
— οἰσμήναται στὸ μπουλβάρ Πιερί καὶ περνοῦσαμε

ἐκπρὸς ἀπ' τὸ σπίτι της... Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν

θυμωμένοι... Σφύριζα μ' ἕνα ὀδοντωτὸν τρόπο καὶ

ἐβγαίνε εὐθὺς... Θυμᾶμαι πὺς ἐνα βράδυ πού ὁ

Σαζαρέ τῆς εἶδε μιὰ φωτογραφίαν μου πού μοῦ

τὴν εἶχε ὁ ἴδιος τραβήξει, ἐκείνη, τοῦ τὴν ἔλε-
— σε, σὲ χωρὶς δὲν ἔδωκε, πράγματι ὅμως γιατί

ἤθελε νὰ τὴν φυλάξῃ μαζί μετὰ τὸ τριαντάφυλλον πού τῆς εἶχε

δώσει τὴν 14η Ἰουλίου... Ἦταν ἐνα περίεργον κορίτσι. Ὅταν αὐτὴ

δὲν ἤθελε νὰ κίνη κατὰ, ὁ Σαζαρέ ἔπρεπε τὴν ἐπικουρίαν μου καὶ

τότε ἡ Ἀλίκη ὑποχωροῦσε... Μὲ μένα ποτὲ δὲν πεισμονόταν... Μὰ

Κυρία πρῶτ', καθὼς ἐβγαίνα ἀπ' τὸ σπίτι μου, τὴν συνήτησα! θὰ

με εἶχε παραμονέψει γιατί ἦταν νεοκίνη. Οἱ βλεφαρίδες τῆς ἀνε-
— βροκατέβαιναν κοκκίνιζε, χλόμαζε:

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν φίλον σας, μὲν εἶπε. Ἐκεῖνος πού ἀγαπῶ, δὲν

τὸ ξέρει... δὲν θέλει νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τοῦ τὸ

πῶ...»

«Σὲ σένα, Καίσαρ, ἀπευθύνονται τὰ λόγια αὐτὰ» σκέφθηκα.

Ἄλλὰ, νὰ! τὴν εἶχα μετὰ πάλιν ἄλλῃ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ δὲν ἐ-

— ποφελήθη τῆς εὐκαιρίας. Ὁ ἔξανα σπουδαία κουταμάρα!...

— Ὅστε εἶσαι γόνος σάν νὰ λέμε! τοῦ εἶπε, ἐπικρινὰ ὁ ζωγρά-
— φος. Καὶ ἡ γυναῖκα πού περιτριφέναι ἐξελλίσσεται καλὰ καθὼς

βλέπω... Δὲν ἤξερα πὺς ἦσαν τόσο δύσκολος... Πού νάχαμε καὶ

μετὰ τέτοια τυχὴ!

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Καίσαρ δὲν σκεπτότανε παρὰ τὴν Λώρα

Μιλίων. Ἐβανόμιζετο μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ λάθος του δὲν ἦταν

ἀνεπανόρθωτον. Αὐτὸς ὁ χορευτικὸς ἀστὴρ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν

ὁποῖαν μιλοῦσε ὁ κόσμος ὅλος, τὸ πλάσμα αὐτὸ τῆς πολυτελείας

εἶχε μὴ καρδιά γριζέτας πού εἶχε κάποτε χτυπήσει γι' αὐτόν.

Ὅλο τὸ ζήτημα γι' αὐτὸν ἦταν πὺς νὰ ἐπληρῇ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν

Ἀλίκην πού κοιμότανε μετὰ τὴν σημερινὴν Λώρα Μιλίων.

Μὰ κάποτε πάλιν συλλογίστηκε, ὅτι ἡ χαμένη εὐκαιρία δὲν ξενα-

— βροκατεῖται, ὅτι γιὰ τὴν Λώρα ἦσαν ἐνα ξένος, ὅτι δὲν μποροῦσε

παρὰ νὰ τῆς θυμῇ ἐνα δυσάρεστο παρελθόν συνγόνου ὅμως τοῦ

ἴσου νὰ φαντάζεται ὅτι δὲν εἶχε ἀλλάξει, ὅτι εὐχάριστες θὰ τὸν

ἐξανάβλεπε. Καὶ τότε ὄχιζε νὰ κατασκευάζῃ ἐναντὶ τοὺς χίλιους

ἐκείνους χάρτινους ἰσπανικοὺς πύργους μετὰ τοὺς ὁποῖους προσπα-

θοῦσε νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὴν μετριότητά του. Φανταζόταν πὺς
παρουσιάζεται ἐνα πρῶτ' στὴν Λεωφόρον Βιλιέ. Ἡ Λώρα, στὸ ἀκου-
— σμα τοῦ μαγικοῦ τοῦ ὀνόματος, ἔτρεχε. Ἀπ' τὴν συγκίνησιν τῆς, ἀπ'
τὸ κοκκίνισμά της, ἀπ' τὴν προσπάθειαν πού κατέβαλε γιὰ νὰ κα-
ταπνίσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, ἐννοοῦσε ἐκεῖνος ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ
τὸν ἀγαπᾷ. Τὴν ἀγκάλιαζε, τὴν φιλοῦσε, γινότανε φίλος τῆς. Φίλος
τῆς Λώρας Μιλίων. Τὴν εὐτυχίαν, νὰ κρατῇ ἐστὶν λίγο καὶ μυστικὰ,
τὴν φημιμένη αὐτὴ ὁμορφίαν, στὰ χεῖρά σου. Συλλογίστηκε ὅτι δὲν
θὰ κρατοῦσε κρυφὸ τὸν θρίαμβόν του. Ἡ δὲ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν του
νὰ διηγῆται τὴν ἐπιτυχίαν του στοὺς συναδέλφους του τοῦ δουρο-
— γείου ἡ μᾶλλον, ὅχι, δὲ θάχε ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ ἡ Λώρα θὰ πῇ-
— γαινε τὸ βράδυ, μέσα στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητό της, νὰ τὸν περιέρι-
— νῃ στὴν ἐξοδὸ τοῦ γραφείου. Πόσο θὰ τὸν ζήλευαν οἱ συναδέλφοι
τοῦ δταν θὰ τὸν ἐβλέπαν νὰ κάθεται κοντὰ της καὶ νὰ λέῃ νωχέ-
— λως τὸν σάφει: «Στὸ σπίτι!».

Ἐνα πρῶτ' πῆρε ἀπὸ τὸν προεπιλεγμένον τοῦ τὴν ἀδεια νὰ φύγῃ
λίγο νωρίτερα ἀπ' τὸ γραφεῖόν του, καὶ κατηνύθη πρὸς τὴν Λεω-
— φόρον Βιλιέ.

Ἐφ' ὅσον τὸν ἐξήντησε τῆς Λώρας μετὰ σ' ἐνα πολυτελὲς

περιβόλλον, τὰ πλοῖα καὶ κομψὰ ἀντικείμενα πού θὰ μεταχειρι-
— ζόταν γιὰ τὴν τοιαύτην τῆς, τὴν ὁμορφίαν τῆς κομψοῦ, τὸ λινὰ

κα

τόν έκανε να σωτήση :

— "Α ! ελπίστε εσείς ! Έγώ ούκ. Η Λώρα βρισκότανε μπροστά του. Ξαφνίστηκε πού δεν την βρήκε από κοντά τόσο ώραία όσο ή νέα της κατάστασις τόν έκανε να την φαντάζεται. Φορούσε ένα έξομο πρωινό ρούχο, μιά στενή τουαλέττα από άσπρο μεταξωτό, πού σε κάθε κίνησή της έκανε να φαίνεται τό ωραιό της σώμα μέ τόν πλέον προκλητικό τρόπο.

— Λοιπόν, πείτε μου 'Ιούλιε, τί μέ θέλετε ;

— 'Ιούλιε ;

— Μην σάς κάνει εντύπωση τ' όνομα πού σάς δίνω ; σάς έλεγα 'Ιούλιο τότε πού σάς γνώρισα γιατί δεν μπορούσα να χωνέψω τόν Καίσαρ... "Α ! όμολογώ ότι δεν περίμενα να σάς ξαναϊδω... Καθήστε ένα λεπτό μόνον θά σάς κρατήσω, γιατί είμαι τρομερά άπορηχολή-μένη... "Αλλά καθήστε σάς παρακαλώ, δεν σάς διαχώνω... Μπορώ να σάς παραχωρήσω μερικά λεπτά... Μου θυμίζετε τόν φίλο σας Σαζαρέ. "Ο κακομυρής ! Δεν καταλάβαινε ότι μέ κάθε τρόπο προσπαθούσα να κινήσω την ζήλοτυπία του... Νά και σεις ακόμη μου χρημαεύσατε γι' αυτό... Θυμάστε ;

— "Αν θυμότανε λέγει ; "Οτε έτσι λοιπόν, δεν τόν αγαπούσε αυτόν, αλλά τόν φίλο του Σαζαρέ...Τι κουταμάρα, τί πλάνη ! Τόν ρώτησε τι δουλειά έκανε. "Εκείνος, λίγο ντροπισμένος, απήντησε ότι ήταν υπάλληλος στο "Υπουργείο.

Μά εκείνη δεν τόν άκουε κιόλα. Μιλούσε γιά τόν εαυτό της. "Ο γλύπτης Μπουρντές ήθελε μέ κάθε τρόπο να κάνει τό γούστο της. "Ο ιμπρεσάριος Φρόμαν τόν έβίαζε να υπογράψει συμβόλαια γιά μιά περίοδο στην "Αμερική όπου θάπαιζε ένα έργο του κάποιος ένδοξος συγγραφέως—δεν έλεγε τόνόμα του, αυτό ήταν τό μυστικό—έγραφε επίτηδες γι' αυτόν. "Ω πόσο μέσα στην λαμπερή αυτή ζωή την γεμάτη θριάμβους της φαινότανε άστείο πού ξανάβλεπε τόν 'Ιούλιο. "Ο Καίσαρ, άκούγοντάς την, διέβλεπε, κάτω απ' τό μεταξωτό της ρούχο, τίς τέλειες κήμες πού ό ιμπρεσάριος Φρόμαν είχε κρύψει άξιος να επιδειχθούν στους άμερικανούς διακατομυρικούς ; εμάς τούς τό ύπέροχο μπουστό πού ό γλύπτης Μπουρντές άνειρευόταν ν' άποθανάτιση στο μάρμαρο ; κτύπαζε τό μικρό λευκοροδινό χέρι της, τό δίχως δαχτυλίδι την ώρα εκείνη, πού τό νύχια του λευκοκομπούσαν τόσο γλυκά. Και αίφνης οίχοντάς μιά ματιά άπάνω του, είδε εκεί πάνω στο πολυτελέστατο χαλί, τό χοντρό σκονισμένο του παπούτσι πού είχε ξεχάσει να σκουπίσει μπαίνοντας. Προσπάθησε να τό κρύψει κάτω από τό κάθισμα αλλά τό είσθανότανε, τεράστιο, λερωμένο, άγριασμα. "Υστερα κτύπαζε τό φθινό ύφασμα του πανταλονιού του, τό έτοιμο σακκάκι του. "Ανέπνευσε τό κακή ποιότητας άρωμα της βιολέτιας πού ό κουρέας του τό πρωί είχε ρίξει στά μαλλιά του, όταν τόν κούρεψε. Προς στιγμήν τού φάνηκε ότι δεν είχε καμιά θέση μέσα σ' εκείνο τό πολυτελέστατο σαλόνι.

— Κυρία, σάς ζητεί ό ταπετσερίης, ήρθε και άνήγγειλε τί στιγμή εκείνη, ό υπηρέτης.

— Πήγε του να περιμένει. "Υστερα από λίγο μπήκε ή καμαριέρα και είπε :

— Ζητούν την κυρία στο τηλέφωνο. Είναι ό κ. Φρόμαν.

— Πές του, ότι παίρνω τό μάνιο μου. "Ας μου τηλεφωνήση σέ μισή ώρα. "Ο Λωράν έτοιμαζόταν να φύγει. "Εξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ένας κύριος ψηλός πενηντάρης περίπου, μέ ωραίο παρουσιαστικό και μονόκλ στο μάτι.

Χωρίς να οίξει ούτε μιά ματιά κών στον Καίσαρα, πλησίασε στην Λώρα, της έφίλησε τό χέρι και της είπε :

— Πώς είσαι αγαπημένη μου ;

"Υστερα οίχοντάς μιά περιέργη ματιά στον Καίσαρα έπρόσθεσε μέ σιγανή φωνή, όχι όμως άρκετά σιγανή ώστε να μιν άκουσθί απ' τόν Καίσαρα.

— "Α ! ήρθε λοιπόν έπί τέλους ό ήλεκτροτεχνίτης ; Του έξηγή-σες τί πρέπει να κάνει ;

"Ενα κίμα αίματος έβαψε τά μάγουλα του Λωράν. Χωρίς να περιμένει να τελειώσουν ή συστάσεις και ή έξηγήσεις πού προσπα-θούσε συγκεχυμένα να δώση ή Λώρα, χαιρέτισε μέ μιά υπόκληση και έφυγε. "Ο υπηρέτης τόν κτύπαζε ακόμη πιδ περιφρονητικά από πριν και την ώρα πού έκλεινε πίσω του την πόρτα τού φάνηκε τού Λωράν ότι ήταν σαν ένας διωγμένος ζητιάνος.

✱

ΜΕΤΑΞΙ ΑΠΟ ΑΡΑΧΝΗ

"Εκτός απ'τό μεταξύ πού παράγεται μέ τούς μεταξοσκώληκας, άρ-χισε τελευταίως να διαδίδεται στην "Αμερική ή συστηματική έξαγωγή μετάξης και από τούς ι-στούς της άράχνης. Τό πρώτο δείγμα τέτοιος μετάξης ήθε από όλίγου καιρού από την Τα-ναρίβα της Μαδαγασκάρης, όπου από τριετίας λειτουργεί μεγάλη έπαγγελματική σχολή γιά τό σκοπό αυτό. Είς την διά τό έτος 1927 άναγγελομένην έκθεσιν τών Παρισίων θά έκτεθούν και τό νέα μεταξωτά ύφάσματα πού θά έχουν κατασκευασθί απ' αυτό τό νέο μεταξύ τών ιστών της άράχνης.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ

Μιά γνώμη τού Γκατιέ. — Τό φαγοπότι τού Μπαλζάκ, — τού Δουμάς, — ό Σταντάλ και τά μακαρόνια. — "Εν' άντίκρυσ-τού Ρενάν. — Τά σαγόνια τού Ογκύ. — Οι πανουργίες τού Ραμπέλαι.

"Ο Θεόφιλος Γκατιέ έλεγε συχνά στους φίλους του και τό κήρυε μέ μάλιστα μέ τό παράδειγμα του ότι οι άσολογούμενοι λογοτεχνία γιά να γράφουν καλά πρέπει να τρώνε πολύ. "Οσο θά ίδούμε παρακάτω δεν είχε άδικο.

"Ο Μπαλζάκ πρώτα—πρώτα όταν καθόταν στο τραπέζι, έπι-ναν μέ τό μούτρα στο φαγοπότι κι' έπρεπε να περσώ πολλή γιά να σηκωθεί χορτασμένος. "Οσο γιά τόν "Αλέξανδρο Δουμά τέ-τερα, είχε γνωστό πώς μαγειρεύε μόνος του, έπειδή δεν ήσαν πα-εθαρσιστημένος από τό μαγειρέμα της ύπνοστρίας του. "Ηταν φθαστος στο μαγειρέμα τών μακαρονιών. Μαζί μ' αυτούς πού ν' άναφείρουμε και τό μεγάλο συγγραφέα Φλωμπέρ πού έτρωγε μα-ραγα κι' ήταν εξαιρετικά παχυσάρκος.

Επίσης γιά τόν "Ερνέστο Ρενάν διηγούνται τό εξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο : Μιά μέρα στο τραπέζι κάποιος φίλης του κυρίας εί-χε την άπαιτηση να μιλούν ένας ένας οι προσκεκλημένοι της. Τη-σε τό λόγο και μόλις τού δόθηκε κι' όλοι περίμεναν ν' άκούσουν κάτι τι σπουδαίο της είπε : «Λίγα μπιζέλια ακόμα, παρακαλώ !»

"Ο Βίκτωρ Ογκύ, ό ένδοξος άρχηγός τού ρωμαντισμού, πού άκόμα άποχτήση τη μεγάλη του φήμη ήταν ι-σχνός και έδουε γιά τό φαγητό του μονάχα μιά δραχμή κάθε μέρα ; άργότερα όμως τόν έρευν έξω και όγδοις τόν έρευν έξω, είχε τόσο γερά σα-γόνια καί τόσο δυνατό στομάχι ώστε μπορούσε μέ μιά χαφιά να φά ήλάνερο πορτοκαλί μέ τη φλούδα του ! "Ο Λαμαρτίνος, ό περιταθής συ-γγραφέας της "Γρατειέλλας, είχε μεγάλη άδυ-ναμία στα παγωτά, ό δέ Σταντάλ, όσος ό Δου-μάς, αγαπούσαν εξαιρετικά τά μακαρόνια.

"Αλλά και οι παλαιότεροι γάλλοι συγγραφείς δεν ήσαν πια στο ζήτημα της πολυφαγίας. "Ο δημοκράτης Ραμπέλαι περ-ριζόταν κάθε πανουργία γιά να κατορθώσει να φά μονάχος κι' ένα πιάτο της όρέξεώς του. Μιά φορά στο σπίτι του προσέλα-καρδινάλιου ντε Μπελλί έβαλαν στο τραπέζι ένα θαυμαστό καλομαγειρεμένο. Μόλις τό είδε ό Ραμπέλαι, τρελλάθηκε από χαρά του, αλλά κρυφοντάς την από τούς άλλους παρασηνέ-πώς θάταν πολύ βαρύ γιά τό στομάχι των συνδαιτημένων. Απ' είταν άφορηή να τό πάρουν πίσω στο μαγειρείο. Τότε ό Ραμπέλαι μπήκε κρυφά στην κουζίνα κι' έφαγε όλο τό φάσι μόνος του ! Τό φρεβρότερη δοκιμασία τού Ραμπέλαι είταν καθώς λένε, τή στιγμή πού ό ξενοδόχος τού παρουσίαζε τόν άρκετά σεβαστό λογαρια-στον κι' αυτός δεν είχε να τόν πληρώση !

"Ο Βολταίρος τέλος έπανε... έξήγαγε καφέδες την ημέρα μέ διατηρήση, καθώς έδικαιολογείτο, τίς δυνάμεις του και γιά τό ίδιο λόγο ίσως ό Ρουσσώ έκανε κατάχρηση στις κομπόσες και γλυκίσματα.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

Δύο φίλοι, ένας άγγλος και ένας γάλλος, πού είχαν να ιδωθί καιρού, συναντήθηκαν τελευταία στο Παρίσι.

— Πώς ! σύ στο Παρίσι φίλτατε Γουίλιαμ ; είπε ό ένας. Πού εύτυχής είμαι πού σε βλέπω. Και πώς είσαι ;

— "Α ! όχι τόσο καλά. "Από τότε πού έχωσι να μέ δής σε τρεύτηκα.

— Καλή είδησις αυτή !

— "Οχι τόσο καλή γιατί παντρεύτηκα μιά πολύ ιδιότροπη ναίκα.

— Είναι δυσάρεστο αυτό και λυπούμαι.

— "Οχι και τόσο δυσάρεστο γιατί είχες τρεις χιλιάδες λίρες και νά σε παρηγορή !

— "Οχι και τόσο γιατί μέ τό χρήματα αυτά θέλησα να κτηνοτροφία και όλα τά ζώα πού άγόρασα μου ψόφησαν άπ' τή ζώα στην "Αγγλία.

— Πολύ δυσάρεστο αυτό.

— "Οχι και τόσο δυσάρεστο γιατί τό πλάσμα τών δερμάτων μου έδωκε περισσότερα από όσα μου είχε στοιχίσει ή άγορά τών ζώων.

— Τότε λοιπόν έβγαλες τί ζημία.

— "Οχι όλος διόλου γιατί μέ τό χρήμα έκείνα άγόρασα στη Γαλλία ένα σπίτι τό πονό προ όλίγου καιρού.

— "Ω τί μεγάλο άτύχημα !

— "Οχι δά και τόσο μεγάλο γιατί μέση μου και ή γυναίκα μου και κόρη και αυτή μέ τό σπίτι !

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

Μιά φοβερή μονομαχία. — Κεφαλληνίτες και "Αλγερίνα. — "Η θλιβερή συνοδεία στη φυλακή. — Δραματική συνεδρίασις στο δικαστήριο. — "Ο πλοίαρχος της «Λειβαδάς» σιδεροδέσμιος. — Μιά διήγησις πού φέρνει σέ έλους τά δάκρυα. — «Κάμε τό καλό και ρίχτο στο γιαλό». — "Ο χρυσοστόλιος Βέης της Τύνιδος και ό καπετάν Τζωρτζής κλπ.

Στό "Αλγέρι, ένα χινοπορταίο πρσι τού 1745. "Η προκυμαία της πόλεως είναι άνάστατη. Παρέες πολιτών και μάλιστα ναυτικών, συζητούν γιά τί σύλληψη ενός έλληνικού καραβιού, πού έγινε την περασμένη νύχτα στο άνοιχτό πέλαγος από "Αλγερίνους πειρατάς. Οι "Ελληνες είχαν άμυνθεί μέ άντοσία, και μάλιστα είχαν σκοτώ-σει μέ τά μαχαίρια τους δύο από τούς κουρσάρους και πληγώσει άρκετους. "Ακριβώς όσως γιά τούτο ό όγλος τού λιμανιού έπνευ μέ-νεα κατά τών "Γκαούρηδων. Αί άρχαι, συγκεντρωμένοι εκεί, έπε-ρίμεναν τό ξεπαρκάρισμα τών αιχμαλώτων γιά να τούς προστα-τεύσουν από τη μουσουλμανική ματία.

Σέ λίγο μιά μεγάλη βάρκα, μέ πολλά κουπιά, διέσχισε γρήγορα τη θάλασσα κι' έφερε στην ξηρά τούς αιχμαλώτους, φρουρούμενους από "Αλγερίνους όπλισμένους σαν άστακούς. Οι "Ελληνες, δέκα τών άνδρών, σιβαρό, ήλιοκαμένοι, ήταν δειμένοι μέ άλυσίδες. "Ο λι-μεναρχός, ιαδρός σαν τόν Κάιν, τούς παρέλαβε και τούς ώδήγησε, μέσα από στενούς και λασπομένους δρόμους, στις ύγρες και σκοτει-νες φυλακές τού φρουρίου, ένθ' τό φανατισμένο πλήθος τούς έπε-τροβολούσε ή τούς εξόλιζε. Η τύχη τών χριστιανών, πού επιάνοιν την έποχή εκείνη από πειρατάς, ήταν γνωστή : κρεμάλα ή ισόβια καταναγκαστικά έργα. Και οι δικοί τους στην πατρίδα θά τούς επεί-ριμαν ματαίως.

"Ησαν φυσική λοιπόν ή άπελπισία πού ζωγραφίζοτανε στα πρόσωπα τών "Ελλήνων αιχμαλώτων. "Ο πλοίαρχος, ως 55 έτών, ήταν ώραιος και στιβαρός άνδρας, γεμάτος ύγεια, τέλειος τύπος θαλασσινού. Τά μάτια του και ή χαρακτηριστική του δεν έδειχναν όμως άνθρωπο σκληρό, αλλά εφάνερωναν ψυχή γενναία και γεμάτη καλοσύνη.

"Όταν ή θλιβερή συνοδεία τών αιχ' αλώτων βρέθηκε μπροστά στα κάγκελα της φυλακής, οι "Ελληνες δε μπόρεσαν να συγκρα-τήσουν τά δάκρυα. Θυμήθηκαν την πατρίδα τών τών Κεφαλληνιά, όπου τούς περιέμεναν οι δικοί τους να περάσουν μαζί τίς γιορτές, ως ότου αγασθούν τά νερά. "Ολοι κατιγόντο από τη Λειβαδά, τόν πλοίοσ ός καρπούς και άνθή τόπο τού νησιού, μέ τίς ώρατες γυ-ναίκες του και τίς γοαρικές έξοχές του. Οι Λειβαδιώτες ναυτικοί ήταν τό καμιά όλης της νήσου. Στά Καραντινάτα, έξοδος από τό παλιά χρόνια μιά οίκογένεια ιστορική, έχουσα την καταγωγή της από τό Βυζάντιο και εγκαταστημένη έδώ από τόν ΙΕ' αιώνα. "Ο πλοίαρχος τού συλληφθέντος "Ελληνικού πλοίου, Γεώργιος Καρα-ντινός, ήταν άπόγονος της μεγάλης αυτής οίκογενείας.

"Υστερ' από λίγες ημέρες μιά ισχυρή συνοδεία ώδήγησε τούς αιχμαλώτους στο Δικαστήριο. "Ηταν χλωμοί και άδυνάτιμενοι. "Επών σ' ένα σοφά, μέσα σέ μιά σάλα στρωμένη μέ περσικούς τά-πητες, καθότανε στραυροπόδι ό Βέης της Τύνιδος, ως έξήντα ετών, μέ μεγαλοπρεπές εξωτερικό και επιβλη-τική φυσιογνωμία. "Ηταν ή ημέρα της δίκες των δυ-στημιζόμενων Λειβαδιών. "Ο Βέης άρχισε να παίρνει καταθέσεις των ναυτών. Τελευταίος προσήλθε άλυσος-δεμένος ό πλοίαρχος. "Ο Βέης άμα τόν άντίκρισε, έ-κανε ένα μικρό κίνημα εκπλήξεως και τά μάτια του έτενώθησαν.

— Πώς λέγεσαι ; ρώτησε.

— Καπετάν Τζωρτζής Καραντινός, άπήντησε ήσυχα ό πλοίαρχος.

"Η φλόγα της εκδικήσεως και τού φανατισμού έσβύ-σθη όλοτετα από τά μάτια τού Βέη. Μέ φωνή, πού μαρτυρούσε ψυχική ταραχή και σύγχυση περασμένων άναμνήσεων, ρώτησε :

— "Εχεις πολλά χρόνια πού ταξιδεύεις ;

— Σαραντά χρόνια. Τό πρώτο ταξίδι έκανα μέ τό πατέρα μου στην "Αττάλεια, μέ τη φρεγάδα μας, τη «Λειβαδά».

— Σαραντά χρόνια, έ ; έμουμενούσις συλλογισμένος ό Βέης και κοιτάζοντας κάτω. Σου συνέβη τίποτε σοβαρό στα πρώτα χρόνια της ναυτικής σου ζωής ;

— Ένα φοβερό ναυάγιο στη Μαύρη Θάλασσα και σωθήκαμε μονάχα τρεις.

— Τίποτ' άλλο σοβαρότερο δε θυμάσαι ;

"Ο καπετάν Τζωρτζής συλλογίζοτανε και προσπαθούσε να συν-δέση τίς άναμνήσεις τού θαλασσινού του βίου. "Από τη σιωπή αυτή τόν έβγαλε ό Βέης της Τύνιδος μέ μιά του έρώτηση :

— Τό καράβι τού πατέρα σου πιάστηκε ποτέ από κουρσάρους ;

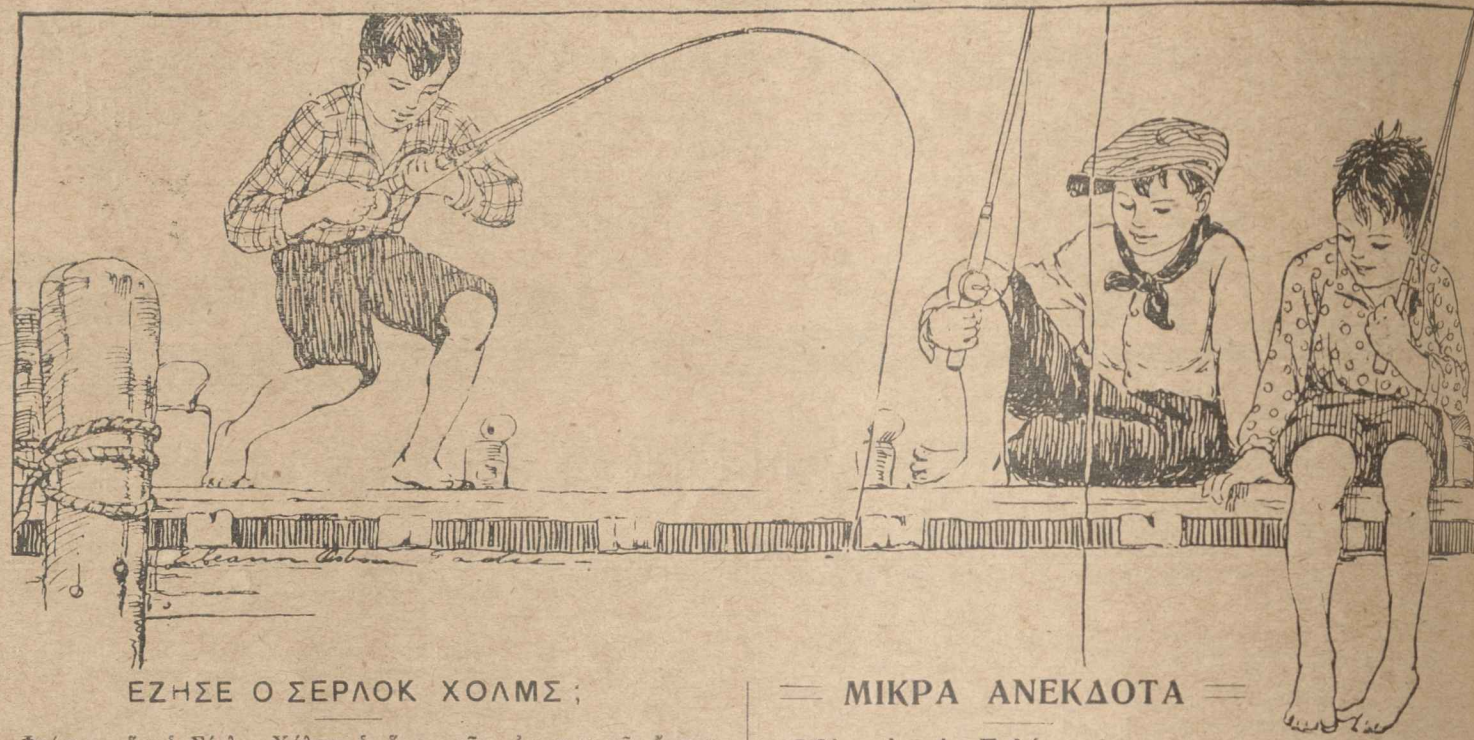
Και ό καπετάν Καραντινός βιάζοντας τό μνημονικό του, άνέ-φερε την παρακάτω ιστορία, χωρίς να υποψιάζεται τίποτε.

— Θά είναι 35 χρόνια από τότε, είπε. Ταξιδεύαμε στα παράλια της "Αφρικής. Τό καράβι μας τό έπλοιαρχόσε ό μακαρίτης ό πα-τέρας μου, καπετάν Βερνάρδος, σοστός λύκος της θάλασσας. Μιά νύχτα, ένθ' κοιμόμουνα στην καμπίνα, ό πατέρας μου, πού ένευ-τούσε πάντα στο τιμόνι ξεχώρισε ένα μαύρο σημείο στο πέλαγος πού έξότανε κατά πάνω μας. "Ετρεξε άμέσως κάτω, μ' άρπαξε και μ' έκλεισε σ' ένα κυφρό μέρος. "Επειτα τόν άκουσα να φωνάζη : «Στ' άρματα παιδιά ! Μας έκόντευαν τά σκυλιά ! Κλείστε τίς που-καπόρτες και τ' άμπάρια ! "Απάνω οι σκάλες». Σέ λίγο άκουσα φο-βερό θόρυβο. "Αγριες φωνές, βροχές και βλαστήμιες. "Ακουγα χτυ-πήματα σπαθιών, τρομπιές, αλυσάριων. "Αληθινός πόλεμος, χα-λασμός κόσμου. Δεν ήταν ή πρώτη φορά πού μού συνέβαινε ένα τέτοιο πράμα. Και στα Λαδεκάνησα, και στη Μαύρη θά ίδια πάνα-με και τί γλυτώσαμε και τίς δύο φορές μέ τη βοήθεια ενός ρούσ-σικου καραβιού, πού έτυχε να περνά από κοντά μας... Σέ λίγο ό θόρυβος έπαψε και ό πατέρας μου έτρεξε κάτω : « Τήν έγγλισα » σπερ Τζωρτζή μου, άνεβα να δής. Τους έφάγαμε, τά σκυλιά. Και τί πρώτη τους και κίνη την έπληξα και μές άσολομνή δειμένη πίσω, έσημ κι' όσφαι... Μας έβροήθηκε ή Παλαιάκαστη, προσκυ-νών τη γαλή της ! Μονάχα ό καζανόμας ό γερό—Σπίρος, ό λασποκόμος μας, κι' ό Γιαννάκος, ό μάγισσας, πάνε !... Πάμε να δής. "Ανέβηκα στο κατάστρωμα και είδα παντού άταξία και αίματα. Ματωμένη ήταν κ' ή θάλασσα γύρω, και γεμάτη κομμάτια από έπλη.

Είχε ξημερώσει πιά. Είδα την κουρσάρικη φούστα δειμένη από τη προμήν μας, κι' άπάνω στο κασάρό της δέκα μαύρους περμένους, άλλους πεθαμένους, άλλοι νά ψυχομαχούν ό ένας άπάνω στον άλλο. "Ο πλοίαρχος τότε διέταξε δύο ναυτες να μπειν στη φούστα να την βουλιάξουν. Οι ναυτες μπήκανε, έσαφνα όμως κάτω από τό άμπάρ, άκουσαν παράπονα και κλάματα παιδιού. Κατέβηκαν και είδαν ένα παιδί κρυμμένο εκεί, κάτω και δειμένο μέ αλυσίδα. Οι ναυτες μας τό λύσανε άμέσως και τό φέρανε στον πατέρα μου. "Καπετάνις, τού είπα, βοήθαμε τούτο τό αγοράκι. "Ησαν μπροστά στη σκηνή. Τό σκλη-ρωμένο παιδί είχε προσώπο συμπλητικό, εύγε-νικό εξωτερικό, φαινότανε από καλή οίκογένεια. Είπε τ' όνομά του, μέ δέν τό θυμάμαι πιά. Μου φαίνεται πως μές έλεγε, ότι οι κουρσάροι τό είχαν πάρει σκλάβο, σαν τό βρήκαν να κολυμπά στην άκρογιαλία, και ότι ήταν παιδί πλουσιού "Οθωμ-νού από τό Τάινετ...

Τώρα θυμάμαι και τη φοβερή σκηνή πού άκο-λούθησε. "Εβλήθη τού πατέρα μου και τών ναυτών να τό σκοτώσουν, άλλ' έγω δέν άφησα. «Τί θέλεις να έσους τά σκυλιά ; μου έλεγαν όλοι. Μά έγω, μπαίνοντας μπροστά στο Τουρκάκι πού έτρεμε άγύ-χωρο, και απλώνοντας τά χέρια μου γιά να τό προσ-σταέψω, είπα : "Πατέρα τί μές φταίει τό κακόμοιρο τό παιδί ; Δυστυχισμένο και τούτο κι' οι γονείς πού τό χάσανε και κλαίνε τούτην την ώρα. Θά τό έχω

ΕΖΗΣΕ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ;

Φαίνεται ότι ο Σέρλοκ Χόλμς, ο ήρωας των αστυνομικών έργων του Κόναν Ντόυλ, δεν είναι μυθικό πρόσωπο. 'Υπάρχει κι αυτό, όπως υπήρξαν στην πραγματικότητα και όλοι οι περίφημοι ήρωες των μυθιστορημάτων. Φαίνεται ότι οι «ήρωες» δεν κατασκευάζονται αν δεν δοθεί άποψη εις τὸν συγγραφέα από ένα πραγματικό πρόσωπον και ο Σέρλοκ, όπως απέδειχθη, δεν είναι αποκλειστικός προϊόν της φαντασίας του Κόναν Ντόυλ.

Η διαφορά είναι ότι ο Σέρλοκ Χόλμς δεν ήτο αστυνομικός αλλά... ιατρός. Τόσο μεγάλη όμως ήτο η παρατηρητικότητα του ώστε αν δεν ήτο ιατρός, θα εγίνετο πρώτης τάξεως ντετεκτίβ. Ο ιατρός αυτός ονομαζόταν 'Ιωσήφ Μπέλι και έμενε στο 'Εδιμβούργον της Σκωτίας. Όταν τὸν ἐπισκέπτετο ένας ασθενής κατ'ώρην να μαντέψει τὴν ηλικία του, τὸ ἐπάγγελμά του, αν ήτο ἑγγαμος, ἐάν ὑπέφερε στὸν βίον του και ἐνα σωρὸ ἄλλα πράγματα πού ἀφίαν κατάλληλο τὸν ἀσθενή. Πολλοί τὸν ἐπαιρναν γιὰ μάγο.

Η περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς, τις ὁποῖες ἔγραψε ὁ Κόναν Ντόυλ, ἔκαμε μεγάλο κρότο στή ἐποχή του. Όταν όμως ὁ Κόναν Ντόυλ κορυσθεῖ πλέον νὰ ἐφευρίσκη φανταστικάς ιστορίας γιὰ τὸν ἥρωα ἀποφασίσει ἐνὰ τὸν κηδεύσει, ὁ κόσμος δολόχληρος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸν πρόωρο θάνατο τοῦ δημοφίλου ἥρωος. Πολλοί μάλιστα πού θεωροῦσαν τὸν Σέρλοκ Χόλμς πραγματικό πρόσωπο, ζήτησαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεία του!

~~~~~
 φίλο καὶ σύντροφο, θὰ τὸ κάνουμε, χριστιανό. Μή, γιὰ τὸ Θεό, τὸ σκοτώσει!... Μὰ οἱ ναῦτες μας ἦταν ἐρεθισμένοι κι' ἀδιαφοροῦσαν στὰ παιδικὰ μου παρακάλια κι' ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν θανατώσουν.

Τότε ἐκείνο τὸ κακόμοιρο μ' ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ κλαίει, ἔκλαιγα κι' ἐγώ, κι' ἔτσι πᾶσαι γονατισμένοι μπροστά τὸν πατέρα μου. «Ε φτάνει πιά, ἔχουμε και δουλειά, εἰπε ὁ πατέρας μου. Ἀφήστε το. Ἀς ζήση, γιὰ τὸ χατίρι τοῦ Τζώρτζη!... Οἱ ναῦτες κατέβασαν τὰ κεφάλια κι' ἐφύγαν... Ἔτσι λοιπὸν, γλύτωσα μιὰ ζωὴ ἀπὸ βέβαιο θάνατο, καὶ ἤμουν εὐχάριστος. Ὅχι ὅμως καὶ τὸ καὶμένο τὸ σκλαβάκι. Αὐτὸ ἀποτραβιότανε σὲ μιὰν ἀκρὴ κι' ἔκλαιγε τὴν δυστυχία του. Κόντευε ν' ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὴ λύπη του γι' αὐτὸ, ὅποτε ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ξεμπαράκαμε σ' ἕνα περιγιάλι, γιὰ νὰ πᾶ στὸν τόπο του... Ἀπὸ τότε δὲν εἴμεθα τίποτα γι' αὐτό. Ποιὸς ξέρει ἀν ζῇ ἀκόμη...»

— Ζῇ καὶ τὸ θυμάται πάντα καὶ στέκει μπροστά σου, Τζώρτζη μου ὁ παλιὸς μικρὸς σου φίλος πού ἔσωσες. Τὸ καλὸ πού ἔκανες δὲν τὸ ἔριξες στὸ γυαλὸ ἀλλὰ στήν καρδιά μου. Καὶ νὰ τώρα πού ὁ Θεὸς τῶφρε νὰ στὸ ξεπληρώσω!..

Καὶ ὁ χρυσοστόλιος Βέης τῆς Τύνιδος κατέβηκε ἀπὸ τὸ σκαφὶ ἀγκάλιασε τὸν πλοίαρχο Καραντινὸ. Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. Ὅλοι ἔκλεγαν. Ἡ δικαστικὴ συνεδρίασις εἶχε μεταβληθεῖ σὲ δόξα. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βέη οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὰ δεσμὰ τῶν ἑλλήνων ναυτῶν καὶ τοῦ πλοίαρχου των. Διαταχθεὶς ἑκτακτικῆς φιλοξενίας ἐδόθησαν ἀμέσως. Ἡ πόλις ἐπῆρε γιορτάσημην διπλ. Λοῦτρά ἐδέχτηκαν τὰ κουρασμένα μέλη τῶν αἰχμαλώτων κι' ἐτοιμάστηκαν γι' αὐτοὺς πλούσια τραπέζια. Ὁ Βέης, οἱ συγγενεῖς του, οἱ φίλοι του ἐγέμισαν μὲ δῶρα τὸ Κεφαλλονίτικο καράβι. Καὶ ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Βέη καὶ τοῦ Καραντινοῦ ἦταν συγκινητικώτατος...

Σήμερα, ἕνας Καραντινός, ἀπόγονος τοῦ Καπετὰν Τζώρτζη, ἔχει ἕνα θαυμασιὸν κομπολόι ἀπὸ γιοῦσουρι, δῶρο τοῦ Βέη τῆς Τύνιδος στὸν πρόπαπτό του.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ωδὴ πρὸς τὴν Σελήνην!

Ἕνας περιήφμος ποιητὴς σεληνολόγος ἔγραψε κάποτε μιὰ ἐμφρενικὴ ὠδὴ στὴ σελήνῃ πού ἀρχίζει ἔτσι :

«Χαῖρε, ὦ ἀστυρὴ Σελήνη, εὐσεβέστρια τοῦ ἀνθρώπου, χαῖρε! Σὺ δόξα σου γράφω αὐτὴ τὴν ὠδὴ, γιὰτὶ ἐνὶ μάς φωτίζεις, τὴν νύκτα, ἐν κυρίῳ χρειαζόμεσθε φῶς, ἐνθ' ὁ μωρὸς ἀδελφός σου ὁ ἥλιος μᾶς κορονιάζεται τὴ μέρα, ὅπου ὑπάρχει ἀφθονὸς φῶς καὶ ἡ παρουσία του ἐκτελὼς περιττὴ!...»

***

Ἡ Φιλοσοφικὴ Λίθος

Μιὰ μέρα ἕνας ἀλχημιστὴς παρουσιάστηκε στὸν Πάπα Λέοντα τὸν 10ον καὶ τοῦ ζήτησε ἀμοιβή, γιὰτὶ καθὼς ἔλεγε, εἶχε ἀνακαλύψει τὴν φιλοσοφικὴν λίθον.

— Καὶ σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ἡ φιλοσοφικὴ λίθος; τὸν ρώτησε ὁ Λέων.

— Στὸ νὰ κατασκευάσω χρυσόν.

— Πάρε λοιπὸν τὸ βαλάντιον τοῦτο, ἀπήντησε ὁ Πάπας, δινοντάς του μιὰ χρηματοσκακοῦλα μεγάλη, ἀλλὰ ἀδεία, γιὰ νὰ βάλῃ μέσα τὸν χρυσὸν πού θὰ φτιάξῃς.

Μιὰ γνώμη τοῦ Βολταίρου

Κάποτε ὁ Βολταίρος μιλώντας μ' ἕναν του φίλου γιὰ κάποιον ἄσχημο καὶ ἀγράμματο ποιητὴ, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὑπῆρχαν ἀπὸ τὸν τότε στὴ Γαλλία, εἶπε μερικά καλὰ λόγια γι' αὐτόν. «Ποιῶν τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του, ἐνθ' αὐτὸς ὅπου σταθεῖ διαλαλεῖ διὰ τὴν ἀξίειν τίποτε, ἐνθ' ὁ μιλᾷς γι' αὐτόν εὐνοῖα!...»

— Ἦσως ν' ἀπατώμεθα καὶ οἱ δύο, ἀπήντησε ὁ Βολταίρος.

***

Σοφὴ συμβουλή

Εἶπαν κάποτε σ' ἕναν φιλάργυρο πού εἶταν πολὺ φιλῶνος: — «Βάλε τὰ λεφτὰ σου στὸ στόμα σου καὶ τὴν γλῶσσα σου στὴν χαρτοσκακοῦλα σου!...».

Ἡ προτομὴ τοῦ Γκάβριχ

Ὁ ἄγγλος ἥθοποιος Γκάβριχ ἦταν διάσημος γιὰ τὴν φιλοχρηματία του. Ἕνας φίλος του, ὁ κωμικὸς ποιητὴς Φούτ, εἶχε βάλει τὴν προτομὴν τοῦ Γκάβριχ στὸ γραφεῖο του.

— Εἶνε πολὺ κοντὰ στὰ χρήματά σας, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας κοινὸς καὶ τὸν δύο φίλων, ὁ Τζόνσον.

— Ναί, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ καθὼς βλέπεις, δὲν ἔχει χροιά, ἀπῆντησε ὁ Φούτ.

***

Ὁ χρυσὸς βέβ

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ γινότανε λόγος περὶ μεταμψυχώσεως. Κάποιος οἰκονομολόγος θέλοντας νὰ πωλήσῃ πνεῦμα, λέγει: — «Εγὼ ἐνθυμούμαι ὅτι ἤμουν ὁ χρυσὸς βέβ».

— «Δὲν ἔχασατε παρὰ μόνον τὸ χρῶσμά» τοῦ ἀπάντησε ἅπ' τοὺς παρευρισκομένους.

Μιὰ φράσις

Ἕνας πολιτικὸς ἔλεγε τὸ 1866, τὴν ἐποχὴ τῆς Κοινῆς Ἐπαναστάσεως: «Αἱ σχέσεις μας μετὰ τῆς Τουρκίας ἐψυχράνθησαν. Μήπως θὰ τὰς θερμάνῃ τὸ πυροβόλον!».

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΝΩ

Πρόσωπα:

Κόμης Εὐστάθιος ντὲ Μορέν, πενήντα τριῶν ἐτῶν.
 Ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ῥάφτης.
 Ἡ κόμης, σαράντα ὀκτὼ ἐτῶν. Κοντὴ, χοντρή, χάλια!...
 Ἕνας ὑπὲρ ἡμέρης.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΚΟΜΗΣ. — Τί τρέχει, Γιάννη; Καμιά ἐπίσκεψι πάλι; (Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἐπισκεπτήριό πού τοῦ δίνει ὁ ὑπὲρ ἡμέρης του.) «Κύριος Σεραφεῖμ, ῥάφτης...» Ἀς εἰνε. Πές του νὰ περάσει. (Μπαίνει μέσα ὁ Σεραφεῖμ, Χαίρεισμοι, ὑποκλίσεις. Κάθεται.)

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Πιστέψτε με, κύριε κόμης, ὅτι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποῖους ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μου εἶνε καὶ μέγα πολὺ δυσάρεστοι... Ἐδίστασα ἐν ἑπρεπεί...

ΚΟΜΗΣ. — Νὰ εἰσθε βέβαιοι, κύριε, πὼς οἱ ἐπισκέψεις πού σᾶς ἔκανε ἡ κόμης μου ἢ κόμισσάν σὺνὰ πανάκριβα... Μὰ ἡ ὑπογραφή Σεραφεῖμ πρόπει πάντα νὰ πληρώνεται—καὶ δὲ λυπᾶμαι καθόλου γι' αὐτό. Περὶ τίνος πρόκειται, κύριε; Μήπως σᾶς ὀφείλουμε τίποτα;...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Ὡ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό. Ὁ λογαριασμὸς εἶνε ἀσήμαντα πράγματα: ἔξη χιλιάδες φράγκα. Μὰ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκεψέως μου εἶνε, γιὰ μένα σοβαρώτερος. Ὁ καλλιτέχνης ἀπευθύνεται τώρα πρὸς ὑμᾶς καὶ ὄχι ὁ ἐμπορὸς.

ΚΟΜΗΣ. — Καὶ τί παράπονα ἔχει ὁ καλλιτέχνης;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Τὸ παράπονό μου εἶναι... τὸ πείσμα τῆς κυρίας κομίσσης!

ΚΟΜΗΣ. — Μπᾶ!

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Ἡ κυρία κόμισσα εἶνε ὑπέροχη γυναίκα. Ἐχει ὁσοσέη εὐθυμία, τρυφερά αἰσθήματα, χαρακτῆρα πάντα νεανικό... Ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστὰ της μὲ κάνουν νὰ τὴ θαυμάζω... Μὰ ἡ κυρία κόμισσα φαίνεται πὼς ξεχνάει ὅτι ῥάβεται σὲ μένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της... δηλαδὴ ἀπὸ δὴ ν' ἕνα τέταρτο, σχεδὸν, αἰῶνος...ἀν δὲ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη μου...

ΚΟΜΗΣ. — Εἴκοσι ἐπτά ἔτη ἀκριβῶς... Μὰ, πού θὰ καταλήξετε κύριε Σεραφεῖμ;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Θὰ ἐπιθυμοῦσα, λοιπόν, νὰ ἔβλεπα τὴν κυρία κόμισσιν— ἡ ὁποία στέκεται ἀκόμα πολὺ, μὰ πάρα πολὺ καλὰ—νὰ... νὰ ἀντιλαμβάνεται ἐπὶ τέλους καὶ μόνη της πὼς ἡ καλλονὴ της... ὑπέστη κάποια ἐξέλιξη κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσι ἐπτά ἐτῶν ἐτῶν καὶ πὼς κάποιο ἄλλο εἶδος κοινότητος ἀρμόζει τώρα στήν... ὁμοιότητά της!... Πάνε δέκα χρόνια τώρα πού προσπαθῶ, μὲ σεβασμὸ καὶ διάκρισι, νὰ τῆς δώσω νὰ τὴ καταλάβει αὐτό... Μὰ, χαμένοι κοποὶ! Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἀποφασίσα, κύριε κόμης, νὰ πευθύνω σὲ σᾶς.

ΚΟΜΗΣ. — Μὰ, ἀγαπητέ μου κύριε, τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω ἐγώ;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Νὰ προσφύλαξετε τὴν κυρία ντὲ Μορέν ἀπὸ τοῦ νὰ γελοιοποιηθῇ. Νὰ, τελευταίως παρήγγειλε στὸ κατ'ἀστέμμά μου ἕνα φουστάνι βέρ πόμ με τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς θὰ προσεγγίσει δυσάρεστη ἐντύπωση. Ἀφοῦ, στὴ δοκιμὴ χιόλας, τὰ μανέκεν μου χαμογελοῦσαν καὶ οἱ ἐργατοῖρές μου τὴν πήρανε στὸ... νὰ, γελοῦσαν καὶ κείνες. Μιὰ μικρὴ μάλιστα μαθητευομένη— πού τὴν ἐδῶξα ἀμέσως—εἶχε τὴν ἀνάδεικα νὰ πεῖ κάτι...

ΚΟΜΗΣ. — Τί εἶπε, ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ μικρούλα;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Μὰ, κύριε κόμης, ὁ ὀφειλόμενος πρὸς τὴν κυρία κόμισσιν σεβασμὸς...

ΚΟΜΗΣ. — Σᾶς παρακαλῶ... Τί εἶπε;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — «Δὲν κοιτάει τὰ χάλια της ἡ γοιὰ ξανακωρομένη!...»

ΚΟΜΗΣ. — Ἄ! ἄ! τὸ παραξέλωσε, τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί!

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Ἀναμφιβόλως. Τί τὰ θέλετε; ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς μιὰ κομφοῦς πὺ ἀπλὴ, χρώματα πὺ σοβαρά, πὺ διακριτικὰ θέλω νὰ πῶ, καὶ κόμψο τῶν φουστάνων λιγώτερο ἐξαντρίκ— μ' ἐννοεῖται;— θὰ ταίριαζαν καλλίτερα μὲ τὴν...τελεία καὶ θεσπεσία ὁμοιότητα τῆς κυρίας κομίσσης...

ΚΟΜΗΣ. — Τὴ φτωχὴ τὴ Μελίνα!... Καὶ σὲ μένα ἔ-

κανε πολλὰς φορὲς ἐντύπωση τὸ ἐκκεντρικὸ ντύσιμό της... Ἄν ὅμως τοῖμοῦσα νὰ τῆς κάνω σχετικὴ παρατήρηση, θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε ἀμέσως: «Εἶνε ἀπ' τὸν οἶκο Σεραφεῖμ.» Καὶ γὰ ἐπρεπε, φυσικά, νὰ ὑποκλιθῶ πρὸ τοῦ ἐγνωσμένου γούστου τοῦ οἴκου σας... καὶ νὰ κλείσω τὸ στόμα μου...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Κόμης κόμης... Εἰστε πολὺ καλὸς. Μὰ ἡ ἐπιμονὴ τῆς κυρίας ντὲ Μορέν μὲ φέρνει σὲ πολὺ δύσκολη θέση.

ΚΟΜΗΣ. — Καὶ τί θέλετε νὰ κάνω ἐγώ;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Ὅ,τι ἐπιβάλλεται στὴν προκειμένη περίπτωσι: νὰ τῆς πείτε καθαρά τὴν ἀλήθεια.

ΚΟΜΗΣ. — Δὲ συλλογίζεσθε ὅμως πόσο θὰ τὴ λυπῇ αὐτό;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Νὰ τῆς τὸ πείτε μὲ τρόπομὲ μασσημένα λόγια. Πάντως, νὰ τῆς δώσετε νὰ καταλάβει.

ΚΟΜΗΣ. — Βοήκα, κύριε Σεραφεῖμ! θὰ πὺ τῆς γυναίκας μου πὼς μ' ἐπῆραν ἐμένα τὰ γεράματα καὶ πὼς ἕνας ἄνθρωπος τῆς ηλικίας μου, πού δὲ θέλει νὰ προκαλεῖ τὰ εἰρωνικά μειδιάματα τοῦ κόσμου, δὲν πρέπει νάχει στὸ πλευρὸ τοῦ μιά... τόσο νέα γυναίκα!...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. — Ἐξαιρετὴ ιδέα! Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε κόμης, νὰ σᾶς συγχαρῶ! Τώρα εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ κυρία κόμισσα,— ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ συγκινηθεῖ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα—θὰ πάρει πίσω τὴν παραγγελία γιὰ κείνο τὸ ἀπαίσιο βέρ πόμ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΟΜΗΣ, Κοιτάζοντας τὸ πρόσωπό του σ' ἕνα καθέδρη.— Μ' ἐπῆραν τὰ γεράματα, ἀγαπητὴ μου Μελίνα. Κοίταξε τίς οὐτιδες πού ἐξαφαννὰ τὸ πρόσωπό μου, τίς περμένες σακούλες πού σχηματίζουνε τὰ μάγουλά μου, τίς τρίχες σταυτιά μου!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, δυστυχισμένε μου φίλε! Πῆρες ἄσχημα τὸν κάτω δρόμο.

ΚΟΜΗΣ. — Πέρασε ἡ ἐποχὴ πού εἶμουν εἰκοσι χρονῶν παλληκαράκι!... Ἀχ! τί ὥραία χρόνια εἶτανε κείνα!... Πάνε ὅμως εἰκοσι ἐπτά χρόνια πού εἶμαστε παντρεμένοι.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Πάνε, ἀλήθεια, εἰκοσι ἐπτά χρόνια πού εἶσαι παντρεμένος!...

ΚΟΜΗΣ. — Θὰ μπορούσα σήμερα νὰ εἶμουν παπούς.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Ναί, ἀλήθεια, θὰ μπορούσες σήμερα νὰ εἶσαι παπούς!...

ΚΟΜΗΣ. — Ἄ! θὰ πάφω πιά νὰ γυνούμαι σὰ νέος.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Ναί, θὰ εἰσουν γελοῖος!

ΚΟΜΗΣ. — Ἀφοῦ θὰ μπορούσα σήμερα νὰ εἶμαι παπούς, πρέπει καὶ νὰ γυνούμαι στὸ ἑξῆς σὰν παπούς.

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Θὰ εἶσαι πολὺ χαριτωμένο γεροντάκι.

ΚΟΜΗΣ. — Μερό, Μελίνα, γιὰ τὸ κομπλιμέντο. Σέρεῖς ὅμως καὶ κάτι ἄλλο; Ὑστερ' ἀπὸ τὴν μεταμψυχώσή μου, δὲ θὰ μπορῶ νὰ βγαίνω μαζὺ σου ἔξω χωρὶς νὰ γελάω μαζὺ σου... Σέρεῖς τί λένε γιὰ τοὺς περασμένους στὰ χρόνια πού ἔχουν πολὺ μικρὸς γυναίκες;

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Πὼς δὲν ἔρω! Καὶ εἶμαι πρόθυμη νὰ κάνω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ ὁ γεροντάκος μου!

ΚΟΜΗΣ. — Χαρούμενος καὶ οἰκονομικός... Εἶσαι ἐξαιρετὴ, ὑπέροχη γυναίκα!

ΚΟΜΗΣΣΑ. — Ἦσως νὰ γράφω τοῦ Σεραφεῖμ καὶ νὰ τροποποιήσῃ τὴν τελευταία παραγγελία μου.

ΚΟΜΗΣ. — Ἀπὸ μέσα τόν.— Ἡ ἐγγελοῦς εἶταν, εὐτυχῶς, ἀνάδυνη!...

***

Γιὰ τὴν ἀλὴν μέρα, ὁ Σεραφεῖμ ἔλακε τὸ παρακάτω γράμμα:

Ἀγαπητέ κύριε Σεραφεῖμ,

Ὁ δευτερευούμενος ὁ σύζυγός μου ἀρξίσει νὰ γίνηται πέρους... ἀπὸ τὸν ἐπόμενον βῆμα. Κ' ἐπειδὴ δὲ μπορεῖ τὴν βράδα νὰ βγαίνει στὸν κόσμο ἔχοντας δικαίωμα νὰ παρατάτῃ τὴν οὐσία, ἐδεώσαστε ἀναγκαῖον νὰ ἐπιφύγει τῆς ἔξης ἀλλαγῆς ἐνὶ βίῳ πού φροντίζω πού, σὰς εἶχα παραγγίλει πρὸς ἡμέραν:

— Ἐργαζέσθαι ἀκόμα κατὰ τὰς ἐξουσίας. Νὰ τὸ κοιτᾷτε ἀκόμα δέκα πόντους. Καὶ τὴν μετὰ τὴν γαμιντοῦρα νὰ τὴν ἀλλάξετε μὲ ἀνοικτὴν ράκη. Ἔτσι, ὁ κόσμος δὲ θὰ γελάει μαζὺ τόν: θὰ μὲ πᾶρει γιὰ ἐγκοιτῆ τόν.

Ἡ πιστὴ σας πελάτριά Μελίνα ντὲ Μορέν.

Ζὰν Μπινῶ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
Έσωτερ. δι'έν έτος... Δρχ. 130
Έξωτερ. > > > Δρχ. 130
Αί εξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αί συνδρομαί δέον
ν' άπευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΔΟΗΜΑΣ, ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμώται Δραχμιάς 2,50
Δημοσιεύσεις ό στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτεροι συμ-
φωνίαί. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώται δραχμιάς 3.
Γενικός άντιπρόσωπος τού “Μπουκέτου” έν “Αμερικη”
Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Α θ. Μ α ρ τ ή ν. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. Δημοσιεύουμε έδώ
μερικά τετρατάκια γιά να τά δите τυπωμένα και να βεβαιωθείτε γιά ότι
σας λέμε :

“Έλα να φύγουμε μακριά
Μιά γόνδολα βενετικά
Έχει κάτω μιάς περιμένει
Στήν άκρη τού γιαιού δεμένη...”

“Έλα μη δειλιάζεις μικρή,
Τό σκοτάδι της νυχτας επικρατεί
Αυτό μιάς σκεπάζει
Κάνεις τό δρόμο μιάς δεν ταραξεί.

Γ υ μ ν α σ ι δ α ι δ α, Τσούλιος. Πολύ φρεσιαστικό και άνατρι-
χαστικό τό ποιήμα σας. Δημοσιεύεται έδώ άν και είτε χειμών και ή-
πάσχει κίνδυνος γιά τούς άνηλεις άναγνώστες μιάς :

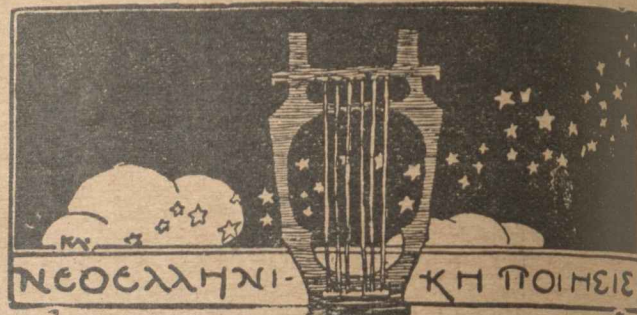
ΜΟΝΑΣΙΑ

Μέσ' της νυχτιάς τή μοναξιά
Μόνο τού κούκου ή μονότονη φωνή
Δίνει κάποια ζεστασιά
Στή παγωμένη τή ψυχή που άγρυπνεί

“Ονειράτα και τέρατα που πλάθονται
Σ' αυτή τή νεκρική σιγή
Χαντακώνονται γιά μιάς χάνονται
Με τή ζωηροδότισσα φωνή

“Οπτασίες όλόμορφες που πρόβαλαν έμπρός
Με την εμφανισθεισαν άκτιδα της ζωής
Γενήκανε άφαντες, τέθη φραγμός
Από τή χώρα των όνείρων, της φανταστικής.

Γ ρ. Κ ο σ κ ι ν α ν. Δημοσιεύεται.
Π α ρ. Κ. Κ ο ν. “Η μετάφρασίς σας θέλει πολλές διορθώσεις.
Είτε άδύνατον να δημοσιευθή έτσι. Μπορείτε να την διορθώσετε και να
την αναστείλετε, έφ' όσον δεν επιβαρύνεσθε με χρηματικών δικαιώμα-
τος. Σ κ ο υ ρ, εντάδια. Γράφετε καλά. Το δείγμα σας έμμος
όχι άπολύτως δημοσιεύσιμον. Αποφύγετε στο έξής τας δομομολογίας και
διαλέγετε θέματα πλείον ποιότητα. Ο. Μ., Πειραιά. “Οχι τόσο επι-
τυχής ή μετάφρασις τού Χάινε. Στείλτε άλλες άν έχετε έτοιμες. “Η λ.
Δ η λ α ρ η ν. “Η μετάφρασίς σας θα δημοσιευθή με την σειρά της,
όχι και πολύ άργά. Το γαρί έρευνώθη όπως βλέπετε. “Η έλληνική γλώ-
σσον έν τή άγορά τό επιβάλλει ένίοτε αυτό καταναγκαστικώς. Γ. Β.,
Προσωπώνη. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. Θα κατανοήσετε και μόνος
σας τας έ'λειψεις σας άν διαβάστε ποιήσιν Π. Φ ο ν τ ά ν. Το πεζό
σας όχι επιτυχές. Χ. Σ. Ν ι κ ο λ α ι δ η ν. “Οχι άπολύτως ενδιαφέ-
ρον και δημοσιεύσιμον τό δείγμα σας. Γράφετε καλά. Διαλέγετε συνεπώς
στο έξής πλείον ποιότητα θέματα. Σ τ. Σ η λ ι ο π ο υ λ ο ν, Μον-
οθένη (Ποσειδών). “Η “Κουκουβάγια” που στέλνετε είναι τό περιήρητο
δημοτικόν τραγούδι τού Καραντή και της αδελφής του, γιά τό όποιο
έχει γράψει πολλά ό άειμνηστος Ν. Πολίτης. Είναι όπως λέγεται τό καλ-
λίτερο και τό γνωστότερο δημοτικόν τραγούδι. “Ετσι που τό στέλνετε είναι
πεπονημένο. “Επίσης οί αίτιοι έλλειψεις. Παραβάλλτε το και οείς με τό
γνήσιο της πρώτης συλλογής δημοδών άομάτων και θα δите την τρομα-
κτική διαφορά. Στείλτε λοιπόν τίποτε άλλο άν έχετε. Κ. Γ. Κομο-
τηνή. Μιάς συνεκτικός ή επιτολή σας. Γ' αυτό σας μιλάμε και μεις
με ειλικρίνεια και σας λέμε. Μη βιάζεστε να γράψετε είτε έμμεσα είτε
πεζά. Λαβάντε. Και θα δите πόσο θα ωφεληθήτε με τον καιρό, πόσο θα
βελτιωθείτε, τι θα δημιουργήσετε. Μ. μ. Α δ α μ π ρ ο ν, Πόρος. Το
ποιημα σας όχι επιτυχές. Ν. Κ α λ κ. “Εντάδια. Στείλτε ότι έχετε.
Παλαιός κοίσιος έμνηστων Δρχ. 3, πεζών 5. Μ α ρ. “Α λ ε ξ ί ο ν,
Πειραιά. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. “Επίσης όχι και άπολύτως επι-
τυχές. Γ. Β ο γ ι α τ ζ η ν, Πειραιά. Άν δορίζουμε άναποκριτάς.
Στείλτε ότι θέλτε. Γ. λ α ν η ν, Π α ρ α τ ο ρ η ν, (Αγοταγικόν
“Ημικόν), Πειραιά. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. “Επίσης τό δράμα που
μιάς έστειλάτε έντελώς έξοφρετικό. Μιμείτε τον κ. Λιβάντη όπως σας έχει
επηρεάσει τοσομύ. “Εξέλεγχε πρόγματι πρόδεος τού “Ομήλου; Τα συγ-

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΙΛΙΑ

Κατέβηκε ένα όνειρο και στάθηκε μπροστά μου
ποιός ξέρει από ποιόν άγνοηση και ποιά βαθιά φιλία,
Και φόρεσε τό πρόσωπο τού μουσικού “Ερωτά μου”
Στό μέτωπό μου τρία φρούτα άδυνα φίλια,
Τό πρώτο άεροφίλημα σκόρπισαν όλο έντός μου
Τό βούισμα και της άγασης και της γλυκύτης ζωής,
Και πολυόργανη έπαιξε ή μουσική τού κόσμου
Σάν τρικυμία, μούγκισμα, σά χείδεμα πνοής,
Τό δεύτερο άεροφίλι κονφορμίσαισε μου
“Όλα τά γινόμενα που σκόβει γιά να πη,
Και δέν τίκαινει καμιά νυχτή, μηδέν ταίρι τού άνέμου,
Πρός έρημιάς, χαλάσματα, και τάφους, ή Σιωπή.
Τό τρίτο άεροφίλημα, σά να “Ήλε, ποιάς ξέρει,
Να φέρη μου πρωτόγονοι” από κάπου μουσικά,
Θά γλυκοχαινεθήσθην, σιμά από κάποιο δασίτι,
Στοχαστικά διαβαίνοντας, δυό πλάματα λευκά,
Κωστής Παλαμάς

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Χλωμή σιμά μου έπέρασε, παρθένα,
Μέσα σέ θρόνους, μέσ' σ'α βουγγιά,
Μά έδω βουβή, μιάς έφελνε θλίμμενα
Μην κλαίτε' ακολουθάτε. Πάσι μπροστά.

Ανόφελα τ' όσπια κεριά άναμμένα,
Μην πλανηθείς, σ' έφώτιζαν πιστά,
Τά μάτια σου έπερήφανα κλεισμένα,
Σ' ένα άλλο φώς τά κράτατε άνοιχτά.

Μέσ' σ'ό στερό άνθοστόλιτο κλέταρι,
Με τή λευκή νυφάτικη στολή,
“Ετσι άπαλός ό ύπνος σ' είχε πάρει

Σάν τάχα από χορού χαρά τραλλή
Νάγρεις κορυσαμένη τό κεφάλι
Μέσ' σ' άγαπητικό σου τήν άγκάλη.

Λάμπρος Πορφύρας

ΣΚΛΑΒΟΣ

“Απόψε, σάν καρδιά που την κεντρίζουν
τι πάθη τά σφοδρά και τή μανία,
τό πέλας που έν' άνηγο φλογίζον
τού δειλινού τά φώτα όσα βυθάζε.

Τά κήματα' άφροσύφανα μονυγρίζουν
και δυνατά κ' έλεύθερα χτυπάνε,
Περσούν άπάνω σ' ήλιους, που σκουπίζουν
τις νικηφόρες τους κραζιές και πάνε...

Μα κάποιος που διαβαίνει σ' ακρογιά
την έρνοια του στη θάλασσα δέ ρίχνει
των περασμένων σκλάβος είναι πάλι,

σάμπως να σέρνι πίοσ του ένα δίχτυ
με πρόματα κερά, λομωρημένα...
Και πάει... Κ' έχει τά μάτια δακνονημένα.

1926

Στέφ. Δαρνής

χαρητιά μας. Μ ν ο ι α μ, “Εντάδια. Τα ποιήματά σας δείχνουν ότι
ταλέντο. Προσέγγιστε από σας κάτι ακόμη καλύτερο. Γιατί μιάς γράψι-
με γενικόμνημο; “Υποθέτουμε πως σας έμμενίσουμε. Πουδόν με
γνωρίσουμε από τό γραφείο μας, τό όποιο έντε άλλοτε φιλόδοξο, πάλι
Είμεθα έδώ τίς βραδινές ώρες... Κ ο κ κ ι ν ο ν Κ ο ι τ ο ν, “Αθήνα
Τό ποιήμα σας όχι άπολύτως επιτυχές. Το πρώτο τετρατάκι καλό
άλλα δυό έμμος όσοτερον πολύ. Στείλτε μας τίποτε άλλο.
Α. Φ τ ο ν λ ο ν ο η ν, Μονοθένη. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές
συντάς. Κ. Ε. Γ ι α ν ν ι δ ή κ η ν, Βορζατί. “Η μετάφρασις τού
τρούδου τού Ούγκο, όχι επιτυχής. “Η γλώσσα του δημόδης και καθό-
νοσα άνάμικτος. Τα ποιήματα δέ θέλουν δημόδη. Α. Ο. Τσιρκάν. “Αν
μιάς χρειάζονται τά “Απομνημονεύματα” τού Σηληιάδου. Είτε
έμμος; Μήπως έπάσχει δηλαδή και τούτος τόμος; Γράψτε μας τι
γ' αυτό.

Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

στη κλήρωσις τού Μεγάλου λαχείου είχε αυτότελής:

ο λαχνοί κερδίζουν εις έκάστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

1ος	λαχνός	διά	κάθε	κλήρωσιν	2.000.000
2ος	"	"	"	"	400.000
3ος	"	"	"	"	300.000
4ος	"	"	"	"	200.000
5ος	"	"	"	"	100.000
6ος	"	"	"	"	80.000
7ος	"	"	"	"	50.000
8ος	"	"	"	"	40.000
9ος	"	"	"	"	30.000
10ος	"	"	"	"	24.000
4990	υπόλοιποι λαχνοί	κερδίζουν	έν	δλω	2.276.000
5.000					5.500.000

μιάς τις κερδίζουν εις μίαν Κλήρωσιν ως έκ τού συστήματος της δια-
τάων κερδών πλείονα τού ένός κέρδη λαμβάνει πάντα τά κέρδη ταύτα.

ΙΜΕΡΟΜΗΝΙΑΙ ΤΩΝ ΕΞ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΤΟΥ 1927

27 Φεβρουαρίου	28 Αύγουστου
24 'Απριλίου	30 'Οκτωβρίου
26 'Ιουνίου	31 Δεκεμβρίου

Εκαστον γραμμάτιον διαιρείται εις 4 τμήματα παλούμενα άντι 50
και παρέχοντα δικαίωμα εις τό τέταρτον των ως άνω κερδών.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάπνισι άρατό 3 έργα. Ζητήσων
δούγρηντα άρατόν. Σαρ. Τριμύσση 44
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολογικά
Γυναικολογικά. Νέα Διδόθωνσις :
“Οδός Πιπίνου άρ. 117. Λέχεται 8-9
π. μ. και 4-5 π. μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τό όπ' άρατό 5
φύλλον τού “Μπουκέτου” άντι 50.10

ΑΥ PRINTEMPS

ΑΙΕΛΦΟΙ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΙ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42-44

“Υφάσματα μεταξωτά και μάλ-
λινα, ντυταρισμοί, έκλεκτά
άσπρόρουχα πολυτελείας κα-
ρέλαβε τό PRINTEMPS των
Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

“NUTRICIA”

“Ολλανδικόν Γάλα εις κόνιν άποβουτυρωμένον κατά τό τέταρτον. “Η μόνη
άρίστη και εύδηγή τροφή δια τά Βρέφη. “Η “ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ” συνιστάται από
τούς “Ιατρούς. “Εντός της ως άνω τροφής δια τά Βρέφη “Η Μεγάλη “Εταιρία
“NUTRICIA” παρέχει και Γάλα τελείως άποβουτυρωμένον δια τας έντερικας
παθήσεις ως και τό φημισμένον στήν “BABEURRE” (condensed buttermilk).
Γραφεία “Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
“Επί τετραετίαν ειδικώς εις Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει με έγγήσων ή
όλιγοήμερον άναπόδον Θεραπείας τας παθήσεις στόματος και όδόντων. Οδον-
τιδία, δυσουρίαν, Ρυγοθήα και δ. δια νεοτάτων έπιστημονικών μεθόδων.
Λέχεται 9-12 και 2-6 1/2. 51, δόδε Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πάτωμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΔΟΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΤΟΥ 1927 ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΔΟΙ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΦΙΛΜ Κ^Η ΙΝΚ

ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΔΚ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Διά προβολήν εις τόν Κινηματογράφον “ΠΑΝΘΕΟΝ,”

ΤΟ ΒΑΡΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ

ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΪΤΧΗ

ΚΑΡΜΕΝ

ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ ΔΟΝ Χ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

τό πραγματικώς τελευταίον φίλμ τού έκλιπόν-
τος γόντος της εδόνης ΡΟΔ. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ. “Η ο-
μορφη ζωή των χαρμεδιών, άνατολική χλιδή και πο-
λυτέλεια.

ή ώραιοτάτη ΡΑΚΕΛ ΜΕΛΛΕΡ στή μεγαλύτε-
ρον ισπανικόν άριστούργημα τού ΠΡ. ΜΕΡΙΜΕ.
Ταυρομαχία πραγματικά. “Υπέροχα μέρη της “Αν-
δαλουσίας. “Η τελευταία δημιουργία της ΜΕΛΛΕΡ.

τό τελευταίον άριστούργημα τού μεγαλυτέρου
ήθοποιού τού άφθάρτου ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜ-
ΠΑΝΚΣ.

ή μεγαλυτέρα έπιτυχία της ΜΑΙΡΗ ΦΙΛΜΠΙΝ.
1000 καλλοναί λαμβάνουσι μέρος στή μεγαλειώδη
κολοσσόν.

ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΥΤΗ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΟΥ ΤΩΝ ΚΟΛΟΣΣΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΧΛΑΜΥΔΑ

“Εργον εις τό όποιο λαμβάνουσι μέρος 10.000 ήθοποιοί και έξοδεύθησαν 1.500.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΜΑΝΙΣΑΛΗ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΤΟΑ ΕΡΜΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 6 (ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΑΙ !!!

ΠΡΙΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

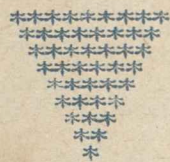
ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΓΑΛΑ "ΒΟΣΚΟΣ,"

ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΓΓΥΗΣΙΝ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΣΗΜΑ

ΕΠΙΣΤΟΠΟΙΗΘΗ ΕΠΙ-
ΣΗΜΩΣ ΠΑΡ' ΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕ-
ΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ΚΑΙ
ΧΗΜΙΚΩΝ ΟΤΙ ΕΙΝΕ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ
ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΚΛΙΝΙΚΑΙ,
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ Ι-
ΔΡΥΜΑΤΑ, ΝΟΣΟΚΟ-
ΜΕΙΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥ-
ΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΛΙΑ
"ΒΟΣΚΟΣ,"

ΚΡΑΤΗΤΕ ΤΑΣ ΕΤΙΚΕΤΤΑΣ
ΔΩΡΑ — ΔΩΡΑ — ΔΩΡΑ — ΔΩΡΑ

Εξαντληθέντος του πρώτου τεύχους της Οικογενειακής Βιβλιοθήκης του «Βοσκού» ήρχισεν η έκτύπωσις του δευτέρου τεύχους μηνός Φεβρουαρίου εις το όποιον θα δημοσιευθούν τα όνόματα των λυτών των πρώτων μας διαγωνισμών, ως και των κερδισάντων τα δώρα μας. Λύσεις των διαγωνισμών του πρώτου τεύχους θα δεχόμεθα εις τα γραμματόφια μας (Κλεισθένους 23) μέχρι της 25ης Ιανουαρίου.